

Yêu em không cần quá cuồng si

Contents

Yêu em không cần quá cuồng si	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	6
3. Chương 02 Part 1	11
4. Chương 02 Part 2	15
5. Chương 03 Part 1	21
6. Chương 03 Part 2	26
7. Chương 04 Part 1	31
8. Chương 04 Part 2	36
9. Chương 05 Part 1	42
10. Chương 05 Part 2	46
11. Chương 06 Part 1	51
12. Chương 07 Part 1	55
13. Chương 07 Part 2	59
14. Chương 08 Part 1	63
15. Chương 08 Part 2	66
16. Chương 09 Part 1	70
17. Chương 09 Part 2	74
18. Chương 10 (end)	79

Yêu em không cần quá cuồng si

Giới thiệu

Nhậm Dĩnh là con ngoài giá thú của Chung Thiệu Chính – một đại gia bất động sản ở miền Nam và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-khong-can-qua-cuong-si>

1. Chương 01 Part 1

Mẹ ruột ta có rất nhiều thân phận.

“Băng Tinh phu nhân” bốn chữ này đại biểu cho một thân phận trong giới hội hoa, tình cờ cũng là tên gọi của một phòng triển lãm tranh quy mô. Sau lưng lại có một chỗ dựa vững chắc, tài trợ cho phòng tranh “Băng Tinh phu nhân” – một người có uy quyền và địa vị vững chắc trong giới nghệ thuật. Đây là chuyện ai nấy đều biết.

Bà là họa sĩ cũng là người buôn bán tranh nổi tiếng.

Bà cũng là phó giáo sư của một học viện nghệ thuật.

Bà lại còn là một phát thanh viên nổi tiếng.

Nhưng, thân phận đặc biệt nhất cũng không phải một trong những thân phận ở trên. Bà là tình nhân của một người đàn ông, chính là người đàn ông đã cho bà đủ loại thân phận cùng vô số thành tựu như ngày hôm nay; chắc mọi người sẽ đoán mẹ ruột của ta nhất định sẽ là vợ bé như người ta hay nói có phải không?

Không không không!

Chỉ có mình bà tự xưng là tình nhân. Không phải vợ bé, cũng không phải cái gì gọi là bà hai, bà ba, bà không chấp nhận một danh hiệu “chính thức” nào; tình nhân thì là tình nhân, điều đó tự bà hiểu rõ nhất.

Gian phu của mẹ —— thứ lỗi cho ta thô bỉ nói thẳng không kiêng kị —— đồng thời cũng chính là ba ta, ông ấy tên là Chung Thiệu Chính; một lão đại cực kì có quyền thế trong giới xây dựng. Đó là điều đương nhiên, nếu không ông đâu có bản lĩnh nuôi rất nhiều vợ lớn vợ bé nhân tình, cộng thêm cả đám con trai con gái ngoài giá thú.

Rất nhiều vợ và nhân tình? Ác! Làm ơn đừng ngoác mồm to như thế. Quý vị nghĩ rằng mẹ ta – Nhậm Băng Tinh là người phụ nữ “duy nhất” mà ông ấy ngoại tình sao? Một thằng đàn ông —— CHÚ Ý nhé, một thằng đàn ông có tiền một khi ngoại tình sẽ không ngại thơ đến mức yêu một người duy nhất, không ngại thơ đến mức “giữ thân như ngọc”? Sai đường thì cũng đã sai rồi, không cần phải kiêng kị gì nữa.

Mẹ của ta đương nhiên cũng không phải là “duy nhị” (chơi chữ với duy nhất), trên thực tế mẹ ta là “duy tứ” của Chung Thiệu Chính, trước mắt cho đến hiện tại, các bà vợ được “đăng kí hộ khẩu” tổng cộng là năm người. Chung Thiệu Chính có một vợ cả, bốn vợ bé và bảy đứa con, mà đứa nhỏ nhất chỉ có.....năm tuổi.

Người vợ nhỏ nhất của ông ta chỉ bằng phân nửa số tuổi của ông, mới ba mươi tuổi; còn đứa con lớn nhất của ông thì đã ba mươi lăm rồi.

Chung Thiệu Chính này rõ ràng là một kẻ trăng hoa đúng không?

Rất khó hình dung về người đàn ông này, dù sao cũng là người có uy quyền trong một nhóm tài phiệt, đương nhiên rất có khí phách, trắng trợn dùng tiền để ‘xử’ những kẻ chấp nhận bị ‘xử’; một khi đã động đến ai, người ngoài tốt nhất chỉ nên thờ ơ đứng nhìn, chớ dại mà xen vào.

Người phụ nữ mà ta muốn miêu tả là mẹ của ta, Nhậm Băng Tinh. Bà thật sự là một người phụ nữ kì lạ, trong cuộc đời hai mươi lăm năm của ta, bà đã cho ta cốt nhục hình hài. Cũng ảnh hưởng rất nhiều đến sự trưởng thành cùng suy nghĩ của ta.

Có thể nói, ta, Nhậm Dĩnh, đều là do một tay Băng Tinh phu nhân nhào nặn nên, không thể nói là một bản sao vô tính, chỉ là những giá trị và quan điểm về tình yêu do chính bà đặc biệt tạo nên, khiến cho tâm tính ta lớn lên không giống người thường, hoàn toàn không liên quan gì đến những giá trị đạo đức xã hội. Có lẽ. Do bản thân là con gái của nhân tình, vốn đương nhiên đã có những tư tưởng lệch lạc, vậy nên —— ta phải được sống tự do phóng túng.

Chuyện ta muốn nói, đương nhiên sẽ không phải là chuyện của thế hệ trước, mà là sự ảnh hưởng của thế hệ trước đến sự trưởng thành của ta —— Nhậm Dĩnh, câu chuyện của chính ta.

Sáng thứ bảy, thường định sẵn để khởi đầu những chuyện may mắn không ngờ.

Còn khoảng năm mươi bước nữa, trò chơi khăm của mặt trời tựa như giấu sẵn sau những đám mây đen, những giọt mưa to bằng hạt đậu thậm chí không đợi ta bước vào trong mái vòm, đã trút xuống như một cơn đại hồng thủy; đáng thương thay cho bộ đồ thời trang mùa xuân mốt nhất của ta. Cái áo khoác mỏng ISSEY MIYAKE[1] ta yêu thích nhất. Cũng tốt, tạm thời làm áo mưa cũng không uống một đồng tiền ta đã bỏ ra để mua nó.

Thêm hai, ba bước nữa, rốt cục ta cũng chật vật thắm thương đứng dưới mái vòm tòa nhà công ty.

“Nhậm Dĩnh! Nhậm Dĩnh!”

Ta đang lấy khăn giấy cẩn thận thấm nước mưa trên mặt mũi tóc tai thì sau lưng truyền đến một tiếng kêu vội vàng và mừng rỡ. Người có thể trắng trợn không kiêng nể gì, giữa chốn đông người kêu quang quác như vậy, thường đại biểu cho những kẻ thiếu suy nghĩ, thích khoe mẽ lại chẳng tôn trọng quyền tự do an tĩnh của người khác.

Đúng vậy, nàng đúng là người như vậy, hoàn toàn xứng đáng, tiếng giày cao gót trong veo đã rất gần, ta lau nốt chỗ nước mưa trên mặt, kịp lúc bày ra một khuôn mặt tươi cười hớn hở chào nàng — Điện Tử Phương tiểu thư.

Đôi môi đỏ mọng của Điện Tử Phương chun lại thành một chữ O khiêu gợi, ngón tay sơn đỏ rực ngoắc ngoắc ta liên tục, một vẻ quyến rũ khiến chúng sinh điên đảo:

“Chúc mừng nha! Nàng bay lên ngọn cây rồi.”

Bay lên ngọn cây? Đây là từ ngữ dùng ở thế kỉ nào vậy? Ta chớp chớp mắt, ngọt ngào mà ngây thơ hỏi lại nàng:

“Bồ đang nói cái gì vậy?”

Điện Tử Phương khoác lấy cánh tay ta, cùng bước vào trong cao ốc, chung quanh tỏa ra sắc đẹp mỹ lệ không coi ai ra gì, hơn nữa còn nhận lấy đủ mọi ánh mắt mê luyến lẫn ghen ghét.

“Sáng sớm hôm nay, phòng nhân sự vừa công bố tức hành một vụ điều động nhân sự. Tất cả mọi người đều tụ tập đến xem, nàng đoán thử xem chuyện gì? Lâu phó tổng gọi cảm, phong lưu, anh tuấn, thanh lịch của chúng ta không ngờ lại trực tiếp hạ lệnh bổ nhiệm nàng làm thư kí cho anh ta! Cái này không phải gọi là ‘bay lên ngọn cây’ thì gọi là gì?”

Ta cân đo đong đếm độ ‘chua’ trong giọng nói của nàng. Có chút buồn cười, nhưng mà nàng có phản ứng loại này cũng là bình thường.

“Tui nhớ anh ta đâu có thiếu thư kí.”

“Ngốc!” Điện Tử Phương yêu kiều cau tiết đẩy ta một cái, động tác này khiến bộ ngực sóng thần bên trong chấn động, một gã đàn ông trong thang máy choáng váng, con mắt thiếu chút nữa rút ra ngoài. Ta thật sự lo lắng thay cho nàng, nếu như ngày nào đó đôi nhũ hoa hàng khủng kia nhảy ra ngoài quần áo thì làm sao giải quyết hậu quả đây.

Điện Tử Phương hài lòng với kết quả thu được, che miệng cười duyên, nhỏ giọng ghé vào tai ta thì thầm, thành thạo lợi dụng ta che đi ánh mắt háo sắc kia; nửa kín nửa hở quả là tu vi cao thâm nhất của mỹ nhân.

Thang máy lên đến tầng năm, nàng lập tức bấm ngừng lại, sau đó lôi ta vào toilet nữ. Nàng có chuyện gì thì chẳng giấu được lâu. Mà những khi có đông đàn ông, khoe hàng là chuyện quan trọng nhất của nàng; đây là luật sinh tồn của “bình hoa”.

Đứng trước gương, nàng vừa cẩn thận rà soát bộ mặt trang điểm hoàn mỹ của mình, sợ có sơ hở, vừa cất giọng:

“Tuần trước anh ta mới điều Lâm tiểu thư đi nơi khác, nàng quên rồi sao?”

Phải ha, khi đó ai cũng buồn đưa lê ‘vụ án’ này, có điều cũng chẳng ai thấy lạ; Lâm tiểu thư sớm muộn gì cũng phải ra đi. Ai cũng quá rõ đã là thanh niên kiệt xuất thế hệ thứ ba của tập đoàn phải nắm vững truyền thống “người không phong lưu uống nhiều tiền”. Vị sếp trực tiếp của các nàng lại càng xuất sắc.

Vị Lâu phó tổng tiên sinh kia trình độ phong lưu đa tình so với hành vi phóng đảng thì bất phân cao thấp, mà tất cả các nữ thư kí hẳn dùng qua đều là những cô gái xinh đẹp nở nang lại có chút đầu óc, hẳn cũng không kiêng kỵ để người khác biết hẳn dùng những cô thư kí đó làm điểm tâm.

Chỉ có điều theo quy tắc ăn bánh trả tiền, hẳn yêu cầu diễn thế nào sẽ phải làm thế ấy, trong giờ làm việc ngoại trừ liếc mắt đưa tình ra, còn phải biết làm việc, tuyệt không cho phép kiêu căng dựa hơi; hết giờ làm có lần ngay ra đất làm dân phụ, hẳn cũng sẽ mỉm cười chấp nhận.

Đây là một quy tắc trò chơi công khai. Những đại gia nhà giàu chơi rất công bằng, hiểu rõ những cô gái thanh cao sẽ không cần phải làm như vậy, còn những cô gái hám của đã tham gia thì phải biết tự lượng sức mình, đại gia mà chơi vui, giao dịch cũng sẵn sàng thành công.

Có điều vết thương trí mạng của những cô gái hám của thường là sự ngốc nghếch đến nỗi cho rằng sau khi được làm làm mỹ nhân bên gối của sếp thì địa vị lập tức khác biệt, ngay cả quạ đen cũng sẽ biến thành khổng tước (chim công), bắt đầu vênh vênh tự đắc. Không phân biệt rõ chuyện công chuyện tư là triệu chứng đầu tiên của căn bệnh hí hửng này.

Lâu công tử về nước tiếp quản chức vụ phó tổng mới được một năm, mà đã thay đổi tới bốn cô thư kí, tất cả đều do như vậy; mọi người đều ngầm hiểu, ngày ngày đều được xem tiết mục diễn đi diễn lại này, hết như xem kịch lúc tám giờ mỗi tối, tuy rằng nhàm chán, nhưng lại không nỡ bỏ qua. Hiếm có chuyện Lâu công tử đưa ra vấn đề làm người khác phải cắn lưỡi.

Thờ ơ xem kịch là một chuyện, nhưng mà nếu như hiện tại sự tình lại liên quan đến mình thì lại là một chuyện khác.

Lâu đại thiếu gia “khâm điểm” ta? Trời ạ, ta vào công ty một năm rưỡi nay, còn chưa từng có cơ hội đối mặt với hắn trong phạm vi năm mươi mét! Nhờ thỉnh thoảng tờ nguyệt san “Chiêm Ngưỡng” của công ty đăng ảnh hắn, mới hình dung ra được dung mạo hắn, như vậy, lão huynh hắn ăn nhằm thuốc lú rồi à? Theo trí nhớ của ta, phải được Lâu Phùng Đường công tử đích thân đi ‘săn’, tự mình “phỏng vấn” ba lần trở lên mới có thể được triệu đến “sùng hạnh”, vậy còn ta? Sao lại ăn may thế này? Không hiểu nổi.

“Tui nhớ bằng danh sách tên trong tay anh ta còn dày hơn cả danh bạ điện thoại, còn có đám mỹ nhân trong tổ thư kí cao cấp trên tầng mười, e rằng anh còn chưa xem hết từng cái tên nữa là?” Ta ngược nhìn mái tóc dài bị nước mưa làm dính bết lại trong gương, lấy lược ra chải.

Điền Tụ Phương lườm ta trong gương, không giấu được vẻ ghen tị trong mắt:

“Ăn liên tục bốn con lợn sữa, cũng phải thay đổi khẩu vị tìm một em mèo xinh tươi nếm thử chứ?” So sánh thật là vớ vẩn.

“Mèo?” Ta cười khúc khích. Sống trên đời hai mươi lăm năm nay, ba ta là người duy nhất nói ta giống mèo. Có điều mấy cô nàng của Lâu đại thiếu gia đều có tiêu chuẩn quốc tế ngực ba mươi tám, eo hai mươi ba[2], đem ra so thì ta quả thật không phải là một bữa tiệc lớn.

“Còn nhớ bữa tiệc mừng tân niên của nhân viên năm nay không? Công ty mời người đến quay phim, định sau này dùng làm đoạn phim quảng cáo. Năm nay nàng là người dẫn chương trình, đúng chứ? Kết quả là tối hôm thứ năm, Lâu công tử nhàn rồi không có việc gì nên mở băng lên xem, lập tức quyết định bổ nhiệm nàng làm thư kí. Ngày hôm qua xem xong hồ sơ của nàng, hôm nay ra luôn quyết định nhân sự. Aizzz! Sớm biết thế ta liều chết cũng phải giành làm người dẫn chương trình rồi.” Nàng dùng móng huých ta một cái: “Mau nghĩ xem muốn ‘câu’ cái gì, đừng học theo mấy ả đàn bà ngu ngốc kia cứ muốn đòi làm Lâu phu nhân. Sớm biết mấy cô gái từ tầng mười trở xuống cũng có cơ hội được để ý, ta đã sớm đá phăng con heo nọc Vương Tân Dương kia rồi.”

Vương Tân Dương là giám đốc điều hành phòng kế hoạch chúng tôi, năng lực không tồi, chỉ là háo sắc. Điền Tụ Phương thân là một trong những bình hoa chính là dựa vào chút quan hệ này để tồn tại trong tòa cao ốc công sở này.

Tất cả cô gái trên thế giới này đều có một bản lĩnh sinh tồn.

“Chờ tui nhìn thấy hắn trước rồi tính sau! Về vấn đề giá trị con người, tui phải ước lượng lại bản thân rồi mới thương lượng giá cả, đừng có nôn nóng.”

Điền Tụ Phương ôm lấy tay ta:

“Nàng thật thông minh, là hi vọng của bộ tộc bán sắc buôn hương chúng ta.”

Ta và cô ấy đều bật cười lớn, đúng là đáng kỳ vọng!

Trong xã hội này, ai cũng đều phải có ít nhiều chiêu thức để củng cố chỗ đứng của mình! Không không! Ta tuyệt đối không phải thanh cao, sinh tồn mới là mục tiêu duy nhất của ta; cho bản thân một cuộc sống tốt, càng là nguyên tắc cơ bản hàng đầu.

Quan trọng nhất, là tự thấy rõ bản chất của mình, ‘vàng thật không sợ lửa’ làm chính mình. Điền Tụ Phương là bình hoa, dựa vào sắc đẹp kiếm bát cơm, thì đã sao? Cô ấy thẳng thắn, ngay cả ghen tỵ cũng không che giấu; trong quan hệ với mọi người, ta thích quen với những người như vậy, do đó cũng đem bản thân vứt ra ngoài ranh giới đạo đức, mặc kệ mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, không dám nói thẳng. Trong công ty này, giá trị của ta không được cao cho lắm.

Chính vì không được đánh giá cao, ta mới càng có thể thấy được bản chất thực sự của con người. Dưới lớp vỏ bọc bề ngoài kia, tốt đẹp đến mức khiến người ta tán thưởng không ngừng; đánh giá người khác, cũng là một trong những cách tận hưởng khoái lạc của ta. Còn ta, bề ngoài khoác lên dáng vẻ hoa si^[3] để trang trí cho con người ‘Nhâm Dĩnh’.

Ta là cô gái mỹ lệ mà gốc gác. Không tồi chứ!

[1] Một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Nhật Bản

[2] Tính theo đơn vị đo là inch: 38 inches = 96.52cm, 23 inches = 58.42cm

[3] Mê trai

“Ôi, bay lên ngọn cây rồi, không biết đã dùng những thủ đoạn gì nữa?”

“Khó trách không coi tâm ý của trưởng phòng Phương ra gì, thì ra là muốn câu con cá bự!”

“Tui nói rồi con nhỏ này thế nào cũng lộ ra bản sắc hồ ly chính cống, nhìn nó thì biết sinh ra để làm nhân tình của bọn đàn ông mà.”

Đám bà tám nhiều chuyện trong công ty đang bàn tán, hơn nữa biết chắc chắn rằng âm thanh này nhất định có thể hoàn toàn không lọt ra ngoài truyền vào tai ta.

Là đồ kị? Hay ghen ghét?

Ta thường thích nghe loại chuyện ngồi lê đôi mách này. Kỳ thực qua cách nói chuyện của một người, rất dễ dàng nhìn thấu nội tâm của họ. Mà những kẻ nói xấu sau lưng người khác này, thường là loại tự cho mình là người thanh cao, dùng những tiêu chuẩn đạo đức, giẫm đạp lên hành vi của người khác; nhưng kì thực trong lòng thì ghen ăn tức ở.

Ghen tức điều gì? Đồ kị những cô gái dám phớt lờ dư luận, bất chấp sự chỉ trích của mọi người phá vỡ quy chuẩn đạo đức, còn bọn họ thì không dám, cũng không thể; bởi vì bọn họ là ‘con nhà gia giáo’, bốn chữ này khiến bọn họ không thể động đây, căn bản không được phép làm đường lạc lối, bởi vì bọn họ không gánh nổi hậu quả. Vì thế bọn họ đành phải dùng cách này để giải tỏa.

Ngôn ngữ là một thứ rất đáng sợ, thương tổn người khác cũng chẳng là gì, điều đáng sợ chính là những câu chữ bạn nói ra, dễ dàng vạch trần bản chất con người bạn. Ta xưa nay luôn trầm mặc, là bởi vì ta ghét cái cảm giác ‘lỏa lồ’ trước mặt mọi người.

Căn phòng kia có một đám ‘nhân sĩ đạo đức’ đang bấu môi bấu mỏ, căn phòng này có ‘bộ tộc bình hoa’ không-mấy-thật-tình đến chúc mừng; ta đang chờ đến mười giờ để lên tầng mười sáu trình diện.

Thế gian làm gì có ai là bạn thật sự? Cái khả năng luôn luôn nở một nụ cười khi giao tiếp, là việc làm hiệu quả có lợi ích trong xã hội đáng được cảm kích. Ai ai cũng đều tranh nhau leo lên chỗ cao hơn, thật tình quá, ngược lại là một gánh nặng.

“Nhậm Đình, lên tầng mười sáu rồi đừng quên đề bạt tui tui nha!”

“Nhất định nhất định.” Ta cười, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Nhớ giữ chặt lấy Lâu đại thiếu gia nha! Ít nhất phải có tiền, xe và nhà.” Thêm một giọng the thé cất lên.

“Đó là đương nhiên!” Ta che miệng cười to.

“Nhưng cũng đừng để mình bị ‘đá’ quá sớm đó nha!” Giọng điệu này không hề khách khí tí nào.

“Tui tin mình có đủ vốn liếng để xài!” Sự tự tin cần có của một bình hoa. Ta trả lời với một khuôn mặt vô cùng gọi cảm.

Tám chuyện chưa được bao lâu, giám đốc gọi ta vào văn phòng, rốt cục ta cũng có thể thu lại nụ cười giả tạo, da mặt cuối cùng cũng được hoạt động bình thường.

Giám đốc của ta cũng chính là con cá ‘cỡ trung’ của Điền Tụ Phương – Vương Tư Dương; danh xưng ‘cá lớn’ chỉ có công tử nhà giàu mới xứng dùng.

Ở công ty này chỉ hỏi năng lực, không hỏi sức chịu đựng, muốn nuôi bình hoa thì phải trả giá; nếu làm việc không có thành tựu gì, lúc nào cũng có thể mất bát cơm như chơi. Cho nên Vương Tư Dương xem như cũng không xoàng.

“Ngồi đi.” Hấn đưa tay ra.

Ta mỉm cười ngồi xuống. Duyên dáng quyến rũ nhìn hấn. Không phải ta nói, mà là cô-gái-có-sắc-đẹp-vượt-xa-bộ-não của Vương tiên sinh nói, bọn ta với tư cách là người-cấp-dưới tất phải hiểu được đạo lý sinh tồn.

“Em sướng rồi nhé. Anh biết sớm muộn gì em cũng thành công.” Hấn rít một hơi thuốc lá, chăm chú nhìn ta qua làn khói mỏng.

Ta mỉm cười đáp lại, nói mấy lời tán hươu tán vượn.

“Anh nói quá, chẳng qua là làm thư ký thôi mà, có phải là thành tựu to tát gì đâu?”

Về mặt của hấn có chút tiếc rẻ:

“Em vừa dễ thương lại nghe lời, nhưng một năm rưỡi rồi, anh mới phát hiện em là người rất kín kẽ đó.”

“Ui trời! Giám đốc à, anh nói sao ấy chứ! Anh mới là người không để mắt đến em, nếu không phải anh đã là người của nhỏ Phương, thì còn lâu em mới chịu cô đơn cho đến bây giờ!”

Vương Tư Dương chỉ còn biết cười trừ.

“Nếu em không muốn lên đó, anh sẽ từ chối khéo cho em. Thực ra anh cảm thấy trưởng phòng Phương thích hợp với em hơn.”

2. Chương 01 Part 2

Mấy người này hầu như chắc chắn trăm phần trăm ta sẽ trở thành người tình bên gối của Lâu công tử, sống động như chính bọn họ đã tận mắt trông thấy vậy. Là do bởi anh ta quá tai tiếng, hay là do bộ dạng như sẵn sàng lên giường bất cứ lúc nào của ta? Ừm, đáng để nghiên cứu; ta càng ngày càng có hứng thú đối với Lâu công tử, nếu không lên quả thật là đáng tiếc.

Ta xoa tay tức giận trong phạm vi sắc đẹp cho phép, hai mắt mở to:

“Giám—đốc! Trưởng phòng Phương một tháng mới kiếm được ba bốn vạn, ngay cả một cái áo khoác của em cũng không mua nổi, chờ ảnh leo lên được chức cao hơn, chắc đến lúc em vào quan tài luôn quá! Sao anh có thể nói ảnh hợp với em? Ảnh nuôi em không nổi đâu!”

Vương Tư Dương nhíu mày nhìn ta chăm chú hồi lâu, không nói lời nào, ta biết đối với cách nghĩ của ta, hẳn sẽ cảm thấy không thể nào tin nổi, những người-hay-tự-cho- mình-là-đúng luôn phải nếm mùi đau khổ. Ta vẫn giữ vẻ mặt tức giận, ánh mắt không ngừng hiện lên vẻ đũa đào. Phân tích đi! Để xem anh nhìn rõ tôi đến mức nào!

Nhưng, người đầu tiên lên tiếng lại không phải là ai trong hai bọn ta, mà là một cô gái đột nhiên xông vào phòng, hơn nữa còn lao nhanh về phía ta:

“Đồ đàn bà dê tiện! Vì sao anh Phương lại có thể mù quáng yêu bà chứ!”

Ta né sang một bên, cũng may xưa nay ta luôn đề cao tinh thần cảnh giác, nếu không thì... bị đôi móng vuốt kia quào trúng, ta còn dám chườn mặt ra gặp người khác sao? Ta cất lực không cho phép cơ thể gánh chịu bất kỳ vết thương ô nhục nào, đặc biệt xuất phát từ sự oan uổng kiểu này.

Nhìn kỹ lại, suýt tí nữa buột miệng huýt sáo một cái! Thật là rục rở a! Người phát cờ chính nghĩa là một tân binh mới gia nhập phòng này, cô em tươi mát mới tốt nghiệp đại học – Cao Linh Lan, còn người đứng ở cửa như tượng thạch cao kia chẳng phải trưởng phòng Phương mới bị ta phê bình xong đó sao? Cảnh tượng này thường thấy trên sân khấu, mặc kệ trên TV hay là trong tiểu thuyết, bất quá vai chính không phải ta, ta đóng vai đại phản diện.

Được rồi! Nhân vật phản diện cũng nên có điệu bộ của kẻ phản diện, không thể thất trách. Ta cười khinh bỉ cất giọng cay nghiệt:

“Con nhóc kia, mi chán sống rồi sao? Dám tấn công ta? Sao không soi gương coi thử mình có tư cách gì!”

“Đồ đàn bà điếm! Cái thứ gây mất trật tự xã hội, công khai vinh dự lên ngôi gái điếm mà còn dương dương tự đắc? Bà đúng là nỗi nhục cho phụ nữ chúng tôi!”

Nếu không nhờ Phương tiên sinh đứng ở cửa kia giữ lấy Cao Linh Lan, chỉ sợ là ta không còn mạnh khỏe đứng đây để mà ‘đọc lời thoại’ dành riêng cho vai nữ hư hỏng nữa rồi. Ta chỉ lặng im phô diễn vẻ phong tình qua nụ cười nham hiểm, cười quyến rũ rồi lại cười duyên dáng, hiện tại ta không cần phải nói nhiều, các ‘diễn viên’ bên cạnh sẽ tự động đảm nhiệm phần kết; ‘khán giả’ ngoài cửa đang đông, ta không thể để cho bọn họ thất vọng mới được.

Mặt Vương Tư Dương đỏ lên:

“Làm càn! Linh Lan, thái độ vậy là sao! Đừng tưởng con là cháu của cậu thì muốn làm gì cũng được! Trưởng phòng Phương, nó là cấp dưới của cậu, cậu tự đi mà giải quyết!”

Ánh mắt của trưởng phòng Phương đầy buồn bã và đau đớn nhìn ta chăm chăm. Có thể thấy những lời nói của ta lúc này đã làm tổn thương sâu sắc đến lòng tự trọng và trái tim si tình của anh ta. Ta lạnh lùng hừ nhẹ, không buồn nhìn lại.

“Anh Phương! Anh nhìn cho kỹ đi! Sao anh lại coi trọng thứ đàn bà tham hư vinh này chứ? Em không đẹp như cô ta. Nhưng em thật lòng! Đến giờ phút này anh còn mong giữ cô ta lại ư? Nhìn xem anh nhận được cái gì? Cô ta khinh rẻ anh!” Cao Linh Lan gào lên đầy phần nộ pha lẫn xem thường, chỉ mong thức tỉnh một kẻ si tình mù quáng.

Đó thật sự là một màn diễn xuất cao trào vô cùng đặc sắc. Cộng thêm cảm xúc thực tế tại hiện trường và hiệu ứng âm thanh sống động, đứng ở bên ngoài, mục kích vô cùng thích thú; có lẽ bọn họ đặc biệt ra sức biểu diễn là để tiền chân ta! Cho ta một cái kỷ niệm.

Ngoài cửa là những đôi mắt tràn đầy khinh miệt, trong phòng là một ông thủ trưởng đang phần nộ, một nam diễn viên đang tan nát cõi lòng, một nữ diễn viên thâm thương trộm nhớ nam chính, và cuối cùng là một cô nàng hư hỏng là ta.

Ngạc nhiên nha! Cuối thế kỷ hai mươi mà vẫn còn có một cảnh tượng đáng xem như thế này.

Cuối cùng, nam diễn viên chạy ra ngoài trong xấu hổ pha lẫn tức giận; nữ diễn viên dường như còn muốn chửi thêm, nhưng cũng chạy theo sau, sau đó, đại cục rơi vào tay thủ trưởng. Lớn tiếng la mắng những cấp dưới đang hóng chuyện, lần lượt tổng tiền từng em đi ra ngoài.

Mười giờ, rốt cuộc ta cũng phải cúi chào khán giả rời khỏi sân khấu, còn phải mau chóng bước lên sân khấu thứ hai.

Bước vào thang máy, ấn số tầng mười sáu, ta soi mình trong kiếng, đúng là gương mặt mà một bình hoa nên có.

Xinh đẹp và nông cạn. Mỉm cười, mẫn nguyện với hai hàng mi dài giúp che đi vẻ lạnh lùng trong đôi mắt, không ai có thể nhìn thấy nơi sâu thẳm trong linh hồn ta được. Thế đó! Ta vốn tà ác và thâm trầm như vậy.

Về bất cần đời thế này, kỳ thực cũng là một cách đối đãi cuộc đời. Không thẹn với bản thân, cũng không làm hại người khác, ai có thể phê phán chuyện thị phi của ta?

Thế giới này như thế nào? Cô bé Cao Linh Lan một ngày nào đó sẽ hiểu. Đây là một thế giới tự do, những ràng buộc của các quy tắc đạo đức có muốn áp dụng hay không còn tùy thuộc mỗi người, không phải cứ bọn họ gắng sức trở nên thanh cao, thì có thể ép buộc người khác cũng theo tuân theo những quy tắc đó, cho nên có người oai phong chính nghĩa, tự nhiên cũng có kẻ gian manh khôn dòn; có người xem tiền tài như rác rưởi, tất cũng có kẻ coi tiền bạc là tối thượng.

Nhưng chỉ cần không phạm pháp, không trộm cướp lừa gạt ai, là có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà sống.

Như vậy, ta thì sao?

Mới sáng ra đã bị quấy rầy như vậy, ta đại khái đã bị dán cho vài cái nhãn, tỷ như sẽ trở thành bạn tình của ai đó, sẽ đi câu ‘rùa vàng’, sẽ khoe mẽ ông ọ ở bất cứ nơi nào, sẽ liều mạng mà đào mỏ vàng mỏ bạc.....

Là ai đang gây sóng gió đây? Thân là kẻ bị hại, ta làm gì có sức ảo tưởng vĩ đại như thế! Thực cảm ơn những các vị nhân-sĩ-bảo-vệ-chính-nghĩa kia đã giúp ta nghĩ ra những kịch bản hay như vậy. Ta sẽ cố hết sức mình để không phụ sự mong đợi của mọi người.

Đã đến tầng mười sáu.

Vừa bước ra ngoài, ập vào mắt là một không gian rộng lớn sáng sủa. Cái cảm giác ẩm cứng khiến tinh thần người ta thoải mái nhanh chóng bị đè bẹp bởi một cảm giác ngọt ngào đến tức thở. Không hổ là khu vực làm việc cao cấp, không bất nháo như tầng bốn tầng năm; xem ra đẳng cấp ở đây cao hơn rất nhiều. Đôi khi thứ giết người là thứ không thể nhìn thấy được, cần bản không cần tụ năm tụ ba tám tốt hóng hớt, đây là cách chơi của những kẻ có thủ đoạn cao siêu.

Nội cái không-khí-bức-nhân thôi, đối với ta mà nói chính là một thứ hạ mã uy[1], nhưng mà ta phát hiện trong lòng ta dâng lên một cảm giác vô cùng phấn khởi, thật không hiểu trong hoàn cảnh này sao có thể cảm thấy kích thích như vậy được! Chờ đợi mỗi mòn mỏi dưới tầng năm, ta quả thực nhàm chán đến mức sắp bỏ việc tìm nơi-loạn-thể khác để lên đây cốt cho cả thể xác lẫn tinh thần của mình, may mà ‘lệnh gọi’ của Lâu công tử tới kịp lúc, chủ động thăng cấp cho ta. Ta hạ cánh như vậy, dưới ánh mắt kỳ vọng đầy màu sắc của mọi người, chắc ngày tháng trôi qua cũng không tồi, hy vọng cảm giác nhàm chán sẽ không tới tìm ta quá nhanh; bởi vì một chiến trường tốt thật không dễ dàng tìm chút nào! Aizz, ta đúng là một kẻ-chỉ-e-thiên-hạ-không-loạn nghìn người có một, đáng chịu tội gì đây ta!

“Xin chào, tôi là Nhậm Đình, lên đây trình diện.” Ta bước đến quầy tiếp tân, chào hỏi một cô gái đang bận rộn rộn.

Trong quầy có ba cô, tất cả cùng lúc ngẩng đầu lên, không giấu nổi vẻ ám muội rõ ràng trong ánh mắt, có vẻ như đang đánh giá gì đó. Một lát sau, hai cô nàng đưa mắt nhìn nhau như muốn nói điều gì, rồi một người mới bốc điện thoại lên bấm số nội bộ. Sau đó, mới trả lời ta:

“Mời đi bên phải. Cuối hành lang dài là văn phòng của phó tổng giám đốc. Sau này xin cô chiếu cố nhiều, Nhậm tiểu thư.”

“Đương nhiên rồi.” Ta cười, xoay người đi theo hướng được chỉ, cảm nhận rõ ràng những con mắt dò xét của mọi người.

Ở tầng này có các phần tử tinh anh của hai phòng ban lớn, cùng với phòng họp, phòng tiếp khách, còn lại đều là văn phòng của các giám đốc; ít người, cho nên rộng rãi, ánh sáng tuyệt hảo lại không phân cách khu vực, là một nơi làm việc rất tốt. Theo ta được biết, trong cao ốc này mỗi tầng lầu cũng không dưới sáu bảy mươi người. Tòa nhà này là trụ sở chính của tập đoàn Lâu thị, bộ phận đầu não của tất cả công ty con đều đặt ở đây; tập quyền trung ương tất có tính mạo hiểm của riêng nó, quan điểm của ta là nếu công ty đối thủ ném vào đây một quả bom, chỉ trong tích tắc, tập đoàn Lâu thị sẽ lập tức trở thành lịch sử. Thật quá liều, nhưng ta nghĩ không ai có thể nghĩ ra được loại chuyện gây chấn động này — sở dĩ ta có thể nghĩ ra, là bởi vì ta đang quá rảnh.

Đứng trước cửa phòng làm việc, ta hít một hơi thật sâu, sau đó gõ cửa. Hẳn có thể là người như thế nào đây? Nếu chỉ là một tên quỷ háo sắc tự cho mình là phong lưu thì thật quá thất vọng rồi.

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền ra một giọng nói trầm ấm dễ nghe.

Người đàn ông bên trong có giọng nói thật là hay, trên cơ bản đã có 30% khả năng để làm một người đàn ông quyến rũ rồi.

Ta mở cửa, bước vào, lặng lẽ đóng cửa lại, rồi mới bắt đầu đưa mắt tìm Lâu công tử danh tiếng như còn, tiện thể quan sát cách bố trí phòng ốc của thủ trưởng cấp cao một chút. Từ ngôn ngữ có thể dùng để đoán một con người; tương tự, những đồ dùng bày biện trong một căn phòng cũng là một cách nói lên tính cách, nhưng lúc này ta chẳng có thời gian để mà suy đoán. Ta chẳng nhìn thấy ai ở bàn làm việc cả, đang ngẩn ra, thì nhìn thấy Lâu công tử đang nhàn nhã ngồi trên một cái ghế bành bằng da màu nâu đậm nhìn ta chằm chằm, dùng kẻ “dĩ dật đãi lao[2]” rồi lại bày binh bố trận trong tư thế của kẻ đi săn để chiếm hết ưu thế.

Hắn quả thật là muốn sẵn ta làm số thự tự mới nhất trong bản danh sách người đẹp của hắn.

Là một gã đàn ông đẹp trai, vô cùng hấp dẫn. Nếu như vừa rồi giọng nói giúp hắn có 30% tư cách làm kẻ phong lưu, thì bây giờ, hắn hoàn toàn đủ tư cách; có tài như hắn ăn các cô kiểu gì mà chả được, muốn mập lùn ốm cao gì chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có ngay.

Ta nhướn mày, ném cho hắn một cái nhìn quyến rũ, nửa dò xét, nửa kín đáo, vừa vận tạo ra một bộ dạng tham hư vinh lộ rõ nét mặt quạ đen đang hy vọng biến thành phượng hoàng; ta biết đây là điều hắn muốn. Chỉ cần đối mặt, ta liền biết mình cần sắm vai loại người nào, chỉ là trong lúc rụt rè bên lề, ta còn đang cân nhắc.

“Lâu phó tổng, em là Nhậm Dĩnh. Để cảm ơn sự nâng đỡ của anh, em sẽ tận tâm tận lực dốc sức vì phó tổng.” Giọng nói của ta xưa nay không phải thuộc loại cao vút trong trẻo, vì vậy thanh âm trầm ấm có chút khàn khàn lại điểm xuyết thêm cho vẻ gợi cảm phong tình.

“Đến đây.” Hắn cao cao tại thượng ra lệnh. Ánh mắt không hề mang vẻ tham lam háo sắc, có lẽ, trò chơi tình ái của hắn chỉ là quá phóng đại; mặt khác, cũng có thể là ta chưa đủ gợi cảm, nên hắn nhất định phải nhìn lại cho kỹ.

Ta chân thành bước đến gần hắn, chọn chỗ trên chiếc ghế sô-pha dài bên tay trái hắn ngồi xuống, thản nhiên nhìn thẳng hắn; trong lúc hắn còn đang bận nhìn ta như kiểm tra thịt khô, ta cũng quan sát hắn tỉ mỉ một phen. Tình dục và tình yêu đều là những lĩnh vực ta chưa từng “nghiên cứu”. Đó là bởi vì loại trò chơi này cần phải có “công cụ” của hai người, ta sẽ cần phải thận trọng hơn.

Nếu như ta nổi hứng lên. Thế nào cũng phải tìm một người đàn ông xứng đáng một chút mới không bạc đãi chính mình. Hẳn có thể là một người bạn tình thông minh, một người yêu lãng mạn, hơn nữa quan trọng nhất chính là hắn sẽ không thật tình. Ta nghĩ là ta có chút động lòng rồi, ngại gì tên đại thiếu gia phong lưu chơi bởi một cây này? Trong tình hình hắn cũng có ý với ta, ta tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn chúng ta sẽ cùng nhau hưởng thụ sung sướng mà chẳng có gánh nặng gì.

Không phủ nhận ta tham luyến vẻ bề ngoài, khuôn mặt đẹp trai, thân hình vạm vỡ; xét về khía cạnh thích thú về mặt cảm quan mà nói, hai điều này thiếu một thứ cũng không được, thế chẳng phải là qua bạc đãi bản thân hay sao.

Rốt cục, hấn nhìn no mắt rồi cũng mở miệng:

“Tôi hy vọng em sẽ cảm thấy làm thư ký của tôi sẽ không quá khó khăn.” Hấn nặn ra một nụ cười xấu xa. Dùng ánh mắt trêu ghẹo ta, còn thân thể hấn thì thư thả thoải mái, hơn nữa còn không chạm đến ta dù chỉ một ngón tay, thể nhưng ta lại có thể cảm nhận rõ ràng sự ve vãn của hấn. Gã này quả nhiên là một tay cao thủ!

Toàn bộ hứng thú của ta đều bị hấn khơi dậy. Trong xã hội ngày nay đàn ông biết ve vãn không nhiều lắm.

“Thế nào là khó khăn? Anh không biết được đâu, sáng nay khi phòng nhân sự đưa lệnh xuống, bao nhiêu người đổ kị với em! Có thể theo bên người anh thực sự là quá vinh hạnh mà.” Ta hạ mí mắt, không hề giấu diếm sự đắc ý của mình.

Hấn cười nói:

“Xem ra em là một cô gái rất thông minh, không giả vờ thanh cao đứng đắn, vậy tiết kiệm không ít thời gian của tôi. Em biết rồi đó, tôi không rảnh chơi trò cút bắt với em, em đáng giá bao nhiêu tôi cũng sẽ không bạc đãi.”

“Đó là đương nhiên. Em sẽ không có ý nghĩ không an phận; phu nhân tương lai của anh sao có thể là loại người dung chi tục phấn không biết xấu hổ như tụi em.” Làm vợ của hấn nhất định sẽ rất bất hạnh. Ta đại gì mà đào huyệt chôn mình, ta đâu phải đồ ngốc.

Hấn đưa tay lên xoa cằm, nhìn ta không chớp mắt. Có thể thấy được thấp thoáng vẻ cảnh giác và mê mẩn của hấn, hệt như ánh mắt của Vương Tư Dương mười phút trước ở dưới tầng năm. Ta vội vàng duy trì vẻ mặt bình thường.

Nhìn tới nhìn lui một hồi, hấn mới lại nói:

“Còn nữa, thời gian đi làm, đừng ỷ vào tư tình mà không phân biệt công tư. Tôi hy vọng cô Nhậm – thư ký thứ năm – có thể ở lâu một chút.”

“Đúng vậy. Em hiểu mà.” Ta cười nịnh đón ý, học theo ánh mắt suồng sã của hấn khiêu khích hấn.

Hấn đưa tay nâng cằm ta lên, nhưng chỉ giữ nhẹ, lại không quá lâu, chỉ một lát, khẩu khí đã chuyển sang lạnh lùng hời hợt:

“Xuống dưới đi. Ngày mai bắt đầu lên đây, trước khi chưa có quan hệ riêng tư, tôi hy vọng năng lực của em phù hợp yêu cầu của tôi.”

Hay nói cách khác. Hấn vẫn còn muốn quan sát ta?

Ta đứng dậy: “Vậy em xuống dưới đây, Lâu tiên sinh, về phần công việc, hãy tin em sẽ không làm hỏng be bét đâu.” Dù gì gã này cũng không yêu cầu một nữ thư ký quá toàn năng! Vậy cũng phải thôi, ai bảo hấn tìm người cũng phải lựa ngoại hình chứ.

“Tôi hiểu rồi.” Hấn đáp lời, lại nói tiếp: “Như vậy là được rồi.” Tiêu sái không gì sánh được. Có thể thấy kỳ vọng của hấn đối với loại con gái háms của như ta từ trước đến nay chưa hề cao.

Ta gạt đầu, đi ra cửa; còn hấn vẫn tiếp tục nhìn theo ta.

Khi tay ta vừa đụng tới tay nắm cửa, hấn gọi ta lại:

“Em có chỗ ... rất đặc biệt!!”

Ta nghiêng người nhìn hấn. Thấy trong mắt hấn dường như rất đắm chiêu. Ta nháy mắt: “Em đương nhiên là người đặc biệt rồi!” Giọng nói yêu kiều trả lời hấn.

Hấn trán giãn ra trở lại vẻ lạnh lùng, tựa hồ lần thứ hai khẳng định ta và đám con gái háms của kia chẳng có gì khác nhau, cái vẻ lạnh lùng này dường như lại hàm chứa một chút thất vọng nào đó. Có phải vậy không? Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó ta không thể kết luận.

“Em đi đi.” Giọng ra lệnh của có chút vô tình.

“Dạ!” Ta nhẹ nhàng mở cửa, thích thú với sự vô tình của hân. Nói thật, có can đảm phong lưu thì phải hoàn toàn vô tình, bằng không phong lưu quá đa tình sẽ chỉ khiến toàn thân bốc mùi hôi tanh, có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng rửa không sạch.

Vì sao hân lại để ý đến ta nhỉ? Ta không hề muốn biết. Ta chỉ sợ hân sẽ biết ta chỉ đối đãi với hân như một đối tác trong trò chơi tình ái mà thôi; ta sẵn lòng theo hân, là bởi vì vừa ý với thân thể của hân.

Thân là một thợ săn lão luyện, nhất định sẽ rất thống hận khi trở thành con mồi. Trước đây mỗi cô gái muốn trở thành người của hân, đều là vì tiền bạc của hân, địa vị của hân. Hân có thể hiểu rõ, hơn nữa còn đề phòng vô cùng cẩn thận, thế nhưng nếu như hân phát hiện thứ mà ta nhắm đến lại là thân thể của hân, phù, vậy ta thực sự phải cẩn thận rồi! Người đàn ông này vô tình có thừa, tất nhiên không dễ chọc.

Để hân không phát hiện, ta phải lừa mình một chút. Ta tin chắc, đường đường Lâu Phùng Đường công tử một khi biết mình bị xem là ngư lang (mới đầu Maroon ko biết 2 chữ này là ý gì, nhưng nhờ 1 bạn chỉ điểm, M lên tra lại rên trang wenda thì biết được, ngư lang chính là mại dâm nam :)), nhất định sẽ là một mối đe dọa đối với tính mệnh của ta. Cho nên, ta phải cẩn thận, thật cẩn thận.

Hết chương 1

3. Chương 02 Part 1

Ba ta là một chủ thầu xây dựng lớn ở miền nam, ‘bầy đàn thê thiếp’ của ông xa nhất chỉ có thể rải rác ở phía nam Đài Trung đến phía bắc Bình Đông. Ở tại Đài Trung, tất nhiên là mẹ ta; còn ở Bình Đông, là người vợ chính thức vì sự ghẻ lạnh của ba mà bị gởi đi lưu đầy ở vùng xa xôi đó; ba người thiếp thất khác toàn bộ đều ở tại Đài Nam, nhà mỗi người ở cách nhau trong vòng bán kính 20 km. Kỳ lạ là, ba ta luôn khẳng khái ở riêng một mình, khi muốn người đàn bà nào, sẽ tự mình lên đường đi tìm hoa, tuyệt không giữ một người đàn bà nào qua đêm trong nhà ông.

Ta nghĩ, đó là ta chỗ duy nhất ta giống ông.

Từ khi ta lên Đài Bắc học đại học, mẹ mua cho ta một căn hộ ở tầng hai mươi, nhà của ta cũng chưa từng có người ngoài nào được bước chân vào; còn mẹ, mỗi lần lên Đài Bắc cũng sẽ đến biệt thự của ba để nghỉ ngơi, để mặc ngôi nhà nhỏ của ta cho ta toàn quyền sử dụng. Gần bảy năm qua, thế giới vũ trụ của ta chưa từng chia sẻ với ai. Mẹ ta nói, ta là một đứa bướng bình lại khép kín, nhưng bà chưa bao giờ có ý định thay đổi ta; bởi vì bà nói mỗi người nên có nhân cách độc lập tự chủ riêng. Không nên vì ai mà thay đổi.

Mấy ngày gần đây mẹ thường xuyên lên Đài Bắc, vì chuyện phòng tranh của bà; nên ta liền có cơ hội thường xuyên gặp bà.

Hôm nay là ngày hẹn. Sáng sớm ta ăn mặc gọn nhẹ, son phấn không tô điểm, tóc tai không chải bới. Quá giang xe đến Nội Hồ bãi kiến mẫu thân đại nhân của ta. Khiến bà nhìn hình thù ta bằng con mắt hình viên đạn.

Vài năm gần đây mẹ ta không mở cuộc triển lãm tranh nào, tuy rằng vẫn có tác phẩm, nhưng không có dự định công khai, bà thích cống hiến để bạt tài năng trẻ hơn, bởi vì đối với nghề “hoạ sĩ” bà không còn hứng thú, ngược lại có tham vọng lớn đối với nghề “bán tranh”. Cũng trùng hợp trong số các học trò bà đã dạy có một người rất có tiềm năng. Lần này lên đây, mẹ ta chính là muốn xem tình hình sáng tác của học trò mình, cũng như thảo luận xem làm thế nào để ‘lãng xê’ một hoạ sĩ.

Khi ta đến biệt thự, vị tài năng trẻ kia còn chưa tới; ta và mẹ ngồi trên ban công uống trà trái cây.

“Còn nhớ nguyện vọng của con khi tốt nghiệp đại học là gì không?” Mẹ hỏi, chiếc áo khoác trắng bị gió xuân thổi phất phù, vô cùng duyên dáng.

Ta nhìn mẹ mỉm, trả lời: “Làm một chiếc bình hoa.”

“Khi Chung tiên sinh nghe mẹ thuật lại, ông phun hết cả trà trong miệng ra.” Bà cười sang sảng.

Mẹ luôn gọi ba là Chung tiên sinh trước mặt ta, còn lúc bình thường khi hai người ở chung chỉ gọi ông là Chung, khiến ta mãi đến năm mười tuổi vẫn không biết tên đầy đủ của ba là gì.

“Lúc đó ba đã đuổi theo tới Đài Bắc nói rằng phải lôi con về nhà.” Tuy rằng ta không theo họ Chung, nhưng ta vẫn là con gái duy nhất của Chung Thiệu Chính. Bất kỳ một người cha bình thường nào cũng sẽ không cho phép con gái của mình suy đồi đến mức bán phần buôn hương, hơn nữa ba lại chính là người chuyên chơi bởi ong bướm, nên đặc biệt càng không thể chấp nhận.

“Cho tới hôm nay ông ấy vẫn còn oán trách mẹ đã phóng túng cho con.” Mẹ nhìn mặt ta: “Nhưng mẹ luôn cảm thấy con biết cách làm cho mình hạnh phúc. Giá trị cuộc sống còn gì hơn điều đó.”

Ta tựa đầu trên vai mẹ, nhẹ giọng nói:

“Trước mắt con muốn ném thử tư vị tình yêu.”

“Ồ! An toàn không?” Mẹ lay lay mớ tóc dài của ta, thì thào bên tai ta: “Tin nhầm người có thể sẽ thê thảm lắm. Có một số đàn ông sẽ yêu con đến chết, lỡ dính vào, đến chết cũng dứt không ra. Rất phiền phức.”

“An toàn, hẳn là một kẻ lãng nhãng, phong lưu đến độ không có trái tim, tuyệt đối an toàn. Con cũng không mong chờ tình yêu, con chỉ định dành chút thời gian chơi bởi một tí, nếu đã muốn chơi, thì phải tìm một tay thánh thủ tán gái mới đáng giá.”

Đôi mắt mẹ thoáng sững sốt: “Đó là kết quả mà con đã vất vả giả dạng bình hoa đó sao?”

“Lúc đầu thì không phải, nhưng có được kết quả này con rất thích. Con chỉ muốn ném thử tư vị của một kẻ bị người người phỉ nhổ xem thế nào, hợm hĩnh, diêm dúa, tham tiền, con đang phô bày dự vọng vốn có trong lòng mỗi con người một cách rất khoa trương, không ngờ ai ai cũng phỉ nhổ. Mẹ à, lòng người thật sự rất thú vị! Nếu con cứ ngoan ngoãn đứng ở chuyển tuyến đạo đức trong mọi việc, làm sao thấy được trăm ngàn sắc thái của con người được? Làm không tốt còn bị thêm mấy tên bừa bãi bám lấy, vậy con trốn đi đâu?” Mẹ lại hỏi: “Trưởng phòng Phương kia đã giải quyết ổn thỏa chưa?”

“‘Tâm’ vô hình bị vỡ thêm vài lần đối hấn cũng có lợi, bảo hấn về sau mở to mắt một chút, nòi nào úp vung nấy, đừng quá vọng tưởng.” Ta bài xích tính si tình, đặc biệt là ở những kẻ bội nghĩa. Theo ta cảm nhận, tình yêu cũng là một loại dự vọng mà con người luôn tìm cách cường điệu hóa, có thể tồn tại, nhưng vì sao kết quả của sự tồn tại là phải trói buộc hai con người tự do chung sống cả đời chứ? Kết thúc cuộc đời ở tuổi hai mươi, ba mươi thật sự là quá u ám, ta tuyệt đối không chấp nhận. (Maroon: một triết lý đáng ngưỡng mộ)

Mẹ dịu dàng vỗ vỗ vào gáy ta, ta tiện thể nói tiếp sự bất cam trong lòng: “Mẹ à, con nhất định sẽ lên giường với hấn, nhưng con không định để cho hấn chiếm ưu thế, như vậy sẽ khiến cho hấn muốn nghiên cứu con. Mẹ biết đó đàn ông đều có phức cảm tự tôn về ‘trinh nữ’, kiểu như ai mở bao thì kẻ đó là chúa tể. Con phải làm thế nào để cho hấn biết đêm đầu tiên của con không phải là giữ gìn vì hấn, và chắc chắn có một tình huống nào đó, để hấn trùng hợp trở thành người tới trước?”

“Vậy hãy tìm một thằng trẻ tuổi khỏe mạnh lên giường trước. Đợi cậu trai lát nữa tới cũng được lắm, làm không tốt thì cũng là xử nam, hai đứa tìm hiểu thử xem.” Mẹ nghiêm túc nghĩ cách cho ta.

Nếu là xử nam, ta có thể sẵn lòng hơn, vì thế ta không hề phản đối, nếu để cho Lâu Phùng Đường nhìn thấy lạc hồng của ta mới là hồng bét! Là xử nữ không quan trọng, phải tìm ra một đồng lý do giải thích mới oan uổng; ta tội gì phải mệt như vậy?

“Con định chơi với gã đó bao lâu?”

Mẹ biết tính ta không đủ kiên nhẫn.

“Hắn trung bình ba tháng bỏ một cô, con nhiều nhất chỉ kéo dài nửa năm, đến lúc đó con sẽ bỏ việc; dù sao những thứ đáng chơi của cái công ty kia cũng đã chơi hết, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa. Aha! Sau này con có thể rất đặc ý mà dẫn con cháu đến đứng trước tòa nhà Lâu thị khoe khoang cái thành tựu vĩ đại của con.” Nếu khi đó kẻ đứng đầu Lâu thị chính là Lâu công tử thì càng tuyệt hơn.

Mẹ chỉ khuyên ta một điều: “Đàn ông trắng hoa thì phải đề phòng một chút. Mỗi lần nhất định phải dùng bao cao su, nếu không, có được khoái hoạt mà còn thuận tiện mang căn bệnh chũr (bệnh aids) trở về, thì con thực có lỗi với mẹ đó.”

Ồ! Điều này ta lại không nghĩ tới! Đích xác phải đề phòng một chút, ai biết trên người hần có tiềm ẩn thứ gì dơ bẩn hay không.

“Oa! Mẹ à! Năm đó mẹ cũng can đảm thiệt. Không thêm dùng bao?” Nếu không sao có ta được?

Mẹ lập tức đẩy ta ra, thở dài: “Lần đó bao bị rách. Hại mẹ sau khi có thai sợ cũng mắc mấy thứ bệnh lây qua đường sinh dục, sau khi xác định không có việc gì mới cho phép ba của con đến gần mẹ. Mẹ rất sợ chết! Khi đó Chung tiên sinh rốt cục cũng biết mẹ thật sự chỉ yêu tiền của ông ấy, chứ không tiếp tục cho rằng mẹ thật sự yêu ông.”

Nói thực ra, ta cảm nhận được, cho dù sau mẹ ta, ba còn có một cô vợ bé nữa, nhưng người ba yêu thương hết thảy vẫn là mẹ, có điều người mẹ phóng-túng-mà-lý-trí này của ta lại thẳng thừng cự tuyệt. Nếu nói cả đời bà có người nào bà không thể không yêu, thì chỉ có mình ta, bởi vì ta là cốt nhục của bà; năm đó nếu đã là bán thân thể đổi lấy tiền tài, bà sẽ không trả giá thêm gì khác để cho bản thân phải chịu lỗ vốn như vậy. (ý là không chịu có con)

Ba thì có chút tham lam, không xứng đáng chiếm được.

Dưới lầu truyền đến tiếng chuông điện, ta và mẹ cùng đi xuống. Còn lại chút thời gian riêng tư, mẹ ôm ta nói:

“Con gái à, con nhất định phải hạnh phúc, đừng có rất nhiều lỗi rẽ, mà chúng ta thì chỉ có một mình. Bỏ lỡ rất nhiều cơ hội là tất nhiên. Nhưng con chỉ cần chọn đúng con đường mình cần đi là tốt rồi.”

“Con biết.” Ta đáp lời. Trái tim đã bay đến dưới lầu, muốn xem thử tên xử nam mà mẹ đề cử kia có xuất sắc hay không, ta chỉ muốn có thêm vài điều kiện có lợi cho mình khi tham gia vào trò chơi tình ái với Lâu Phùng Đường mà thôi.

Ta là một nữ đầu sĩ không muốn bại trận.

Ứng Khoan Hoài chính là ứng cử viên sáng giá mà mẹ ta chọn. Aizz, đáng tiếc ta lại không cùng anh ta lên giường.

Không phải anh ta không hợp nhãn ta, cũng không phải ta không hợp nhãn anh ta. Trên thực tế anh ta đem so với danh hiệu “kẻ bữa bãi” thì còn cách xa một vạn tám nghìn dặm. Dựa trên góc độ họa sĩ mà nói, có thể xem anh ta là một người nổi bật, cộng thêm dáng người cao gầy, chưa kể gương mặt anh tuần pha chút khí chất giữa nhã nhặn và cuồng quỵến[1], một người rất hấp dẫn; nhưng mà, tình cảm nóng bỏng của anh ta chỉ thích hợp dành cho mẹ ta thôi. Anh ta đúng là cuồng luyến, âm thầm yêu mến mẹ ta, mới khiến cho anh ta giờ tuy đã hai mươi tám tuổi rồi mà vẫn chưa chạm đến đàn bà; đương nhiên, có chết anh ta cũng sẽ không đụng vào ta, bất quá chúng ta rất hợp ý nhau.

Đúng là yêu ai yêu cả tông chi họ hàng, sau khi mẹ ta trở về Đài Trung, Ứng Khoan Hoài vẫn rất chiều cố ta, ta cũng không mấy bận tâm đến việc trở thành bạn của anh ta. Dù sao anh ta cũng là một người đàn ông rất hấp dẫn. Lúc này, ta cần thêm nhiều người bạn khác phái để hiểu được quan điểm của đàn ông, nếu không khi đối mặt với trò chơi mới của ta, e rằng chỉ cần vô ý một chút, ta sẽ bị chết rất thảm; Lâu Phùng Đường không phải dễ xơi.

Hôm nay lúc tan sở, anh ta mời ta đến nhà ăn cơm; dù sao cũng tiện đường, ta liền ghé qua.

Sau khi thấy tác phẩm của anh ta, thật sự khiến ta có chút hối tiếc. Người này là một kẻ tài hoa có thừa, lại vì việc hợp tác với kế hoạch của mẹ mà đi vẽ những tác phẩm theo sở thích người khác. Lần trước ở biệt thự xem tranh, chỉ cảm thấy thanh nhã mỹ lệ, không chút tỳ vết, lại vô cùng tinh tế. Trong tranh vẽ truyền thống Trung Quốc, thì lối vẽ công bút[2] là tinh xảo, tráng lệ nhất, nhưng bởi vì rất khó học, nên rất ít người theo, nhưng mà giá tranh lại luôn rất cao, mẹ nhắm đến thị trường này, quyết tâm bồi dưỡng Ứng Khoan Hoài thành một họa sĩ công bút. Theo ta biết, tranh công bút bất kể được vẽ hoành tráng đến mức

nào, cũng chỉ có thể được gọi là “độc đáo”. Bởi vì quá tả thực, quá tinh xảo, chú trọng miêu tả kỹ thuật, sự đánh giá của nó không giống như các loại tranh thuộc trường phái ấn tượng. Thế giới hội họa kỳ thực cũng khiến cho người ta rất khó hiểu phương pháp ứng dụng tiêu chuẩn.

Tranh thủy mặc của Ứng Khoan Hoài có thể khiến người ta cảm thấy một bầu không khí an lành trong cái cô độc, ta nghĩ, đây chính là cái gọi là cảnh giới chẳng! Nhưng mẹ lại không cho anh ta bộc lộ bản thân trong phương diện này, vì sao? Lần tới gặp mẹ nhất định phải hỏi mới được.

“Tranh của anh có phong cách của Tịch Đức Tiến[3].” Ta đứng trước một bức tranh nhận xét.

Ứng Khoan Hoài bưng ra một đĩa mỳ Ý lớn và một tô súp khoai hải sản, đặt lên bàn ăn rồi bước đến, mỉm cười:

“Bức tranh này được vẽ cách đây bốn năm rồi, khi đó học vẽ thủy mặc, nên chép bức “Hải Sơn tương chiếu” của Tịch Đức Tiến, sau đó sửa đổi thành bức này.” Anh ta nhìn ta: “Nhân quang không tời, vì sao không kế thừa nghề họa sĩ của cô?”

“Em rất ghét tay bị bẩn, chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng thưởng thức thôi.”

Anh ta đứng yên chăm chú nhìn ta một hồi lâu.

Ta đưa tay ra trước mắt anh ta hươ hươ:

“Đừng tìm nữa, trên người em không có khí chất của mẹ em đâu, tướng mạo cũng chỉ giống năm phần mà thôi.”

Anh ta thở dài, kéo ta đến bàn ăn ấn xuống ghế, gấp mì múc canh cho ta.

Ta hai tay chống cằm, ghẹo anh ta:

“Em không đẹp sao?”

“Rất đẹp.”

“Có người nói em đẹp hơn mẹ.”

Anh ta gật đầu, khẩu khí có chút buồn buồn:

“Nói vậy chắc ba em rất bảnh.”

Ta cười to, ghẹo anh chàng này rất dễ a. Ta thật sự không thể tưởng tượng được một người đàn ông hai mươi tám tuổi lại có thể ái mộ một phụ nữ ‘già’ đã bốn mươi tám tuổi. Đúng vậy, mẹ ta tuy vẫn còn phong tình quyến rũ, nhưng dấu vết năm tháng không hề lưu tình khắc họa trên khuôn mặt bà, sao còn có thể có người không có mắt mà đi ái mộ chứ? Hơn nữa còn ái mộ suốt bảy năm trời, thật sự là lãng phí thời gian! Hơn nữa nhất định còn không được hồi báo.

“Ăn đi, hy vọng hợp khẩu vị của em.”

Ta nhận bát mì, ăn khí thế. Nhoáng một cái đã ăn xong, đưa bát cho anh ấy múc thêm, ta hỏi:

“Một người đàn ông nếu chỉ thích chơi bởi, giải tỏa nhu cầu sinh lý của mình, vậy anh ta sẽ mong muốn tìm một cô gái như thế nào để chơi?”

Anh ấy giương mắt nhìn ta quái lạ, sau đó dùng ánh mắt sắc bén của một nghệ thuật gia nhìn ta một hồi mới nói:

“Em thật sự muốn đùa với lửa ư?”

Thành thực mà nói, từ hôm Chủ Nhật lúc mới gặp nhau lần đầu ta đã dọa anh ấy đến phát khiếp; chào hỏi xong ta liền hỏi anh ấy có muốn lên giường với ta, giúp giải quyết phiền muộn của ta không. Sau đó ảnh thà chết cự tuyệt nhưng cũng rất thắc mắc lý do vì sao ta lại làm như vậy. Ta chỉ nói rằng cảm thấy chán cảnh làm ‘trinh nữ’ mà thôi; xem ra tối nay anh ấy không có tâm trạng để đùa rồi, quyết tâm bằng mọi giá hỏi cho ra lẽ.

“Thế nào gọi là đùa với lửa chứ? Cuộc sống rất ngắn ngủi lại quý giá như vậy, sao em có thể sống lãng phí trong dốt nát và tuân theo những khuôn phép cũ rích? Nghệ thuật gia các anh không phải so với người bình thường càng nổi loạn hơn sao? Sao có thể cho rằng hành vi của em không thích hợp?”

“Chỉ cần em thật sự hiểu được mình đang làm cái gì, và thực sự hưởng thụ điều đó, mà sẽ không bị trò chơi làm tổn hại.” Anh ta lắc đầu: “Em phải đủ lạnh lùng mới được, nhưng em đâu phải.”

Ta nhướn mày:

“Ôi, hiểu em nhanh vậy sao? Em thật sự trong sáng nha!” Không bận tâm chuyện người khác bình luận mình thế nào là phương thức làm việc của ta, bởi vậy đối với cách nói của anh ta, ta không định biện hộ, chỉ cười. Anh chàng này rất dễ dàng quan tâm đến người khác. Khó trách sẽ tùy tiện lãng phí một phần tình cảm của mình.

Nhưng thân là một nhà nghệ thuật, trong tính cách tất nhiên phải có xu hướng bướng bỉnh và cuồng quyền, mới có thể định ra phương hướng và đặc thù riêng cho sáng tác của mình, cho nên ta không làm họa sĩ là vậy! Cuộc sống nếu cứ đơn giản định ra phương hướng và tâm tính, vậy chẳng phải là vô cùng tẻ nhạt hay sao?

Ta vẫn khẳng khái vấn đề vừa mới hỏi:

“Trả lời em đi. Để em quyết định.”

Anh ta bỏ đũa xuống, ngón tay sờ sờ cằm, suy nghĩ thật lâu:

“Anh không biết gã mà em muốn đùa giỡn có điểm đặc biệt nào không, nếu hắn chỉ là một kẻ trắng hoa bình thường, như vậy hắn sẽ kỳ vọng em xinh đẹp, nghe lời, không gây phiền toái cho hắn, sau đó dùng tiền bạc là có thể giải quyết gọn lẹ, sẽ không đòi hỏi tình yêu hay hôn nhân từ hắn; trên TV không phải đều diễn như vậy sao? Anh có vài đứa bạn cũng làm như vậy. Bọn họ sẽ cưới những cô gái dịu dàng thuần khiết làm vợ, nhưng đối tượng tình dục của bọn họ tốt nhất phải là loại kinh nghiệm tình trường, quyến rũ nhiệt tình. Hoàn toàn không nói đến chuyện đạo đức khi sống buông thả. Cách nghĩ này của đàn ông rất xấu, tốt nhất trước tiên em nên hiểu được điểm này.”

4. Chương 02 Part 2

Nếu Lâu Phùng Đường thật sự có thể xấu xa cho đến tận cùng, như vậy trò chơi mới thêm phần thú vị! Nói chung, đàn ông vì sợ phiền toái, từ trước đến nay công tư phân minh, rất ít người chịu để bạn tình của mình ở trong công ty từ sáng tới chiều, bởi vì có một áp-lực-không-lời luôn hiện hữu mọi nơi, một cô gái với năng lực của một bình hoa thì có thể phân về phòng ban nào mới được đây? Những cô gái bình hoa phiền phức thường hờn dỗi, nổi cáu với hắn bất kể lúc nào, không phân biệt chuyện công chuyện tư, còn có thể dính dáng đến những gã đàn ông khác nữa. Bởi vậy ta chọn hắn, thực ra cũng tò mò sao hắn có thể không nhớ lấy bài học này, ngược lại liên tục lặp lại việc xem thư ký và người tình là một mà sử dụng? Nhưng hắn cũng là kẻ vô tình, một khi có cô thư ký nào không tuân theo quy củ trò chơi của hắn, thì ngay lập tức cắt đứt hết thủy quan hệ, cho một số tiền rồi bảo cô ta biến đi.

Thực chất, ta luôn tán thưởng loại đàn ông trắng hoa kiểu này, nhưng phải vô tình cho đến cùng. Đủ cường hân! Đùa giỡn mới thú vị.

Cảm giác này có chút giống như chơi trò nhảy BUNGEE[4]. Chỉ kích thích trong khoảnh khắc giữa sống và chết.

Aizz, vậy sẽ bắt đầu như thế nào đây?

Ta chuyển lên tầng mười sáu mới được ba ngày, mà ba ngày này lại đúng lúc Lâu công tử đi nước ngoài. Ta liền nhờ trưởng phòng thư ký hướng dẫn làm quen nghiệp vụ.

Đến ngày mai. Hắn sẽ trở về, ta – bình hoa này – phải cố gắng diễn cho tốt phong thái mà một bình hoa nên có. Không được làm cho mọi người thất vọng a! Ha ha ha!

[1] Thanh cao không làm chuyện xấu

[2] Công bút là lối vẽ tả thực, tỉ mỉ công phu trau chuốt từng chi tiết nhỏ.

[3] Một họa sĩ của TQ

[4] Trò buộc chân lại rồi nhảy từ trên cao xuống

Ta đang đánh máy tài liệu trong tay. Chiều nay hai giờ họp phải dừng, mà giờ phút này ta mới đánh được có một phần hai. Dựa vào thành tích đánh máy bốn mươi từ một phút ở trường của ta, thì hiệu suất trước mắt chỉ có thể gọi là “rùa bò”, một phút đồng hồ mà chỉ có năm chữ được đánh lên màn hình đúng là làm trò hề.

Không phải ta cố ý lãng phí thời gian, thật ra là với khả năng của một bình hoa đang khoe hàng thì không thể làm việc quá bán mạng được, nếu cướp sạch hết hào quang của những nhân viên không có khả năng ‘khoe sắc’ thì chỉ có thể khiến người ta ghen ghét mà thôi. Lâu công tử sáng nay chỉ giao cho ta mỗi công việc này, nên ta cứ từ từ mà làm, dựa vào năng lực nhận định của hắn mà hoàn thành công tác.

Ở công ty này một năm rưỡi nay, ta làm việc không phải vì thăng chức, cũng không phải vì tiền, đương nhiên cũng sẽ không bán mạng để làm những chuyện vượt quá mức lương được hưởng, cũng không cướp công của ai, khi làm việc không phạm lỗi, làm tròn phận sự một cách xoàng xoàng; mà trong vô số các bình hoa, ta cũng không phải chói sáng nhất, chỉ bình chân như vại sử dụng kè chút ánh sáng chói chang của những bình hoa khác tỏa ra mà thôi. Ta chỉ biếng nhác thường thức trăm kiểu thái độ của cuộc đời; nếu muốn có thể thờ ơ nhìn thiên hạ, ở ngoài cuộc chơi, phương pháp tốt nhất chính là làm cho mình thất sắc xoàng xĩnh, trước tiên đừng gây sự chú ý của người khác.

Tuy nhiên, có thể khiến Lâu Phùng Đường nhìn trúng là chuyện ngoài ý muốn, cũng do ta tính sai, mới có thể giữa ban ngày ban mặt trở thành mục tiêu để những kẻ rối hơi đàm tiếu. Vậy cũng tốt! Không phụ sự mong đợi của mọi người trình diễn một bộ phim truyền hình đặc sắc! Dù sao ta chỉ chơi nửa năm rồi sẽ biến.

Tiếng giày cao gót lọc cọc từ xa bước đến, át cả âm thanh gõ bàn phím của ta, ta rút cục miễn cưỡng rời mắt khỏi tài liệu mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt một thiếu nữ rất xinh đẹp. Đáng tiếc cho một dung mạo xinh xắn, nhưng mày thì cau có, môi thì xuôi xị.

“Nghe nói cô là bồ mới của anh hai tôi? Tên gì?”

Cô gái này xem chừng không quá hai mươi tuổi, khẩu khí thì bưng bưng sát khí như muốn khai chiến với ta vậy. Nếu không phải cô ta nói rõ mình là em gái của Lâu công tử, ta còn tưởng là cô nhân tình nào của hắn đến để thị uy nữa chứ! Mấy cô em gái thời nay đều kiêu ngạo như vậy sao? Ta đưa một tay ra sau cổ, hất mái tóc dài khoe vẻ quyến rũ, cất giọng oanh vàng tỏ vẻ trả lời:

“Ôi. Thì ra là Lâu tiểu thư, nhanh như vậy đã đến bá kiến chị dâu rồi sao? Miễn lễ miễn lễ! Sau này còn phải nhờ cô em chiếu cố!”

” Cô..... đồ không biết xấu hổ! Bớt khoe mẽ đi! Anh trai tôi chỉ muốn đùa giỡn với cô thôi, cô thật sự cho rằng mình là phượng hoàng sao? Nói cho cô biết, con dâu tương lai của Lâu gia chúng tôi là thiên kim của tập đoàn Thang thị. Cô đến cả móng tay cũng không bằng người ta đâu!”

Phải chăng cô thư ký nào cũng đều nể phải bom mìn của con ranh này? Là thiên kim của chủ tập đoàn bộ hay lắm sao. Có điều, hắc hắc. Xin lỗi nha, trong tiền lương của ta không có khoản chi trả để chịu cho người khác vênh mặt hất hàm sai khiến, cho nên nó chẳng ăn nhằm gì tới ta, đùa giỡn với con nhóc này cũng vui, dù sao ngày tháng cũng thật nhàm chán mà.

“Em chồng tương lai à, nhìn xem, lửa bốc hết lên đầu rồi kìa. Người em cần chỉ trích không phải là chị, mà là ông chủ đã khâm điểm chị đang ngồi trong văn phòng kia mới đúng, chị cũng bởi thân bất do kỷ mà thôi!” Khoác lên vẻ mặt vô tội, ta nhìn thấy da mặt thiên kim Lâu thị run lên từng hồi, dần dần ửng đỏ đến mức suýt chút nữa là đạt tiêu chuẩn sung huyết não, cũng không biết màu đỏ kia là do tức quá, hay là do nhất thời tìm không ra lời để mắng chửi người khác mà bị nghẹn khí gây nội thương nữa? Mi thật là xấu xa quá nha! Sao lại có thể đem tính khí của một nữ sinh nhỏ bé ra mà đùa bỡn như vậy chứ? “Ày da! Em chồng à, sao mặt lại đỏ như vậy? Em không cần quá hổ thẹn, bởi vì chị sẽ không trách cứ tính láo xược vô lý của em đâu, uống một ly nước nha? Chịu không—”

Cái trò mèo khóc chuột của ta kết thúc bằng tiếng hét kinh hồn của cô nữ sinh bé nhỏ.

“Cô im ngay! Đồ đàn bà hư hỏng, tôi sẽ xé xác cô ra—”

Hơ! Mười ngón tay nhọn hoắc lao tới, ta nhanh nhẹn vọt sang một bên. Thật là dã man quá đi! Vì sao mấy ngày nay luôn có người muốn giơ cao lá cờ chính nghĩa đòi tiêu diệt ‘cô gái hư hỏng’ ta vậy? Cứ cho là đàn bà hư hỏng thì đáng bị đuổi đánh đi, nhưng cũng phải đợi người ta làm ra chuyện xấu mới phải nhận báo ứng chứ? Thật là bất công quá đi, cho đến bây giờ ta còn chưa làm chuyện gì mà.

Đôi giày cao gót mười phân của ta không hữu dụng mấy trong việc tẩu thoát, ta tránh được đòn tấn công của con nhỏ ngang ngược kia, nhưng lại bị mất đà ngã ra phía sau, mắt thấy sắp ngã cái rầm vào cửa phòng phó tổng rồi – chết toi rồi, không lẽ mình bị báo ứng nhanh như vậy sao? Thật là bất công quá đi, ta căn bản còn chưa gây ra sóng gió kia mà!

Một cánh tay mạnh mẽ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã ôm lấy phía sau eo ta, ta ngã vào trong một lồng ngực trắng kiện, ngửi thấy một mùi nước hoa nhàn nhạt. Là hần! Lâu công tử. Ta cố gắng nặn ra hai giọt lệ, xoay người ôm chầm lấy hần nức nở:

“Phó tổng, cứu em với! Em không hiểu vì sao cô ấy vừa vào đến nơi liền đánh người!”

Lâu Phùng Đường đẩy ta rời ra, cúi đầu nhìn ta một cái, ánh mắt đó hàm chứa chút giận dữ và không kiên nhẫn, sau đó lại dùng ánh mắt gay gắt đó trừng về phía cô em gái phá phách của hần:

“Phùng Hân! Em tốt nhất là nên có lý do chính đáng! Vào đây.”

“Anh hai à, em—”

“Vào đây!” Giọng nói trầm tĩnh của hần không cần phải quá lớn cũng đủ uy nghiêm khiến cho người khác phải khuất phục.

Ta liền vội ôm lấy cánh tay hần. Lả lơi dán mắt vào hần:

“Phó tổng, trước khi anh giải quyết chuyện nhà, phải chăng nên bảo em gái anh xin lỗi em một tiếng?”

“Đừng có mơ! Cô đang toan tính chuyện gì?” Lâu tiểu thư cao ngạo tức tối lên tiếng trước.

Lâu Phùng Đường hiển nhiên cũng cho rằng ta không nên có yêu cầu này, chỉ lãnh đạm nói:

“Tôi sẽ bồi thường cho em bằng cách khác. Phùng Hân, vào đây.” Nói xong, đẩy tay ta ra, đi vào văn phòng của hần trước. Lâu tiểu thư bước theo sau đuôi còn quay sang ta làm mặt quỷ một cái rồi mới đi vào.

Ta không hề tức giận, quay lại ngồi vào bàn làm việc của mình, nghiền ngẫm hai con người thuộc hàng “cao cấp” kia; xem ra bọn họ thật sự phân loại ta vào nhóm người thứ đẳng.

Sự phân chia giai cấp mới kỳ lạ làm sao, bọn đàn ông khi muốn chơi bởi, không thể thiếu đám bình hoa chúng ta, nhưng trong tận đáy lòng thì lại vô cùng xem thường, hoàn toàn không có một chút xúu tôn trọng nào. Lâu công tử có vẻ như cho rằng ta không đủ tư cách đứng ngang hàng với hần.

Tình dục là một cái gì đó rất lạ lùng, đàn ông khi cần giải quyết nhu cầu hoàn toàn không nói đến chuyện yêu hay không yêu, thích hay không thích, thậm chí sẵn sàng đi tìm những cô gái mà mình vốn khinh thường, chứ không tìm con nhà tử tế; bởi vì bọn họ không muốn chịu bất cứ trách nhiệm nào, không muốn chỉ vì nhu cầu tình dục mà hủy hoại cả cuộc đời. Đàn ông quan hệ vì nhu cầu, còn con gái nhà đài hoàng thường dùng tình dục để đổi lấy tình yêu, đây là cái giá mà đàn ông không dám hưởng, thà đi tìm những cô gái đối thân thể lấy tiền còn hơn. Nhưng đồng thời, cũng cần đo đong đếm kỹ càng, cho nên đến một lúc nào đó

buộc phải kết hôn, bọn họ sẽ tìm đến các cô gái con nhà giàu; còn những kẻ như chúng ta chỉ đáng bị đá văng xa mười vạn tám nghìn dặm.

Nhưng người đàn ông trước mắt này, thậm chí ta còn chưa chơi đùa với hắn. Ta còn chưa cho hắn cắn miếng nào, mà hắn đã khinh thường ta như vậy, một khi quan hệ sâu hơn, oa, vậy thật đúng là trăm phần trăm ứng với câu ‘chơi chán thì bỏ’ rồi.

Ta khẽ huýt sáo một tiếng, bắt đầu nghĩ xem mình có nên moi chút tài sản kha khá rồi mới phải đi đánh bài chuồn hay không. Hắn khoái đàn bà mê tiền, ta đây sẽ không phụ mong muốn đó mà hám của như điên!

Nhìn quanh gian phòng thư ký rộng mười mét vuông này, ước chừng đêm nay hắn sẽ có hành động. Nếu trước mắt bạn tình của hắn là ta, tin rằng hắn sẽ không khách khí, nghe đồn hắn không thể thiếu đàn bà quá ba ngày, như vậy trừ phi ba ngày đi công tác kia có mỹ nữ theo hầu, nếu không hắn không thể nhịn lâu hơn được nữa. Sự tò mò của ta đối với hắn lại tăng thêm một chút, ở trong văn phòng thì thiết diện vô tư nhìn ta, còn ở trên giường thì sao? Hắn sẽ điều chỉnh hai trạng thái tâm lý đó như thế nào? Hay là..... hà hà..... ngay cả trên giường hắn cũng trương ra bộ mặt lão K[1]? Thật có thể như thế sao? Oa oa oa! Vậy thì thật đáng ngạc nhiên; nếu hắn thật sự có thể mặt không đổi sắc, ta sẽ kính cẩn nghiêng mình ngả mũ chào hắn, bỏ thêm ba cái dập đầu[2]!

[1] Lão K = King.

[2] Vái lạy

Ta bắt đầu hiểu rõ một chút nguyên nhân vì sao Lâu Phùng Đường lại dùng “bình hoa” làm thư ký.

Trong khi xử lý công việc, có lẽ một thư ký xinh tươi đầu rồng không thể đạt hiệu suất cao đến mức thập toàn thập mỹ, nhưng trong xã giao, hắn lại thu về hiệu quả gấp bội.

Rất nhiều khách hàng khó chơi đều thích bàn chuyện làm ăn trên bàn rượu, mà nếu trọng dụng một cô bướm xinh đẹp làm thư ký, thì khi lui tới quán rượu chẳng phải sẽ có người hỗ trợ hắn bàn chuyện làm ăn sao.

Đúng là một tay điểm thú. Có thể ‘tri nhân thiện nhậm[1]’ phát huy hết mức năng lực công dụng của cấp dưới, hoàn toàn không lỗ vốn! Theo ta, vị giám đốc trước của ta không được thông minh như vậy, chỉ biết nuôi bồ nhí, mà không biết tận dụng giá trị; như bình hoa chúng ta đây nếu chỉ dùng trên giường không thôi thì quá lãng phí, nếu có thể đa giác hóa[2] kinh doanh mới có thể danh lợi song thu[3] được!

Oh oh! Đúng là Lâu Phùng Đường có khác.

Tối nay tan sở, hắn lập tức muốn ta về nhà trang điểm chưng diện một chút để đi chiêu đãi khách. Sau đó liền đưa ta đến nhà hàng hoa lệ này để tiếp một khách hàng Nhật Bản.

May mắn tiếng Nhật của ta cũng tạm tạm, ngồi giữa đám khách Nhật Bản, đối với biểu hiện động tay động chân của bọn họ không những không cự tuyệt mà còn điệu dàng hưởng ứng, từ đầu đến cuối trông như bị ăn sạch đậu hủ, nhưng lại chẳng chịu tổn thất gì; có được điều này là nhờ ta ở chung với Điền Tụ Phương kia nên cũng học được không ít công phu. Đương nhiên đậu hủ của ta cũng không tính là bị ăn sạch sẽ, sau khi thỏa thuận được ký kết, ta viện cớ này nọ rồi quay lại ngồi bên cạnh Lâu Phùng Đường. Tiếp đó, một cô gái mới vào sau đã làm mê muội ông khách Nhật Bản. Xem như ta công thành rút lui, cũng còn đủ thời gian đến ‘hầu’ Lâu công tử.

Trong căn phòng này người đàn ông nổi bật nhất đương nhiên là Lâu công tử, nên cũng có vài cô nàng muốn sắp lại gần. Ta trùng mắt với từng cô, vòng cả hai tay trên vai hắn, nũng nịu yêu kiều nói:

“Anh xấu quá đi, phó tổng, lợi dụng em như vậy.” Hơi thở phả vào tai hắn, định thử xem khả năng kiểm soát của người đàn ông này giỏi tới mức độ nào.

Một tay hắn ôm lấy eo ta, mắt long lên gian tà, hoàn toàn lộ ra bộ dạng của một công tử phong lưu phóng đãng, còn tay kia kéo cằm của ta xuống, nói:

“Em đúng là thông minh.”

“Không thông minh sao có thể lên làm cô thư ký thứ năm của anh được?” Ta hiểu rõ sự thông minh mà hắn nói đến chính là không tỏ vẻ ta đây là thánh nữ ở trước mặt khách hàng, mà ngược lại thuận theo ý định của hắn sắm vai lãng nữ[4], để cho hợp đồng được thuận lợi ký kết thành công.

“Tôi sẽ không bạc đãi em. Xem ra chúng ta sẽ có một mối quan hệ hợp tác thú vị.” Hắn cúi đầu hôn lên má ta.

Vừa ra khỏi chỗ làm, hắn quả nhiên lộ nguyên hình một kẻ phóng đảng, ta thật sự phải bội phục hắn. Hoàn toàn không còn chút vẻ lạnh lùng vô tình như trong giờ làm việc. Phơi bày bộ mặt phong lưu của hắn; nhưng ta cảm giác đưa ra bộ mặt này chỉ là một cách mà hắn thả lỏng bản thân. Dưới bộ dạng phong lưu, hắn có một trái tim lạnh lùng và khép kín, bất kể ai cũng không thể nào chạm tới được.

Ta vô cùng thoải mái trong tư thế “dây leo” quấn quanh người hắn, một chút cơ hội cũng không hờ ra cho bất kỳ cô nàng nào, chiếm hữu 100%, đây là cử chỉ nên có khi đeo bám con nhà tỷ phú; mà hắn xem ra cũng vô cùng hưởng thụ. Khi hắn đang bô lô ba la bằng tiếng Nhật với ông khách Nhật Bản, ta cầm bàn tay hắn đang đặt trên eo ta lên xem, trên cổ tay trái của hắn đeo một chiếc đồng hồ kim cương. Không phải Rolex, mà là kiểu dáng được thiết kế riêng độc nhất vô nhị trên thế giới, giá cả tuyệt không thấp hơn Rolex, không những thế còn rất thẩm mỹ; trên ngón tay út của hắn đeo một chiếc nhẫn, hoàn toàn phù hợp với thân phận địa vị của hắn, tuyệt không hề xa hoa khoa trương. Cũng không mất đi cảm giác quyền uy; người đàn ông này rất có khiếu thẩm mỹ, cũng rất biết cách thể hiện khí thế của mình.

Có lẽ vì ta cứ ngắm mãi cái đồng hồ kim cương của hắn, gọi cho hắn một sự liên tưởng gì đó, trong lúc đang nói chuyện, hắn ghé vào bên người ta:

“Tôi sẽ tặng cho em một cái, giá không dưới ba mươi vạn. Xem như bồi thường tổn thất tinh thần sáng nay cho em.”

“Thật không?” Ta đứng lúc làm cho hai mắt sáng rỡ vì tiền, hưng phấn nhào tới ‘mua’ trên mặt hắn một dấu môi đỏ mọng. Cô gái mê tiền đang ‘tạ chủ long ân’!

Hắn hoàn toàn không nhận ra ta đang ‘quyến rũ’ hắn, chỉ sáp lại gần ta vô cùng quyến rũ: “Món quà nhỏ của tôi chỉ đáng giá một nụ hôn lên má thôi sao?”

Thành thực mà nói, trái tim ta thật sự bị chấn động, ta chưa từng trải qua loại thế trận kiểu này, dưới sự khiêu khích của một người đàn ông gợi cảm đẹp trai. Máu nóng cuộn cuộn thật đúng là không thể nào nói nổi. Bất quá ta sẽ cố gắng thích ứng.

“Nếu không, phải cảm tạ anh như thế nào mới được đây?” Ta cong môi, dụ dỗ nụ hôn của hắn. Ta không thể chủ động hôn hắn, nếu không sự thiếu kinh nghiệm sẽ làm ta bẽ mặt. Chờ hắn hôn ta trước, thì ta có thể học được kỹ xảo từ trên cơ thể lão luyện của hắn, và hắn cũng sẽ không nhận ra. Đối với ta mà nói tương đối an toàn.

Nhưng hắn hoàn toàn không có hứng thú ở trước mắt mọi người diễn trò thân mật, chỉ dùng một ánh mắt nhận lời, nói:

“Đêm nay, em sẽ biết cách cảm ơn mà tôi muốn.”

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng trái tim ta vẫn nhảy như điên, phải cảm ơn ánh sáng mờ ảo của nhà hàng, đã che giấu an toàn cho bộ mặt nóng bừng của ta.

Đêm đã khuya, mà giữa ta hắn, chỉ vừa mới chính thức bắt đầu.

Lúc một hai giờ sáng, chúng ta mới tiến chân vị khách Nhật Bản, sau đó, ta lên xe của hắn.

“Tôi đưa em về.” hắn nói.

“Không, nếu chúng ta muốn ở cùng nhau đêm nay, tốt hơn nên tìm khách sạn!” Chiếc giường trong căn hộ của ta, chỉ có thể có mùi của ta, những người khác đừng mơ bước lên đó.

Hắn có vẻ khó hiểu, nhưng cũng không có nài ép, cười nói:

“VẬY, ĐẾN CĂN HỘ CỦA TÔI ĐI!”

“Nếu không phiền.” Có lẽ Lâu công tử có một căn hộ chuyên dụng để phụ nữ qua đêm với hắn. Ta tin rằng, hắn nhất định có một thế giới riêng của mình, cũng hoàn toàn không cho ai xâm nhập vào. Nếu sau này Lâu công tử trả ‘phí chia tay’ nhiều một chút, có lẽ ta cũng có thể mua căn phòng dùng để qua đêm với đàn ông. Rất tuyệt, cứ vậy đi.

Chiếc Ferrari màu xám bạc chạy êm ru một mạch hướng về căn hộ của hắn ở khu đông, ta cúi đầu trong ánh sáng mờ mờ tìm một vật trong túi áo.

“Tìm gì vậy?”

“Bao cao su.” Ta lấy ra rất nhiều loại.

Vẻ mặt của hắn như đang thấy chuyện lạ.

“Em muốn tôi dùng sao? Em chưa uống thuốc hả?”

Có thể thấy kẻ này là người muốn hưởng lạc tối thượng mà không muốn hy sinh một chút lạc thú nào; nghe nói đàn ông đều không thích mang bao.

“Dùng bao an toàn hơn.” Ta rút từng cái một trở lại trong túi.

“Tôi cho rằng em cũng mong mình có thai chứ.”

Ta lắc đầu nguầy nguậy:

“Giỡn chơi sao, anh thế nào chẳng muốn em thu gọn chiến trường, không đời nào vì cái thai mà cưới em. Em tội gì phải để mình mang thai? Anh biết em rất thông minh mà, em rất biết thân biết phận.” Nói đùa sao; chơi thì chơi, nhưng cũng phải quan tâm đến cuộc sống của mình, ta chẳng cần loại đàn ông này làm chồng làm gì. Cùng lắm theo hắn nửa năm cũng là may lắm rồi. Điều quan trọng nhất là không để cho hắn truyền bệnh tật cho ta, ai biết kẻ “thân kinh bách chiến” như hắn có ủ thứ bệnh quái gì trong người.

Lâu Phùng Đường bình tĩnh nhìn ta:

“Rất ít cô gái nào thông minh như em. Hoặc có thể nói, có lẽ dã tâm của em còn lớn hơn nữa, đúng không?”

Người đàn ông này luôn cho rằng tất cả phụ nữ đến muốn bám dính lấy hắn, cho nên tấm chắn phòng hộ của hắn quả thực không gì đâm thủng nổi; gặp phải một người không muốn làm vợ hắn như ta, cũng khó trách hắn không tin, luôn để tâm nghi ngờ rằng có lẽ ta còn có mục đích khác thâm hiểm hơn.

Đẩy hắn một cái:

“Thấy ghét, đừng có nhìn người ta như vậy chứ! Chỉ là em biết rõ thân phận mình hơn so với người khác thôi; huống chi Lâu công tử luôn luôn hào phóng như vậy. Tin chắc sẽ không bạc đãi em, cho nên em sẽ không làm khó anh, sao lại không tin người ta?”

“Vậy sao?” Hắn cười nhạt, “Đường xa mới biết sức ngựa.”[5]

Hết chương 2

[1] Dựa trên năng lực dùng người đúng mục đích

[2] Tương tự như ‘đa dạng hóa’

[3] Vừa có thanh danh vừa thu được lợi ích

[4] Tương tự như lãng tử

[5] Câu đầy đủ: Lộ viễn tri mã lực, Nhật cứu kiến nhân tâm. Nghĩa: Đi đường xa mới biết sức ngựa khỏe hay yếu, Ở lâu mới biết lòng người tốt hay xấu.

5. Chương 03 Part 1

Rất khó hình dung cái cảm giác không còn là trinh nữ.

Đương nhiên, trong tình huống không kịp tìm một người đàn ông để loại bỏ cái lớp màng mỏng đó, lạc hồng của ta đành phải ‘đáp’ trên ga trải giường của Lâu công tử, có điều ta dễ dàng xua tan nghi vấn của hắn. Ta bảo hắn rằng, bởi vì đàn ông rất thích nhìn thấy ‘máu’ của phụ nữ, bởi vậy ta đã đến bệnh viện để ‘sửa sang’ lại màng trinh của mình, để mỗi một người tình của ta đều cảm thấy vui sướng trọn vẹn, đều thấy bản thân mình được làm người đầu tiên và duy nhất. Nhưng mà chắc là hắn không tán thành cách làm của ta, bởi vì hắn chẳng có vẻ gì là hớn hở cả.

Có điều, mặc kệ hắn.

Bây giờ là mười giờ sáng, thân là bạn tình của hắn, ta đương nhiên có lý do đi làm muộn. Hắn đã đến công ty trước, cho phép ta sau giờ trưa mới phải đi làm, ta bèn trở về nhà mình tắm rửa kỳ cọ lần thứ hai.

Thành thật mà nói, ta cũng chẳng thấy khoái cảm gì mấy. Có lẽ vì cổ sức biểu hiện về gọi cảm lão luyện, cho nên không có thời gian để mà mụ mị trong bầu không khí tán tỉnh của hắn, cũng chưa thấy cái gì gọi là hưởng thụ hết, bất quá, cũng tạm tạm, về cơ bản ta chưa từng nếm trải mùi vị này, chỉ là trước đây xem phim, đều thấy đáng vẻ hân hoan phóng khoáng của nam nữ trên giường, nên mới nghĩ rằng thể nghiệm của bản thân ta không bằng họ. Chỉ thấy đau.

Có lẽ sau này sẽ đỡ hơn. Lâu công tử đích thực rất biết vuốt ve khiêu khích, đêm qua mặc dù không lý tưởng như ta tưởng tượng, nhưng cũng có lúc hùng hực như lửa, chỉ ít phương diện đó của hắn cũng thú vị, cho dù ta không đạt được một phần mười của hắn.

Hắn nhất định là cảm nhận được, nếu không hắn sẽ không kích thích nhiệt tình của ta thêm lần nữa; nhưng cơn đau của ta còn đang âm ỉ, toàn bộ phản ứng nhiệt tình chỉ là phối hợp với hắn biểu diễn mà thôi, chẳng biết có lừa được hắn hay không, dù gì sau đó hắn cũng ngủ say như chết. Khi đó, ta mới ngồi dậy nhìn hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Tình yêu kiểu này không hề đẹp đẽ tí nào, có lẽ ta nên tìm người đàn ông thứ hai để thử xem sao, nhưng trong thời gian ngắn thì không được! Ta cảm thấy cái thất vọng nhiều hơn cái đạt được. Nhưng vì sao thế gian vẫn có nhiều người liều lĩnh vì cái thứ tình yêu này? Nhất định là còn có một chút đẹp đẽ nào đó mà ta chưa lãnh hội được.

Ra khỏi phòng tắm, ngắm nhìn cơ thể trần trụi của mình trong gương, thấy có mấy vết hằn và mấy chỗ thâm tím; giống như trước đây khi còn ở chung với mẹ, mỗi lần ba đến, đều sẽ nhìn thấy những thứ tương tự trên người mẹ. Đây thực sự là một hành vi dã man, nhưng đại đa số mọi người đều thích thú với nó, cho nên ta không thể nào ‘phủ quyết’ khoái cảm của hành vi tình dục này được.

Ta nghĩ tâm tình phức tạp của mình vẫn chưa bình phục trở lại, bằng không ta đâu có cảm giác tim loạn nhịp và lòng rầu rĩ như thế này. Màng trinh đối một cô gái mà nói, vẫn là thứ vô cùng quan trọng; cho dù nó chẳng có chút tác dụng gì.

Một lần nữa hóa trang mình thành một bình hoa xinh đẹp gợi cảm, ta phải tiếp tục ra chiến trường chiến đấu thôi.

Tô son xong, một cuộc điện thoại gọi đến phá tan thế giới yên tĩnh của ta.

“A lô, Nhậm Đình nghe.”

“Đĩnh nhi, ba đây. Ba đang ở Đài Bắc, đến nhà hàng ăn trưa với ba!”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói uy nghiêm nhưng đầy chịu đựng của ba ta. Ta giật thót mình:

“Sao ba lại lên đây?”

“Lên thăm con! Mau tới đây, buổi chiều ba còn phải đi đánh golf, giờ ba đang ở Khải Duyệt.”

“Ai đi theo ba vậy?” Ta chải mái tóc dài.

“Muốn nói gì đây?” Giọng ba không được vui.

“Bà xã thứ mấy theo ba đến Đài Bắc?”

“Không có! Ba đặc biệt đến thăm con thôi, kêu bọn họ đi theo làm cái gì? Con gái ngoan, đến đây mau lên.”

Ta đành phải nhận lời. Ông ấy thực sự quá rảnh rỗi, nên mới có thể không có việc gì cũng lên Đài Bắc thăm ta, còn nhân tiện đi đánh golf nữa chứ.

Trong đám con cái của ông, chỉ có mình ta là con gái, hơn nữa lại không theo họ cha; nguyên nhân là vì mẹ ta không đồng ý. Mẹ từ trước đến nay luôn cho rằng ta là cốt nhục của bà, là sự tiếp nối của cuộc đời bà, cho nên kiên quyết nuôi ta bằng chính đồng tiền mình kiếm được, cự tuyệt đề nghị trợ cấp của ba. Tư tưởng của mẹ rất lạ lùng. Cuộc đời bà đã bán cho ba ta, chưa bao giờ từng có suy nghĩ khác, thế nhưng khi ta sinh ra, bà liền nảy sinh tính độc chiếm 100%. Cho rằng ba không nên nhúng tay quản bất cứ chuyện gì của “con gái bà”, bởi vì ngay từ đầu bà chỉ bán thân thể của mình, chứ không bán con gái.

Ba ta muốn bỏ tiền ra nuôi con gái còn phải dùng cách lén lút dấm dúi. Ông có bảy đứa con, sáu đứa con trai đứa nào cũng cố “tận dụng” ông ấy, đương nhiên là dùng tiền của ông ăn no béo trắng, thậm chí mở công ty kinh doanh; cũng chỉ có mình ta có thể nói là một đồng cũng không lấy.

Mẹ dùng tiền của mình nuôi ta lớn, mua nhà cho ta ở, dạy dỗ ta trưởng thành; thẻ vàng ba cho, ta chưa bao giờ quẹt một lần, cho nên ba đối với hai mẹ con chúng ta có thể nói là vừa yêu vừa hận. Nếu như ta ngoan ngoãn theo họ ba, dùng tiền của ba, e rằng ông sẽ chẳng bao giờ chú ý tới ta, bởi vì đàn ông lúc tuổi xế chiều, đặc biệt là người vùng nam bộ, lại càng trọng nam khinh nữ. Thế nhưng ta không thuận theo sự sắp xếp của ông, lại khiến cụ đặc biệt quan tâm tới ta.

Rất lạ lùng phải không, đây cũng là một loại tính cách con người.

Nhìn vào gương kiểm tra kỹ một lần cuối, ta nhanh nhẹn bước ra khỏi nhà.

Ba ta tên là Chung Thiệu Chính, năm nay vừa tròn sáu mươi tuổi, đại thọ của ông được tổ chức linh đình cách đây hai tháng, có điều ta không đến dự. Ta không muốn chứng kiến cảnh tranh giành đấu diêm[1], cũng không muốn gặp mặt mấy anh em cùng cha khác mẹ của mình; không phải vì bọn họ xấu, kỳ thực có vài người còn có thể nói là không tệ, chỉ là dựa vào thân phận mà nói thì chẳng có gì đáng tự hào, dứt khoát không xuất hiện, dù gì ta cũng chẳng màng đến thứ gì của ông già. Ta họ Nhậm, ta là Nhậm Dĩnh, không cần xuất hiện tại những cuộc họp mặt của dòng họ Chung.

Tuy đã sáu mươi, nhưng ba vẫn có sức hấp dẫn của một người đàn ông đứng tuổi! Cơ thể cao ráo thon gọn, hai bên tóc mai màu xám bạc trông thật khí phách; ông rất đẹp lão, khí sắc hồng nhuận, rất biết cách chăm sóc cơ thể.

“Trong mấy đứa con của ba, chỉ có con là không ngoan nhất.”

Ba đưa tay ra vuốt tóc ta, than thở oán trách.

“Dĩnh nhi, đừng tiếp tục sống thế này nữa, trở về miền nam xem mắt đi! Có mấy đứa con trai được lắm cho con tha hồ chọn lựa.”

“Ba à, con rất thích công việc đang làm, con không lấy chồng đâu.” Theo quan điểm của ba, ta quả thực đã sa đọa không còn thuốc nào chữa nổi. Tự nhiên lại quyết tâm ở công ty người khác làm bình hoa, mà không chịu tìm một người đàn ông tốt để kết hôn.

“Mẹ con dạy hư con rồi, còn ba thì quá dung túng cho con, nên mới có kết quả ngày hôm nay.” Ba thở dài thườn thượt.

Bởi tư tưởng con người thường rất khó khai thông, nên ông không biết rằng dạy ta thế nào mới phải, hơn nữa ông thực sự cưng chiều ta, cho nên không thể nào đối đãi với ta giống như mấy đứa con khác. Khi đối diện với các con trai, ông thường chí công vô tư, cũng rất nghiêm khắc, tuyệt không phóng túng, cũng không thiên vị đứa nào.

“Ba ơi, con có cách hạnh phúc của con, con chẳng muốn lấy chồng tí nào.” Ba chưa bao giờ chấp nhận nổi quan điểm của ta. Bình thường thôi. Ta cũng rất hiểu tư tưởng cổ kính của một ông lão sáu mươi tất nhiên

không chấp nhận cách nói của ta được, thế nhưng những cuộc nói chuyện thế này, lặp đi lặp lại mãi, rốt cuộc ông cũng chỉ có thể chọn cách tiếp tục phóng túng ta.

Ta nghĩ mẹ năm xưa kiên quyết không nhận tiền của ba để nuôi ta, là để hôm nay ba không thể trở thành chúa tể của ta được! Mẹ đúng là nhìn xa trông rộng! Cảm ơn mẹ rất nhiều!

“Í?”

Ánh mắt ba đột nhiên dán chặt vào thứ gì đó sau lưng ta. Hai hàng lông mày rậm khê chau lại, ta nhìn theo ánh mắt của ông, thì thấy tại chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ cách chỗ này năm mét là một cô gái trẻ mặc áo trắng vô cùng xinh đẹp. Ta nhất thời cũng nhìn đến ngây người, sắc đẹp không phải là thứ hấp dẫn nhất, mà là cái khí chất phiêu bồng như thể không tồn tại đó, khiến kẻ khác cứ dán chặt mắt vào cô ấy không cách nào rời ra được.

“Cô ấy là ai?” Ta hỏi ba.

“Là con của một người đàn ông đặc biệt. Ba chỉ mới gặp mặt một lần hồi năm ngoái, nhưng không thể nào quên được.” Ba vẫn nhìn chăm chăm.

“Ba, không phải nhầm trùng người ta rồi chứ?” Trời ơi, không thể nào!

Ba kinh ngạc quay đầu lại, trừng ta một cái:

“Nó mới mười chín tuổi thôi, cô nương! Ba không định tìm thêm bà nào nữa đâu, hơn nữa, nó cũng không phải là người mà ba có thể động đến.”

“Ồ? Vì sao vậy? Cô ta là ai?” Lòng hiếu kỳ của ta bùng lên dữ dội. Người cha ngạo mạn này của ta xưa nay chưa bao giờ nói ra những chuyện hạ thấp uy phong của mình! Có thể khiến ông cam tâm tình nguyện thừa nhận, có thể thấy địa vị của đối phương đích thực không nhỏ! Ta hiếu kỳ rồi nha. Quay đầu lại nhìn cô nàng lần nữa, ánh mắt cô ấy vẫn xa xăm nhìn ngắm bầu trời, tựa như cách biệt bản thân ra khỏi trần thế vậy.

Ba gật đầu, quyết định thỏa mãn cơn hiếu kỳ của ta.

“Mẹ cô bé, cũng là tình nhân của một người đàn ông. Nếu so sánh, mẹ con và mẹ nó có một điểm chung, đều là những người đàn bà có khí chất đặc biệt, con học ngành thương mại, chắc cũng biết chuyện mười chín năm trước tập đoàn tài chính Vương thị lớn nhất Đài Loan không biết lý do gì bị hủy hoại chỉ trong chốc lát phải không?”

Ta gật đầu:

“Dạ biết, sau đó nhờ sự sụp đổ của tập đoàn Vương thị mà ba tập đoàn tài chính nhỏ khác là Lâu, Thang, Trần mới có thể nổi lên, trở thành những lão đại trong hai giới kinh tế – chính trị ở phía bắc.” Đó là một vụ phá sản kỳ lạ, cho đến nay không ai có thể lý giải vì sao tập đoàn Vương thị có thể bị hủy hoại chỉ trong một buổi sáng.

Ba nói tiếp:

“Con cũng biết mười tháng trước, chủ nhân “Tập đoàn Hoàng Tử” đã thay đổi. Người thay thế chính là một phụ nữ rất có năng lực?”

“Dạ biết, đó cũng là một việc kỳ quái, người đứng đầu Vương Cánh Nghiêu tự nhiên lại đem tất cả tài sản giao cho người vợ đã ly thân hơn mười năm, sau đó biến mất không tung tích. Vứt bỏ cả sự nghiệp to lớn, khiến người khác không thể nào hiểu nổi.” Về phần “tập đoàn Hoàng Tử” ta cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết nó là một tổ chức lớn tầm cỡ trên cả quốc gia, đầu tư nhiều lĩnh vực khác nhau ở các nơi trên thế giới, vả lại còn thu được lợi nhuận rất cao. Nhưng người đứng đầu từ trước đến nay đều thoát ần thoắc hiện, không ai biết hết về người đó, chỉ biết ông ta tên là Vương Cánh Nghiêu, nhưng chưa ai từng gặp ông ấy. Vợ ông ta Hoàng Thuận Linh luôn là người đại diện đứng ra xử lý công việc, hai người không sống chung, quan hệ mập mờ không rõ, không ai đoán ra được.

“Vương Cánh Nghiêu là chủ nhân của tập đoàn Vương thị, cũng là người tự tay làm sụp đổ sự nghiệp của nhà mình, còn cô bé này chính là con gái duy nhất của Vương Cánh Nghiêu.”

Oa! Câu chuyện quả thực đáng kinh ngạc!

“Ông ta có con gái sao?” Vậy vì sao không nghe nói đến việc chia tài sản cho người thứ hai vậy? Ta lại nhìn cô ta một lần nữa, thật là một cô bé xinh xắn.”VẬY, mười tháng nay, ông ta đi đâu?”

Ba lơ đãng nhìn cô gái, đáp lời ta:

“Người phụ nữ hần yêu nhất đã chết, bị ung thư não, qua đời cách đây mười tháng; còn hần, cũng biến mất, ôm thi thể người phụ nữ yêu thương, chạy khỏi bệnh viện, từ đó đến giờ chưa từng xuất hiện trở lại.”

Tuy rằng ba kể không chi tiết lắm, nhưng cả người ta vẫn vì câu chuyện này mà run rẩy một hồi, hay thật — một người đàn ông kỳ lạ đáng sợ!

“Vậy... ông ta đã đi đâu?” Ta thấp giọng hỏi.

“Hần không thể sống một mình. Mấy tháng trước, một chiếc tàu đánh cá kéo về một chiếc du thuyền, nghe đâu, trong khoang thuyền đó có một khẩu súng lục và một quả bom, trên thuyền có tên của hần; còn hần thì mất tích. Hần là loại người cực đoan và đáng sợ, thế nhưng cả đời hần lại cam nguyện bị hủy trong tay một người đàn bà, thật khiến người khác không tưởng tượng nổi.”

” Sao ba biết chuyện này?” Đây là điều mà ta nghi hoặc.

“Ngày xưa, ba từng là người đứng đầu của tập đoàn “Báo”[2], cho nên một năm trước có nhận lời mời tham gia tiệc sinh nhật thứ mười tám của cô bé. Khi đó bởi vì người phụ nữ kia chẳng còn sống được bao lâu, nguyện vọng cuối cùng là tổ chức cho con gái một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ, cho nên mới phát thiệp mời tất cả những ai từng là thành viên của tập đoàn Báo đến dự. Tổ chức đó là một kỷ ức đáng giá nhất trong cuộc đời trai trẻ của ba. Sau đó bởi vì những quan hệ làm ăn của gia đình, ba phải rời bỏ nó, nhưng vẫn giữ liên lạc. Hần là một người mà khiến người khác cả đời không thể quên được.”

Ta trầm tư một lúc rồi nói:

“Nếu như vậy, thì người phụ nữ kia nhất định càng đặc biệt hơn, bằng không sao có thể khiến người đàn ông đáng sợ như vậy yêu được.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Nhìn cô bé đó xem, nó gần như là bản sao của mẹ nó. Cả cuộc đời này, Vương lão đại vì yêu cô ta mà đoạn tuyệt với thế giới, cái ngày mà hần gặp được Hà Liên U hần không còn dính dáng gì đến người đàn bà nào khác. Vợ của hần e rằng đã phải phòng không chiếc bóng nhiều năm rồi!”

Ánh mắt ba ta tràn đầy ngưỡng mộ, khiến ta tưởng tượng đến người đàn bà kỳ lạ mà ông kể kia. Thì ra trong quan hệ với tình nhân cũng có trường hợp ngoại lệ, những người đàn ông đặc biệt cũng có lòng chung thủy; ta cũng không mong muốn mình xui xẻo gặp phải loại đàn ông điên cuồng này. Trời ạ! Giấu một người đàn bà cho đến chết già! Đúng là dọa chết người! Người đàn bà kia chịu đựng được thì thật đúng là vĩ đại!

“Dĩnh nhi, con xem.” Phụ thân gọi lại ta.

Ta nhìn theo hướng ba chỉ.

Cô gái áo trắng bên cửa sổ, không còn ngồi một mình nữa, chẳng biết từ lúc nào, một người đàn ông rất phong độ, điển trai và cương nghị bước đến. Bọn họ nhìn nhau, sau đó anh ta kéo cô gái vào trong lòng, thái độ thương tâm và tác phong mạnh mẽ không gì sánh được, ôm chặt lấy cả thể xác lẫn linh hồn của cô gái mỏng manh yếu đuối.

Xa xa, ta thấy trong lòng bàn tay của anh ta có một vết sẹo rất sâu.

Cuối cùng, anh ta đưa cô gái đi.

Ta rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại nhìn ba, trong đôi mắt ba thoáng rưng rưng; ông cũng thở dài một hơi.

“Cậu ta sẽ chăm sóc cho con bé, như câu chuyện của ba mẹ nó ngày xưa. Con bé đó không cần tiền, thứ nó cần chỉ là một vòng tay để nương tựa.”

Đúng vậy, đó cũng là cảm giác của ta.

“Dĩnghi, có một số đàn ông không thể dây vào.” Ba chỉ nhắc nhở ta một câu ngắn gọn nhưng chứa đầy thâm ý.

Ta nghĩ, ông nhấn mạnh câu chuyện vừa rồi, là có dụng ý. Nhưng nếu ta đã thò chân vào nước rồi, thì nhất định sẽ không bỏ cuộc giữa chừng, ta và Lâu công tử chỉ vừa mới bắt đầu! Ta tin tưởng Lâu công tử sẽ không có tính cách điên cuồng mãnh liệt như Vương Cánh Nghiêu, hẳn tuyệt đối sẽ chẳng có chút nhiệt tình nào đối với loại phụ-nữ-chỉ-có-nhan-sắc như ta. Ta thừa nhận mẹ ta, và mẹ của cô gái vừa nãy kia mới là những người phụ nữ đặc biệt đáng để cho đàn ông giữ chặt không buông; đó là bởi vì bọn họ đặc biệt, cộng thêm một dáng vẻ không một chút mỉa mai hoặc hay có chút biểu hiện coi trọng đồng tiền nào, bởi vậy dù là nhân tình, cũng là thường phẩm để đàn ông theo đuổi. Nhưng còn ta? Cố ý sắm vai hạ phẩm, đã hám của lại thập phần mỉa mai hoặc, đàn ông làm sao có thể yêu ta được. Ta sợ cái gì chứ? Lâu công tử nếu có nhìn trúng ta, đó chỉ có thể là do “khẩu vị” của hắn có vấn đề; dựa vào tiêu chuẩn của hắn mà đánh giá, ta nghĩ ta tuyệt đối an toàn, đồng thời có thể rút lui nguyên vẹn.

Ba thấy gương mặt tươi cười của ta, tựa như một đứa tiểu ngoan đồng không biết trời cao đất rộng là gì, nhin không được nói tiếp:

“Nếu như con thật sự chỉ là một bình hoa không thôi thì cũng chẳng sao, ba còn yên tâm một chút, thế nhưng con đâu phải! Con chỉ bởi vì ham chơi mới đi đóng cái loại vai này. Giả sử đối tượng mà con đùa bỡn chỉ đơn thuần là một tên đàn độn hoặc mê gái, vậy thì chẳng có chuyện gì để nói, nhưng mà con ơi, ba biết con sẽ không thêm chơi với mấy loại kém cỏi như vậy đâu, mà hẳn chắc phải là một kẻ lợi hại. Đến một ngày hẳn nhận ra con còn có một bộ mặt khác, biết được con chỉ đang diễn kịch với hắn, vậy con có dám bảo đảm hẳn sẽ không nổi quyết tâm chinh phục con cho bằng được hay không? Đến lúc đó con thật sự sẽ trở thành kẻ chơi dao có ngày đứt tay đó.”

“Ba đang nói về kinh nghiệm của chính mình hả?” Ta không hề để ý những gì ông nói, trái lại còn đập ngược lại ông.

Nhưng ba chỉ nhìn ta đầy yêu thương, không chút tức giận:

“Không, ba chưa từng gặp một cô gái nào giống con. Có điều mẹ con cũng đủ làm ba thất điên bát đảo rồi, ba sẽ không tham lam thêm nữa đâu; vẫn còn có những phụ nữ ham tiền tương đối sòng phẳng. Nhưng mà ba nói cho con biết, nếu như hai mươi năm trước, ba gặp phải loại con gái không biết sống chết dám vượt râu hùm như con, thì dù thế nào cũng sẽ không buông tha cho con đâu, dù không xé xác ra từng mảnh, chí ít cũng sẽ cột chặt bên người cả đời.”

Ta âm thầm thề lời. Đàn ông đều bạo lực như thế sao? Không thể nào. Dù sao ba cũng là đàn ông của thời xưa, còn có khái niệm tam thê lục thiếp, muốn vui đùa phụ nữ thì sẽ mua về bên người mà chơi, vừa an tâm lại gọn gàng; nhưng mà đàn ông thời bây giờ sẽ không muốn phải chịu trách nhiệm gì, ngoại trừ người vợ chính thức ra. Nếu mèo mả vụng trộm bên ngoài thì cũng không nghĩ đến chuyện tình cảm hay độc chiếm làm gì, bạn tình đó nếu còn có bồ khác thì càng tốt, tránh vớ phải loại người bắt hắn chịu trách nhiệm.

Huống chi, Lâu Phùng Đường lại đang nghĩ ta chỉ một bình hoa tham tiền, thì sẽ không quan tâm nhiều đến ta làm gì. Ta tin vào phán đoán của mình.

[1] Tranh nhau khoe sắc đẹp

Sự thực chứng minh, phán đoán của ta là đúng, cái này phải tính đến trình độ diễn xuất tuyệt hảo của ta.

Lên làm thư ký “bình hoa” kiêm người tình của Lâu công tử đã được hai tháng, ta và hắn có thể nói là hợp tác vô cùng khăng khít. Lúc đi làm, hắn cần một thư ký, mặc dù làm việc bất lực, nhưng có thể giúp hắn đưa mấy vị khách hàng “vào trong”, ngoài ra khi đi làm không được ỷ sủng mà kiêu, ta đều làm được; còn buổi tối, khi hắn cần ta, thì ta cũng làm tròn bốn phận của một tình nhân.

Một quan hệ hợp tác tốt đẹp như thế, mức độ thoả mãn có thể nhìn vào mức lương và đồng đồ trang sức tăng vọt của ta thì sẽ rõ; đàn ông đều dùng vật chất để biểu đạt “lương tâm” của mình. Mấy vụ này thì Lâu công tử khá là rộng rãi, hẳn đồng thời cũng là một lựa chọn tốt nhất để học hỏi, ngay trên người hắn.

Ta thấy được một bộ mặt thủ đoạn linh hoạt chu toàn với khách hàng, cũng thấy được cách thức làm chủ toàn cục của hắn tại những bữa tiệc tùng chiêu đãi. Những lúc riêng tư, hắn phóng túng, và cũng lạnh lùng. Làm gì có ai có thể trong những lúc cực kỳ phóng dăng, mà vẫn khiến người khác cảm thấy vô cùng xa cách như hắn? Bộ mặt ẩn giấu trong sâu thẳm của hắn, ta không thể nhìn thấy được, bằng không ta sẽ phải trả một cái giá thể thảm lắm; đó không phải là cái giá mà ta chuẩn bị sẵn sàng để trả và để hưởng.

Có thể là ta đã quá hợp tác rồi chăng! Thỉnh thoảng ta có thể nhận thấy trong mắt hắn hiện lên chút nghi hoặc, khi đó ta sẽ nhanh chóng sử dụng chiêu ‘quyến rũ’, khiến hắn không thể nào suy đoán ra được. Aizz! Lẽ nào quá hợp tác cũng là một loại sai trái? Ta chẳng qua chỉ dựa vào phương thức của hắn để diễn xuất mà thôi. Vì sao bất cứ việc gì thuận theo ý hắn, trái lại đều khiến hắn không tin ở đâu ra lại có chuyện tốt như vậy?

Bữa tiệc tối nay là nơi tập hợp những thương nhân ‘tai to mặt bụi’, người chủ trì là một trong ba tập đoàn lớn của Đài Bắc – tập đoàn Thang thị. Ta mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen ôm sát người, để lộ ra những đường cong quyến rũ, hơi lộ liễu, nhưng khoác thêm một chiếc khăn choàng đỏ rực, khiến cho sự lộ liễu biến thành nửa kín nửa phô đầy mê hoặc; trên cổ đeo một sợi dây chuyền hồng ngọc, đồng bộ từ đầu đến đuôi, một sự kết hợp hoàn hảo. Ta nói rồi, Lâu Phùng Đường là một gã rất hào phóng, không cần ta mở miệng, thường thì hắn sẽ bảo công ty đá quý đưa danh sách tới cho ta chọn lựa. Tiếp đó là từng bộ từng bộ trang sức cứ dần dần xuất hiện trên bàn trang điểm của ta.

Nhảy xong với hắn một bài, hắn để ta ‘tự do hoạt động’, sau đó hắn đi chào hỏi chủ nhân bữa tiệc. Ta không lưu tâm. Nghe nói thiên kim Thang thị đã được ‘chỉ định’ làm vợ của Lâu công tử, lần trước thiên kim Lâu gia tới tìm ta là vì muốn đứng ra ‘bênh vực’ cho Thang tiểu thư chăng? Ta khá tò mò đối với tướng mạo của Thang Thực Tịnh tiểu thư.

Không lâu sau, ta cũng đã nhìn thấy nàng. Ở phía bên kia hội trường, cô gái đang bị Lâu Phùng Hân lôi kéo kia hẳn là Thang Thực Tịnh, nghe nói tình cảm chị em bọn họ rất khăng khít. Xa quá, nên không thể thấy rõ mặt mũi cô ta thế nào, nhưng mà dựa vào cách ăn mặc có thể đoán được đó là một thiên kim tiểu thư nhu thuận hiền ngoan.

Ta lắc lắc ly rượu trong tay, lạnh lùng nhìn quanh hội trường chật ních người này, cười nhạt. Một mình thong dong trong thế giới của chính mình; nơi càng đông người, ta càng có thể thấy rõ sự cô độc của bản thân, hoàn toàn cách biệt. Lúc này, ta bỗng dưng nhớ tới cô gái trẻ mình gặp ở Khải Duyệt cách đây hai tháng, có lẽ người ngoài nhìn vào cô ấy có vẻ như rất cô đơn, nhưng thật ra người ngoài sao có thể hiểu được niềm hạnh phúc khi hưởng thụ nỗi cô độc của cô ấy được?

6. Chương 03 Part 2

Nhưng niềm hạnh phúc của ta cũng không thể tiếp tục duy trì được lâu.

“Dĩnh nhi!”

Một giọng nam đầy kinh ngạc ở gần đó vang lên, ta cũng kinh ngạc nhìn sang bên đó! Khắp thiên hạ người có thể gọi ta như thế trừ ba mẹ ra, cũng chỉ có mấy người anh trai khác mẹ của ta mà thôi. Là Chung Dân Chi, con trai độc nhất của người vợ thứ hai của ba.

“Sao anh lại ở đây?” Ta nặn ra một nụ cười giả tạo, ‘thiên kiều bá mị’ ôm lấy cánh tay của anh ấy. Chết tiệt, không có việc gì tự nhiên lại xuất hiện trên vũ đài hoá trang của ta làm cái gì?

“Em ăn mặc kiểu gì thế này? Mặt mũi thế này là sao? Em em...”

À! Ta quên nói, trong số ba người anh và ba đứa em của ta, thì Chung Dân Chi tiên sinh là người luôn tỏ ra mô phạm, cũ kỹ bảo thủ nhất, cũng không biết là ai dạy anh ta như vậy, bởi vì mẹ anh ấy là phụ nữ kinh doanh quán rượu mình đầy thủ đoạn, thế nhưng người phụ nữ kinh doanh quán rượu thủ đoạn đầy mình đó,

năm xưa lại trở thành người vợ bé đầu tiên của ba ta, suýt tí nữa đã làm “kinh thiên địa khiếp quỷ thần”; đại khái cũng là một quan hệ già néo đứt dây. Sự nóng nảy bảo thủ lương thiện của Chung Dân Chi có thể đủ tiêu chuẩn trở thành thánh nhân.

“Dân Chi, vị này chính là?” Một chàng trai nhã nhặn đi cùng Dân Chi lịch sự hỏi. Cả người toát lên vẻ nho nhã, có thể thấy đó là một anh chàng con nhà gia giáo.

“Đây là...”

“Em là bạn gái cũ của anh ấy.” Ta vội vã cướp lời, thừa lúc anh ấy còn đang mơ mơ hồ hồ. Ta nghĩ rằng việc thừa nhận mình là anh em khác mẹ cũng chẳng hay ho gì. Chung Dân Chi càng không thích nhắc đến.

“Dĩnh nhi, em...” Nhưng mà, đổi lại nói mình là bạn gái cũ của anh ấy, bồi nhọ anh ấy, cũng đủ khiến anh ấy tức ói máu.

Ta cười gian chìa tay ra cho anh kia:

“Hi, em là Nhậm Dĩnh, còn anh?”

Anh nọ nhã nhặn cầm lấy tay ta. Trong nụ cười mỉm chỉ lấp lánh ánh dương:

“Anh họ Phương tên Thận Triết, là bạn học của Dân Chi ở viện nghiên cứu. Hôm nay là tiệc rượu của cậu anh, nên cùng đi với Dân Chi đến để mở rộng tầm mắt. Hân hạnh gặp em, Nhậm tiểu thư.”

Ta ngẩng hân từ trên xuống dưới một hồi, khẳng định hẳn là chàng trai tử tế hiếm gặp trên thế giới. Ta chưa từng gặp người nào có ánh mắt dịu dàng nhưng lại không hề hiện lên chút háo sắc nào như vậy.

“Dĩnh nhi, tốt nhất em nên cho anh một lời giải thích!” Khuôn mặt trắng nõn của Dân Chi ửng đỏ.

Thật đáng thương, khuôn mặt người đàn ông này sắp sửa phun ra lửa được rồi.

“Ai da! Thấy ghét! Chia tay nhiều năm như vậy rồi, còn muốn giải thích cái gì đây! Người ta lại không có lỗi gì với anh! Dân Chi, tiểu Dân Dân, đừng nóng giận nữa, đến đây, em lấy cho anh một ly nước ngọt để tiêu cơn tức.”

“Nhậm Dĩnh! Em... em... muốn chọc anh tức chết phải không!” Anh ấy dùng sức kéo ta, hại ta ngã nhào vào lòng anh, thiếu chút nữa bị giày cao gót làm trật chân.

Ta thở dài ôm lấy eo anh, tranh thủ xoay xoay mắt cá chân. Đứng suốt một tiếng đồng hồ, kỳ thực chân của ta đau lắm rồi. Nhân cơ hội dựa vào người anh nhắc nhở:

“Anh dám làm hỏng chuyện của em, em sẽ không tha cho anh đâu! Nếu như ăn no rồi, làm phiền anh mau dẫn bạn của anh quay về ký túc xá gặm sách đi!”

“Em lại đang làm chuyện xấu hả?” Anh ấy trợn trừng hai mắt.

Ta đánh vào vai anh, trông như đang ve vãn anh, kỳ thực là đánh hết sức bình sinh.

“Anh quản được em chắc. Anh đã không còn là bạn trai của em nữa rồi.”

Đột nhiên, lông tóc sau gáy ta dựng ngược, tiếp đó giọng nói trầm trầm lạnh lẽo của Lâu Phùng Đường vang lên sau lưng:

“Nhậm Dĩnh, tôi hy vọng em có thời gian khiêu vũ cùng tôi điệu nhảy cuối cùng này.”

“Ồ, đương nhiên rồi!” Ta đẩy Chung Dân Chi ra. Nhanh chóng bước vào giữa vòng tay Lâu Phùng Đường.

Đi chưa được mấy bước, anh ấy gọi ta lại:

“Dĩnh nhi!”

Ta không nhịn được quay đầu lại trừng cho anh ấy một cái nhìn bén ngót, nghiêm túc cảnh cáo anh đừng làm hỏng chuyện của ta.

“Chuyện gì vậy? Tiểu Dân Dân?”

Sắc mặt anh ấy cũng chẳng khá hơn:

“Dù sao em cũng phải nói rõ với anh! Nhớ đó.”

Ta ném cho anh một cái hôn gió, nhưng thực ra là làm mặt quỷ. Tui sợ anh chắc! Điều khiến ta kinh ngạc chính là bên hông đột nhiên bị siết chặt, ta quay đầu lại thì thấy gương mặt có chút giận dữ của Lâu Phùng Đường. Chuyện gì nữa đây?

“Đối với bồ cũ có cần phải nhiệt tình như thế không?”

“Không trở mặt với bất kỳ người tình nào là nguyên tắc của em.” Bước vào sàn nhảy, ta khoát hai tay lên vai hắn, ánh đèn mờ ảo khiến chúng ta không thấy rõ được mắt nhau.

“Trong khoảng thời gian này, tôi không muốn cùng bất cứ thằng đàn ông nào chung hưởng cơ thể xinh đẹp của em.” Hai tay của hắn quấn chặt lấy eo ta.

Cả người ta dán sát vào cơ thể hắn, hơi thở nóng rực và hỗn loạn:

“Em là người có đạo đức nghề nghiệp mà, yên tâm đi.”

“Có lúc em thực sự mê hoặc người khác.” Hắn hạ giọng thì thầm bên tai ta.

Trái tim ta thất lại, nở một nụ cười gượng gạo.

“Thật sao? Vậy anh cần phải yêu em lâu một chút, đừng để em thành ‘hạ đường’[1] quá sớm nha! Anh không biết có bao nhiêu phụ nữ đang chờ tiếp quản vị trí của em đâu! Thật đáng ghét! Ta sẽ không cho bọn họ được như ý.”

Vòng tay hắn nói lỏng, ta cũng thâm thở phào nhẹ nhõm.

“Em tưởng mình câu dính con cá bự như tôi rồi sao?” Giọng hắn đầy mỉa mai.

“Đương nhiên rồi! Câu dính rồi, cả đời ăn mặc không phải lo, lại còn có thể đem tiền đi ‘nghiên nát’ kẻ khác, thật sang khoái!”

“Rất thẳng thắn.” Hắn cười, cúi đầu hôn lên vành tai ta, không ngừng khiêu khích ta.

“Bởi vì em hiểu rõ giá trị của bản thân.” Hai tay ta trượt dọc theo cơ thể khỏe khoắn của hắn, cuối cùng vòng quanh eo hắn. Ta luôn rất thích cơ thể của hắn, rắn chắc khỏe mạnh, là một thân thể đẹp hiếm thấy trong số những chàng trai thời nay.

Ánh đèn mờ mờ giờ chuyển sang sáng quắc, chuẩn bị chuyển sang một vũ khúc khác, những người khiêu vũ đã tự động tách ra một khoảng cách an toàn, không ôm nhau ‘xà nẹ’ như vừa nãy nữa; thế nhưng ta không nhúc nhích, hắn cũng không nhúc nhích. Ta chợt nghĩ, có lẽ hắn cố tình thân mật với ta là để biểu diễn cho mọi người xem.

Tuy rằng ta không dám nói mình hiểu rõ Lâu Phùng Đường, nhưng ta ít nhiều cũng biết được mỗi khi hắn có một vài cử chỉ đặc biệt khác thường, đều là để đạt được một mục đích nào đó, có lúc mục đích đó không chỉ có một.

Cho nên ta bắt đầu tìm kiếm mục tiêu của hắn.

Nhìn qua vai hắn. Đầu tiên ta thấy được vẻ mặt đau khổ của Thang tiểu thư đang đứng cạnh Lâu Phùng Hân, hay lắm, vậy là xác nhận được mục đích thứ nhất; có lẽ Lâu công tử căn bản không khoái nàng dâu được ‘chỉ định’ kia, cho nên muốn lợi dụng ta để giải quyết, tiếp tục, ta nhìn thấy một ánh mắt đau buồn thứ hai, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, trông rất quen... À! Nhớ ra rồi, danh hoa Lâm Lộ Linh ba tháng trước đã rời khỏi cương vị thư ký của hắn. Hiện tại hình như đang làm thư ký cho một công ty khác. Vì sao cô ta cứ nhìn chòng chọc vào chúng ta vậy kia?

Chắc là không phải người từng cùng Lâu công tử qua lại? Bởi vì ở trong công ty, ai là bạn gái của Lâu công tử đều được công khai hoàn toàn, ai từng có quan hệ đều chẳng có gì là bí mật, cả tòa nhà hai mươi tầng từ trên xuống dưới ai cũng sẽ biết hết.

“Cô nàng từng qua tay anh chưa?” Ta hất cằm về phía cô nàng, dùng ánh mắt chất vấn hắn.

Hắn đưa mắt nhìn sang, phì cười, quay đầu lại nhìn ta:

“Trước em, tôi từng chọn cô ta làm thư ký, nhưng cô ta lại rửa xả vào mặt tôi ra vẻ băng thanh ngọc khiết, ngày hôm sau lập tức từ chức ngay.”

Cái nhếch môi của hắn luôn mang theo sự lãnh đạm và vô tình.

“Cô ấy yêu anh sao?” Chỉ liếc mắt là ta nhìn ra ngay.

Hắn cười phá lên, bỗng nhiên lại ôm ta thật chặt: “Vậy em có yêu tôi không?”

Ta trả lời rất khoa trương nhưng chẳng có chút thành ý nào:

“Yêu chứ! Em yêu bạch mã vương tử của em muốn chết! Nếu không thì sao có thể chơi bởi cùng anh mà không biết ngưỡng là gì như thế này?” “Em đúng là một cô nàng lồi đời đáng yêu.” Hắn “mổ” vào môi ta một cái.

“Muốn tình yêu của anh, chi bằng muốn tiền của anh thực tế hơn.” Chẳng sao, lúc này ta đặc biệt có hứng thú diễn trò thân mật với hắn.

Cũng biết thanh cao không có gì đáng trách, thế nhưng ta không đồng ý với hành động của Lâm Lộ Linh, nếu ngay từ đầu đã kiên quyết phản kháng, thì sau khi chuyện xảy ra rồi còn trượng ra bộ mặt quyền uy này làm gì. Lâu Phùng Đường chỉ hứng thú với thể xác của cô ta, nếu cô ta đã cự tuyệt, hắn cũng sẽ không miễn cưỡng, cốt khí của cô ta chẳng thể gọi lên chút hứng thú cho hắn; bởi vì hắn sẽ không bao giờ dính líu tới cô gái nào yêu hắn, vậy mà người không thể buông, lại chính là cô nàng kia.

“Người bình thường chẳng phải đều ưa thích những cô gái trẻ đầy khí phách hay sao, vì sao anh không cho cô ấy thêm một cơ hội?”

“Dễ dàng loại con gái này một lần! Thiếu cô ta cũng đâu có chết.”

Cho nên, nếu đánh giá giá trị con người mình quá cao thì đúng là một việc làm thất sách, không phải vị công tử ăn chơi nào cũng đều đối xử đặc biệt với những cô nàng kiêu ngạo. Nếu muốn có hắn, chỉ cần chọn cách hưởng thụ thể xác hắn, cùng nhau vui vẻ là đủ rồi. Đừng quá tham lam, bởi vì ‘yêu’ nhau đến cuồng dại cũng chưa chắc là chuyện tốt; quan điểm bên nhau trọn đời kỳ thực nếu phân tích tỉ mỉ thì cũng là một kiểu gông xiềng kèm kẹp, đáng sợ vô cùng.

Xoay một vòng trong lòng hắn. Ta lại thấy ánh mắt của một cô gái, người này lớn tuổi hơn, quyền rũ vô cùng, phong thái lại tao nhã, kiêu diễm hiem thấy. Không thể nói cô ta đẹp xuất sắc, nhưng lại rất diễm lệ, rất mê người! Oa! Đạo hạnh cao thâm, đáng để ta học tập.

“Chị kia là ai vậy? Ánh mắt nhìn vào em chắc phải lạnh dưới 0o.” Ta thân mật dán chặt vào người hắn để tỏ chút thị uy.

“Đó là Thi Lam Nhi, bà chủ của “Hoa Thi Tinh Phẩm”.”

“Cũng là một trong các người tình của anh chứ?” Ta hỏi. “Hoa Thi” là một cửa hàng nổi tiếng trong giới thượng lưu Đài Bắc hai năm trở lại đây, làm ăn rất được, là nơi mua sắm yêu thích của các cô gái thượng lưu, cũng là nơi chuyên môn tuyển chọn quần áo trang sức cho giới nữ theo mùa từ nước ngoài về. Nhưng ta lại không biết thì ra bà chủ của “Hoa Thi” lại trẻ trung và xinh đẹp như thế, lại còn quen biết với Lâu công tử.

Hắn lại cúi đầu hôn ta:

“Hai tháng trở lại đây thì không phải. Em là người rõ ràng nhất, không phải sao?”

“Đồ không có lương tâm, có mới nới cũ. Bây giờ tình cũ tìm đến nơi rồi, xem anh làm thế nào.” Ta bốn cợt kéo ngón tay hắn cắn một cái. Trong một phút, ta đột nhiên nghĩ ra một điều kỳ lạ, không biết các cô gái đang ở đây, có bao nhiêu cô may mắn từng có tình duyên với hắn? Và hắn làm thế nào để nói bye—bye với từng ấy cô?

Không thể hỏi thẳng, ta chỉ có thể đợi đến ngày hắn “đối xử” với ta như vậy mới có thể biết rõ.

“Phụ nữ mà bám dai như đĩa là loại không thể yêu được!” Giọng hắn khó chịu, nhắm vào cô gái xinh đẹp quyền rũ kia.

Vũ khúc vừa lúc kết thúc, ta buông ra hân, lui một bước, khom người lịch sự nói: “Để làm một cô gái đáng yêu, “thiếp” sẽ không quán lấy “chàng”! Chờ xem sẽ biết.” Ta định tạo cơ hội cho hân đến chào hỏi Thi tiểu thư.

Ai dè hân đưa tay kéo ta vào lòng:

“Đừng tìm nữa. Bỏ cũ của em đã đi từ lâu rồi.”

Ta giật mình cười nói:

“Em tìm ảnh làm gì? Em chỉ định đi trang điểm lại chút. Ngoan, chờ em.”

Ta nghĩ, cái tên này cũng thật là độc đáo. Trong tình huống làm tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người ở đây, vậy mà hân tỉnh bơ không cho phép ta chú ý tới người khác dù chỉ một giây. Cho dù ta không phải là người quan trọng của hân, nhưng chỉ cần hiện tại ta là “người đàn bà” của hân thì nhất định chỉ được chú ý đến một mình hân mà thôi, chỉ được phép xoay quanh trọng tâm là hân; đây đúng là tính khí của “con trời” mà, ta nhất định phải nhớ kỹ.

Bước vào toilet nữ, ta dậm thêm chút phần. Với thân phận thư ký kiêm tình nhân này, kỳ thực ta cũng có một chút đau lòng cho bản thân. Cũng không phải cách cư xử của Lâu Phùng Đường không tốt, mà chỉ là ta nghĩ rằng mình đã hiểu về hân quá nhiều, nhiều đến mức biết cả điều hân sợ hãi; tiếp tục chơi đùa với hân không phải là kế lâu dài, ta nghĩ mình có thể tăng thêm chút lòng tham, để hân đuổi ta xuống sân khấu sớm một chút. Sao lại có thứ đàn ông vừa ăn chơi khiếp đảm lại vừa có một khí chất đặc biệt sắc bén như hân? Ở trước mặt hân, ta thực không dám lơ là lấy một giây.

Cửa toilet bị đẩy ra, một cô gái bước vào. Ta biết trong bữa tiệc này chỉ có ba cô gái kia là chú ý đến hai bọn ta nhất, nhất định sẽ có một người đến bắt chuyện với ta, cho nên ta mới vào đây.

Người vào là Lâm Lộ Linh. Cô nàng nhìn ta bằng ánh mắt khinh bỉ vô cùng:

“Cô đúng là làm mất mặt phụ nữ! Cam tâm vì tiền mà trở thành món đồ chơi của đàn ông!”

“Còn cô thật có lỗi với lòng mình, rõ ràng khao khát anh ta, nhưng lại ra vẻ thánh nữ, đợi anh ta đến “ba quỳ chín lạy” chắc? Cô cho là mấy chàng công tử phong lưu sẽ chịu oan ức mà hạ mình như vậy hay sao?” Ta trả lời giọng chanh chua đánh đấm, cũng vừa đủ có thể đâm một nhát vào trái tim đang tiếc nuối của cô nàng.

“Chỉ ít tôi không hạ tiện! Tuy tôi ngưỡng mộ anh ấy, nhưng vẫn có tôn nghiêm của mình, bằng không ngày hôm nay sao tôi dám ngẩng cao đầu!”

Ta nhét hộp phấn trở lại túi xách, cười nhạt:

“Tốt thôi. Nếu như cô đã yên ổn bảo vệ được tôn nghiêm của mình rồi, vậy cô còn gì mà không cam tâm? Hãy vui vì vở kịch không phát triển theo chiều hướng gây thương tổn của cô. Công tử phong lưu chẳng dễ tâm đến chuyện chinh phục sự kiêu ngạo của cô, sống chết thay đổi bản chất để mà theo đuổi cô, anh ta vẫn phóng đảng như trước đây, vậy cô nên cảm tạ ông trời, cho cô giữ được sự thuần khiết và lòng tự tôn của mình, hà tất phải làm ra bộ mặt ghen ghét căm thù mà nhìn tôi như thế?”

“Cô ——” Về mặt Lâm Lộ Linh đầy đau thương, lão đạo chạy vội ra ngoài.

Đáng thương, bị ta nói trúng chỗ yếu rồi.

Quan niệm của cô ta không có gì sai. Suy nghĩ ngây thơ của cô ta có chút ngông nghênh nhưng cũng rất đúng đắn. Nhưng đáng tiếc bạch mã mà cô ta nhắm trúng lại không thương thức cô ta, cũng không rảnh mà hao tổn tâm tư cho cô ta. Còn những hành vi của ta, không liên quan gì đến đạo đức, chẳng qua ta chỉ trung thành với bản thân ta mà thôi.

Nếu ta đã không muốn truy cầu tình yêu, vậy thì giữa đàn ông và đàn bà đơn giản chỉ còn lại mối quan hệ tiền bạc và tình dục, như thế đâm ra lại dễ dàng và vui vẻ hơn nhiều.

Đây là cách sống của ta.

Đối với tình yêu, xin miễn cho ta bất tài vô dụng.

Cuộc đời dài đằng đẵng, ta không muốn lãng phí ngụp lặn trong tình yêu. Si tình cuồng ái kỳ thực là một sai lầm. Vì nó đàn bà có thể bị hủy hoại trong phút chốc. Vì sao cứ phải ngu ngốc như vậy? Tình yêu thực ra bất quá cũng chỉ là một loại cảm giác trong thất tình lục dục của loài người, được người ta ca tụng quá lời mà thôi, vì sao ai cũng xem nó như sinh mệnh của mình như vậy? Không dùng cuộc đời mình tuần tảo theo thì không chịu nổi sao? Ta lạnh lùng nhìn, lạnh lùng cười! Cười những kẻ lãng phí cuộc đời mình cho tình yêu kia, những kẻ vì cái cảm giác hư vô mờ ảo đó mà bị rơi vào những lo toan trong cuộc sống thường nhật kia, cảm thấy thật đáng sợ. Cuộc sống như thế, có đáng không? Đúng là lãng phí cuộc đời!

Hết chương 3

7. Chương 04 Part 1

Suốt mấy ngày gần đây, Lâu công tử không “triệu” ta đến qua đêm, cho nên, đến ngày nghỉ ta liền cùng Ứng Khoan Hoài đi xem triển lãm tranh. Trước mắt, dưới kế hoạch bồi dưỡng nhân tài của mẹ, anh ấy đã có chút danh tiếng, đơn đặt hàng cũng liên tiếp đổ về; cho dù quyết chí phải làm một họa tượng[1], ảnh vẫn cần “bồi bổ” tinh thần để kích thích linh cảm.

Nếu nói là Lâu công tử chẳng còn nhiệt tình với ta, chỉ bằng nói rằng ta cố ý khiến hắn chán ngấy ta. Ta nói rồi, ta phải từ từ dọn sẵn trước đường bước xuống sân khấu, càng biểu hiện tính tham lam vô độ và ý muốn chiếm hữu với hắn, đàn ông sẽ tự động thối lui. Trước đây ta chưa bao giờ call[2] cho hắn cả, nhưng dạo gần đây hề khi nào không gặp mặt thì cứ mỗi một hoặc hai tiếng đồng hồ ta lại call hắn một lần, rốt cục làm cho hắn ngán đến tận cổ.

Đúng là có cảm giác thắng lợi thật, hoàn toàn dựa theo đúng kịch bản của ta mà diễn, đàn ông dù thông minh lợi hại đến đâu cũng không vạch trần được “trò quỷ” của ta.

Cho nên tâm tình của ta rất tốt.

“Em đó! Có chuyện gì vui mà cười như trẻ con thế.” Ứng Khoan Hoài vừa mua về hai cây kem, chúng ta ngồi trên thảm cỏ ở phía ngoài phòng triển lãm hưởng thụ ánh nắng gay gắt nhưng mát mẻ giữa tháng Bảy.

Không cần diễn kịch, ta khôi phục kiểu ăn mặc thường ngày, không tô son trát phấn, để cho da mặt được tự do hít thở không khí; cũng không có ngược đãi mái tóc dài óng ả của ta bằng cách tạo hình này nọ, chỉ buộc gọn phía sau thành một cái đuôi ngựa. Áo khoác dài tay màu trắng, quần jean ống túm, cộng thêm một đôi giày vải to – cỡ số hai, làm dịu bớt sự dày dạn một tuần năm ngày rưỡi phải luôn mang giày cao gót.

Ta liếm kem, vừa hỏi anh ấy:

“Ứng Khoan Hoài, anh từng đi học ở Anh quốc. Vậy nói cho em biết thủ tục xin đi du học nước ngoài có phức tạp không?” Làm bình hoa được một năm rưỡi nay, diễn mãi cũng chán rồi, mục tiêu sống tiếp theo trước tiên sẽ là đi du học. Học tiếp về hí kịch, ta cho rằng tài năng diễn kịch cao siêu bẩm sinh của ta sau khi được huấn luyện qua trường lớp, sau này về nước mở một nhà hát nhỏ, tha hồ phát huy.

Ứng Khoan Hoài nhìn ta kinh ngạc:

“Bộ cãi nhau với người yêu rồi à? Muốn đi trú đến xứ người?”

“Làm ơn đi! Anh hai, em không chơi trò đó. Em muốn đi du học chỉ vì đó là mục tiêu trong thời gian tới của em.” Lão cổ hủ ạ, anh cho rằng tình yêu thực sự có thể khiến phụ nữ bất chấp tất cả, nhất cử nhất động đều chịu sự kềm kẹp của tình yêu chắc.

“Em không muốn yêu đương gì với gã kia sao?”

Ứng Khoan Hoài biết rõ ba tháng nay ta đang cặp kè với một gã. Nên cho rằng ta đang ngụp lặn trong bể tình, vui sướng đến quên cả trời đất.

Ta lắc đầu:

“Em đã biết được một mối quan hệ là như thế nào, cũng đã biết được cảm giác của tình dục – biểu tượng của tình yêu, anh cho rằng em vẫn chưa thể nghiệm đủ hay sao?”

“Nhất định là em vẫn chưa yêu hẳn, nếu không sao có thể nói những lời vô cảm như vậy.”

Ta cười cười, ngẩng đầu nhìn cánh diều trên bầu trời.

“Ở một mức độ nào đó, em có yêu hẳn, thế nhưng cái cảm giác này không đến mức phải chết đi sống lại. Quan hệ yêu đương kỳ thực là một chuyện lãng phí thời gian, em không có thời gian để mà đắm chìm trong đó, em có con đường riêng cần phải đi.”

Ứng Khoan Hoài ngắm ta bằng một ánh mắt khó hiểu:

“Sao em có thể nói về người đàn ông của mình một cách lạnh lùng như vậy? Sau khi đã trải nghiệm quan hệ xác thịt, em vẫn không hề thay đổi quan điểm lúc trước tí nào sao?”

Ta nghĩ, thông qua ta, chắc hẳn là anh ấy cũng có thể thấy được cách nghĩ của mẹ ta, suy nghĩ của hai mẹ con ta kỳ thực chẳng khác gì nhau.

“Hắn là người đàn ông của em thì thế nào? Sẽ luôn có một người đàn ông như vậy xuất hiện, không phải hẳn, cũng sẽ là người khác, mặc kệ em phải đặc biệt nhớ đến hẳn, nhiệt tình với hẳn? Tựa như mẹ em, cả cuộc đời chỉ có một mình ba em, nhưng bà chưa từng yêu ông, cũng chẳng thèm tranh giành tình cảm, mấy chục năm nay bà luôn làm những việc bà muốn làm. Chẳng phải anh đang bị tính cách của bà hấp dẫn hay sao? Bà bận rộn với cuộc sống của riêng mình, cho nên không rảnh theo đuổi tình yêu. Từ mẹ, em đã chứng minh được một việc —— ái tình là thứ không nhất thiết phải có.”

“Đó là bởi vì không có ai yêu cô chân thành cuồng nhiệt! Ba của em đã làm hỏng đi ảo tưởng của cô đối với đàn ông, khiến cô không có cơ hội có được tình yêu! Anh—— “

Ta cắt ngang cơn quá khích của anh ta.

“OK, OK, lỗi tại em còn xài tốt, đừng có hét lớn như vậy.” Thật là, mỗi lần nhắc tới mẹ, anh ấy liền bướng bỉnh cho rằng ba ta là một đại tội nhân, tội đáng chết vạn lần. Nói mãi vẫn không thông. Rất khó khiến anh ấy hiểu rằng mẹ chính vì không muốn yêu ai nên mới bán đứt cuộc đời cho ba ta; bà chỉ cần có thật nhiều tiền để giúp bà hoàn thành được mọi mơ ước trong cuộc đời mình.

Còn ta tương đối may mắn, bởi vì phạm là tất cả những việc cần dùng đến tiền, mẹ đều cố gắng hỗ trợ ta, để cho ta muốn làm gì thì làm.

“Cũng trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi! Đừng quên, anh nói muốn vẽ cho em một bức ảnh chân dung đó nha.”

“Khỏa thân được không?” Anh ta giả vờ tỏ vẻ là một kẻ đại háo sắc.

Ta mạnh dạn trả lời:

“Có gì mà không được!”

“Em đừng có mà phá hủy sự thuần khiết của anh! Khiến anh ở trước mặt mẹ em không ngẩng đầu lên nổi.” Té ra người không chịu lại là Ứng “tiểu sinh”.

Ta ôm lấy hẳn cánh tay, nói to:

“Em không tin anh chưa từng vẽ cô gái khỏa thân nào.”

“Mấy cô đó đều không phải là con gái của người phụ nữ mà anh ngưỡng mộ.”

“Anh ngây thơ thiệt!” Quả thực có thể gọi là một động vật hiếm có. Nếu như anh ấy cứ tiếp tục không chịu giác ngộ, ta nghĩ có thể anh ấy sẽ trong trắng thuần khiết cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay.

Vừa đi vừa đấu võ mồm với anh ta một mạch tới tiệm cơm, vừa sắp bước vào cửa, đằng xa có người gọi ta lại!

“Dĩn nhi!”

Giọng to tướng, nghe rất quen.

Không phải chứ? Ta rốt cục lại để cho cái tên Chung Dân Chi kia túm được rồi sao?

Mới nghĩ xong, tên tiểu tử kia đã vọt tới trước mặt ta, chạy vội đến nỗi hụt hơi mà ho khù khụ.

“Rốt cục cũng tìm được em. Anh gọi điện thoại không biết bao nhiêu lần, sao em không trả lời cuộc nào vậy?”

Ngủ ngốc, bởi vì ta không muốn trả lời.

“Ai da! Em quên.”

“Em—— thôi bỏ đi! Thấy em hôm nay ăn mặc rất bình thường, anh không tính toán nữa.” Hắn quay sang Ứng Khoan Hoài tự giới thiệu: “Tôi là Chung Dân Chi. Là anh ba của Dĩn Nhi.”

“Ứng Khoan Hoài.” Anh ta đưa tay ra bắt.

Xem ra Dân Chi rất có thiện cảm với ứng Khoan Hoài. Bắt tay xong, hắn hướng ra phía sau lưng ta ngoắc ngoắc: “Thận Triết, bên này! Em gái mình ở chỗ này.”

Hai người này là anh em song sinh dính nhau à? Sao lúc nào cũng đi cùng nhau vậy.

Phương Thận Triết đi tới, vừa nhìn thấy mặt ta lập tức ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới mỉm cười:

“Anh không biết Dân Chi còn có một cô em gái khác xinh đẹp thanh tú như thế này. Chào em, anh là Phương Thận Triết.”

“Thận Triết, mình chỉ có một cô em gái thôi. Nó chính là người lần trước cậu đã gặp rồi đó, chính là Nhậm Dĩn.” Dân Chi nói một lèo.

Ta suýt tí nữa thì nổi nóng ngay tại chỗ.

Phương Thận Triết nhìn kỹ ta thêm một lần nữa bằng ánh mắt kinh ngạc sững sờ:

“Xin lỗi, trí nhớ của anh tệ quá, không biết phải nói gì. Chỉ là không ngờ tới Nhậm tiểu thư khi không trang điểm lại xinh đẹp như vậy.”

Ta mỉm cười giả tạo, vội vàng sáp vào người Ứng Khoan Hoài, trả lời:

“Không sao hết, đi với bạn trai nào thì phải ăn mặc trang điểm theo ý thích của bạn trai đó. Anh chàng số 1 của em thích trang điểm đậm; còn anh số 2 này thích em để mặt mộc tự nhiên; từ trước đến nay em rất biết nghe lời.”

Cũng may Ứng Khoan Hoài phản ứng tốt, vô cùng ăn ý với ta, lập tức ôm lấy ta, làm như hai kẻ đang yêu nhau.

“Cũng trưa rồi, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!” Dân Chi lên tiếng cho bớt căng thẳng.

Ta trao đổi ánh mắt với Ứng Khoan Hoài, cùng bọn họ vào quán ăn cơm trưa. Vì sao ta cứ cảm thấy ánh mắt của Phương Thận Triết bắn về phía sau lưng ta như muốn thiêu rụi người ta vậy? Hy vọng trực giác của ta là sai.

Nghe nói, dạo gần đây Lâu công tử thật sự rơi vào bế tắc rồi.

Lâu chủ tịch sắp xếp cho một trong số những cô con dâu vừa ý vào làm trên tầng 19, nghe nói người này lai lịch cũng không vừa, là Hoa Kiều, mới tốt nghiệp, hồn nhiên xinh xắn rất đáng yêu, thân thiết với mọi người, hoàn toàn không có vẻ tự cao tự đại. Lại có lời đồn bình hoa ta sắp phải giã từ sân khấu rồi.

Ta cũng không rõ đàn ông khi rơi vào bể tình sẽ có những hành vi gì, bởi vì cho tới hiện tại những người đàn ông bên cạnh ta hình như không có ai yêu đương bình thường cả, Lâu Phùng Đường mấy ngày gần đây thường lên tầng 19, lúc ăn cơm cũng không đi cùng ta, ngoại trừ thỉnh thoảng đi tiếp khách ở ngoài mà thôi.

Ta không tin loại đàn ông như hắn có thể vướng vào lưới tình; vì suy cho cùng hắn là một kẻ thâm sâu khó dò. Phụ nữ nếu chỉ thanh thuần và xinh đẹp không thôi, thì căn bản không có khả năng hiểu được nội tâm của hắn, để mà đồng cảm với hắn.

Bất quá, nếu như ta đã sắp ‘hạ đường’ rồi, ta phải tính toán xem lấy phí nghỉ việc bao nhiêu thì mới hợp lý đây; gần đây Ứng Khoan Hoài đã tìm giúp ta không ít tư liệu về du học, ta tin chắc mình có thể rút lui an toàn.

Một thằng đàn ông đã vướng phải lưới tình còn có thể lên giường với phụ nữ khác hay sao?

Ta ngồi dậy, châm một điếu xì gà, đưa cho hắn.

Lâu rồi không thân mật với hắn, hắn gọi ta đến, khiến ta có chút kinh ngạc. Nên trước đó đành phải vội vã xin lỗi Ứng Khoan Hoài, vì vốn dĩ anh ấy muốn dẫn ta đi dự một buổi tọa đàm về du học.

Kéo tấm khăn giường mỏng khoác lên thân thể lỏa lồ, ta đứng trước cửa sổ, nhìn xuống cảnh thành phố Đài Bắc từ tầng 25. Đêm đã khuya, mà ở cái thành-phố-không-có-đêm này đèn đuốc vẫn sáng choang như ban ngày, kỳ thực ta chưa bao giờ thích cái thành phố quá ồn ào, quá phồn hoa này, thế nhưng sự yên lặng của nông thôn lại khiến ta cảm thấy tiêu điều.

Những cơn mưa lay phay vẫn luôn là sự điểm xuyết không thể thiếu của thành phố Đài Bắc, năm nay lượng mưa đặc biệt nhiều. Ta nhẹ nhàng phả một hơi, giữa màn hơi nước đọng trên cửa kính vẽ những vòng tròn xoay xoay.

“Em về đi.”

Trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng hắn mở miệng.

Ta xoay người lại, nhìn hắn một lúc:

“Không giữ em sao?”

Hắn cười, trong bóng tối chỉ thấy một đốm đỏ lóe sáng của điếu thuốc:

“Không, nhưng tôi sẽ không bạc đãi em.”

Ta đáp lại hắn bằng một nụ cười, trong bóng tối hắn không thể thấy sự chế nhạo của ta, chỉ nghĩ rằng ta vì tiền mà mừng rỡ như vậy.

“Đồ xấu xa, anh muốn điều em đi, hay là mời em đi?” Ta ôm đồng quần áo trên ghế, bước vào phòng tắm, không đợi câu trả lời của hắn.

Khi ta cọ rửa xong xuôi, thay quần áo đi ra, hắn đã đứng ở cửa phòng tắm, một tay chống lên khung cửa sau lưng ta, một tay nâng cằm ta lên, thân trên để trần: cơ bắp rắn chắc như thể thực sự khiến người ta bắt đầu nhung nhớ rồi. Hôm nào ta phải bảo ứng Khoan Hoài cởi áo ra cho ta xem thử, xem có vạm vỡ như cơ thể của Lâu công tử hay không. (Ặc, cái cô này)

Hắn lười nhác cười nói:

“Không, tạm thời không đi đâu hết, công ty có một công trình lớn cần đàm phán, tôi cần dùng đến năng lực của em; không có ai phối hợp với tôi ăn ý được như em.”

Ta đưa ngón trỏ vẽ vẽ trên ngực hắn:

“Không quan hệ xác thịt nữa chứ?”

Hắn không gạt đầu ngay, có thể thấy có chút quyến luyến. Nhưng hắn đã quyết định cùng ta phân rõ giới tuyến, thì tất nhiên sẽ không để bản thân tiếp tục dính líu, cơ thể của đàn bà đâu phải chỉ mình ta mới có. Có lẽ hắn cũng đang nghĩ như vậy, cho nên cuối cùng hắn gạt đầu.

“Cho dù không có quan hệ đó, tôi cũng sẽ không ky bo với em.”

“Em tin anh.” Ta lướt qua hắn. Cầm lấy túi xách của mình trên ghế, ta mở cửa: “Tạm biệt.” Sau đó, bước ra khỏi căn hộ của hắn.

Hắn chỉ gật đầu. Cười, ngoài ra không còn bất cứ biểu cảm gì.

Kết thúc chưa? Trò đùa lớn mật lần này đã chấm dứt chưa?

Mất ba tháng và mười hai ngày, là ta buộc nó kết thúc trước thời gian, bởi vì, lúc sau này, ta học theo những cô gái khác quá nhiều hắn như vậy, khiến hắn phải phân rõ ranh giới với ta.

Bước vào thang máy, không gian nhỏ bé này chỉ có một mình ta. Nhìn vào chiếc gương trong thang máy, ta thấy mình thở dài một hơi.

Ta biết, là do ta bản thân không đủ sức chống đỡ.

Nếu không kết thúc, người thê thảm sẽ là ta. Mặc dù Lâu công tử chưa từng giữ lại bất kỳ cô gái nào, nhưng một mai khi hắn phát hiện ta ở trước mặt hắn chỉ là một người mang mặt nạ, hậu quả chắc là vui lắm! Hắn sẽ không để yên cho kẻ đùa bỡn hắn, tất nhiên sẽ bắt ta phải trả giá. Aizz, lúc này ta thực sự có chút hy vọng hắn thực sự là một kẻ phóng đảng không còn thuốc chữa, như vậy ta sẽ không vừa chơi vừa nơm nớp lo sợ như thế này. Thế nhưng cũng giống như ba ta đã nói, nếu như hắn đúng thật là loại đàn ông đó, ta có chịu chơi với hắn hay không?

Sẽ không đâu. Chơi như vậy không có ý nghĩa gì cả.

Nhưng một người đàn ông có một đôi mắt quá sắc bén thì rất đáng sợ. Chọc phải loại người này một lần, sau này ta sẽ phải lượng sức mình mới được.

Cũng may là, ta đã diễn xuất thành công từ đầu đến cuối.

Tin rằng thời gian còn lại này, không có vấn đề gì phát sinh, cùng lắm là cả công ty sẽ lan truyền tin tức ta bị “ruồng rẫy”, rồi sẽ có vài người đến châm chọc khiêu khích ta mà thôi, chẳng nhằm nhò gì, mọi việc đều như ta mong muốn. Đến bao nhiêu thì tiếp bấy nhiêu, ta không cần phải phiền não làm gì.

Í trời! Chuyện gì thế này?

Ta nhìn chằm chằm bó hoa hồng màu tím nhạt vĩ đại trên bàn, choáng!

Hôm nay là ngày ta bắt đầu đóng vai kẻ bị chồng ruồng bỏ đáng thương đó nha! Vì sao lại xuất hiện một bó hoa hồng cực đại đủ để chôn sống ta ở đây thế này?

Ta rút lấy tấm thiệp gắn ở giữa bó hoa ra xem, suýt tí nữa thì hai hàng lệ tuôn rơi.

Tặng “cô nàng muôn mặt” xinh đẹp nhất thế giới:

Xin hãy nhận lấy tấm lòng thành của anh nhé?

Phương Thận Triết kính tặng

Ta xé, xé, xé tấm thiệp tan nát thành mảnh vụn, lúc đang định vứt bó hoa hồng vào thùng rác để tránh tai mắt của thiên hạ, thì cửa phòng làm việc đột nhiên bật mở, thế là vẻ mặt ta lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, giả vờ như đang ngây ngất ôm hoa vào lòng.

Mới sáng sớm đã đến chỗ ta “trình diện” không ngờ lại là cô em đánh đá của Lâu gia và thiên kim của Thang gia. Ta lại có chỗ nào khiến bọn họ không được vui sao? Hay là hai đứa nó định trở thành bọn rảnh rỗi dờ hơi đầu tiên đến cười nhạo ta bị thất sủng?

“Ôi! Đúng là khách quý, không biết hai vị đến hàn xá có việc gì hay không?”

Bị đóa hoa làm cho mê mẩn tâm thần một lúc, cô em Lâu gia đánh đá mở miệng:

“Tôi hỏi chị, anh tôi có thật là đã chia tay chị rồi không?”

Ta đặt bó hoa trên tay sang một bên, thút thít nói:

“Các em đã biết rồi, còn đến hỏi chị làm gì?”

“Vậy anh của em thực sự động lòng với con nhỏ Hoa Kiều ngu ngốc kia rồi sao?” Lời này của Lâu Phùng Hân là nhằm hướng Thang thiên kim mà nói.

Kết quả là nước mắt của thiên kim Thang gia còn nhiều hơn cả vôi nước máy ào ạt tuôn ra, ta rặn cả ngày cũng không thấy một giọt lệ, kiểu này phải củng cố lại kỹ xảo mới được.

“Tiểu Hân, lẽ nào chị thực sự không có chút hy vọng nào sao?”

“Không đâu! Chị nhất định có thể trở thành chị dâu của em, anh của em quăng cái bình hoa này đi, không có nghĩa là anh muốn theo đuổi Lưu Thiên Ny đâu! Chúng ta lại đến “Hoa Thi” hỏi thử xem, em nghĩ rằng anh của em rất có khả năng vẫn còn qua lại với Thi Lam Nhi! Chỉ cần anh vẫn khoái chơi bời với mấy bà này, thì chị vẫn là người có nhiều hi vọng nhất. Thực Tịnh, đừng lo lắng nữa mà.” Đỗ dành thiên kim Thang gia xong, cô nàng lại trừng mắt nhìn ta: “Bản lĩnh của chị sao mà kém vậy! Mới ba tháng đã bị vứt bỏ rồi!”

8. Chương 04 Part 2

Ta hươ hươ chiếc đồng hồ kim cương đeo trên tay, ông ọ nói:

“Không quan tâm thời gian bao lâu, chỉ quan tâm có đủ xài hay không thôi.” Con nhỏ này đúng thật là đầu óc đơn giản, không có chuyện gì làm nên đi giúp người ta gây lộn, kỳ thực bị người khác lợi dụng cũng không biết; nhưng cô Thang lợi dụng người ta kia cũng đáng thương, tìm ngay một kẻ vô dụng để mà lợi dụng, có kết quả gì chứ?

“Hừ! Thi Lam Nhi lợi hại hơn chị nhiều! Qua lại với anh tôi suốt hai năm mà chẳng có chuyện gì.” Con nhỏ lại nhìn ta khinh miệt, cuối cùng đỡ Thang tiểu thư dậy: “Đi, chúng ta đi tìm Thi Lam Nhi, bắt chị ta phải cố gắng giữ chặt trái tim anh ấy, không để cho Lưu Thiên Ny cướp đi.”

Hai cô ‘bảo bối’ nhanh chóng rời khỏi. Xem ra vị tiểu thư Hoa Kiều kia quả nhiên rất có năng lực, khiến cho Lâu công tử cũng phải lung lay.

Ta lại nhìn chăm chăm vào bó hoa trên bàn, kỳ thực có thể nói đây là bó hoa đầu tiên mà ta nhận được sau bốn năm lặn lội ngoài xã hội, rất có giá trị lưu niệm, vứt đi thật đáng tiếc. Nhưng cái anh Phương Thận Triết này... Chung Dân Chi đáng ghét, từ khi nào tự nhận làm nguyệt lão vậy không biết?

Quên đi! Dù sao cũng phải nói rõ với hắn mới được!

Ta tìm một cái bình hoa, rồi cắm hoa vào. Hi hi! Bình hoa và cô gái bình hoa kết hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh! Khiến tâm tình ta thê lương cũng hơi bị khó.

Aizz! Không thêm quan tâm!

“Đã có thiên thần hộ mệnh nhanh như vậy sao?”

Cánh cửa thông qua phòng phó tổng không biết bị mở ra từ lúc nào, Lâu Phùng Đường tiêu sái dựa người vào khung cửa, hé môi cười hỏi.

“Chào sếp.” Ta đặt bình hoa trên kệ hồ sơ, ngọt ngào nũng nịu chào hắn.

“Bó hoa này đất lắm đây.” Hắn bước tới, rút ra một bông.

Ta nhìn không ra ý nghĩ trong mắt hắn, đành phải ngọt ngào trả lời:

“Giá ‘hàng’ của em xưa nay cũng không tồi, cũng không để lãng phí thời gian. Tiền đối với những cô gái hám của tụi em không bao giờ gọi là đủ, vắng đi ông chủ ‘vàng’ như anh, đương nhiên phải lập tức tìm người thay thế chứ.”

“Vội vã vậy sao? Có kịp cho em đến bệnh viện ‘tu bổ’ màng trinh không?”

Ta phản ứng không chút trì hoãn:

“À, từ sau khi anh nói chuyện đó không cần thiết, em cũng chẳng đến bệnh viện làm cái thủ thuật phiền phức này nữa rồi.” Hấn muốn đàn bà hấn đã chơi qua tay không được có đàn ông khác quá sớm sao? Không thể nào? Trước đây ta chưa từng nghe đồn vụ này à nha! Hấn đâu phải là loại đàn ông dây dưa không dứt khoát.

Hấn nhìn thẳng ta, tựa hồ muốn xem thử trên gương mặt tươi cười của ta có ẩn giấu điều gì không vậy, ta cười ha ha giả lả, ghẹo hấn:

“Lâu công tử, không phải anh vẫn còn muốn em đó chứ? Anh muốn rút lại những lời đã nói hôm qua sao?” Ta chỉ sợ mỗi ánh mắt sắc bén của hấn mà thôi.

Hấn vẫn không nói gì, đầu mày nhíu chặt. Ta bước về phía hấn vô cùng mỉa mai hoặc, một tay vuốt ve trên vai hấn, còn tay kia xoắn lấy cà- vạt của hấn, thổi một hơi bên môi hấn:

“Nếu anh không nỡ bỏ em, em có thể vì anh mà cự tuyệt hết tất cả những anh chàng dự bị kia. Có điều anh cần phải đền bù cho em, đôi bông tai ngọc lục bảo lần trước em nhìn thấy ở tiệm nữ trang, em muốn có nó!” Ta chỉ định làm khó dễ hấn, nên mới mở miệng đòi đôi bông tai trị giá năm mươi vạn đó, chứ thực ta chẳng thích nó chút nào.

Hấn không hề khinh bỉ đẩy ta ra như lúc trước, trái lại chụp lấy hai tay ta rồi cúi xuống hôn ta... Trời ơi! Không phải chứ! Chiều này mất tác dụng rồi sao? Hay là hấn đã nhìn ra cái gì rồi?

Ta luống cuống suýt chút nữa đã đẩy ra hấn, nhưng sau đó nghĩ đến với “địa vị” của mình thì phải nên nhiệt tình “đáp trả” mới đúng, liền vội vàng ôm chặt lấy hấn.

Thế nhưng, không đúng! Trong phòng làm việc, vì sao hấn có thể làm những việc như thế này? Từ trước đến nay hấn luôn nghiêm khắc cự tuyệt những hành vi công tư bất phân thế này mà! Ta phải đẩy ra hấn!

Nhưng... “kỹ xảo” của tên này đúng là tuyệt vời, ta sắp choáng váng rồi. Đúng là giết người mà!

Âm thanh vỡ loảng xoảng làm gián đoạn nụ hôn của bọn ta!

Tiếng đó phát ra từ phòng làm việc của hấn.

Một cô gái xinh đẹp dễ thương, dưới chân dính đầy vết cà phê và bên cạnh là một chiếc tách vỡ tan tành.

“Xin lỗi! Tôi... tôi...” giọng nói ấp úng pha lẫn sự hoảng hốt và tan nát cõi lòng.

“Thiên Ny? Sao em lại xuống đây?” Đôi lông mày của Lâu Phùng Đường lúc này mới thực sự đứng là “chau” lại.

Yo-ho! Thì ra cô gái xinh đẹp thuần khiết trước mắt này chính là tiểu thư Hoa Kiều nghe danh đã lâu.

“Em... pha cho anh một tách cà phê, em...” Người đẹp đã nước mắt lưng tròng, ánh mắt đầy vẻ mất lòng tin và tan nát tâm can.

Lúc này cô gái hư hỏng cần phải phát huy công lực, e sợ thiên hạ không chịu loạn mới đúng!

Ta ôm lấy eo hấn từ phía sau:

“Đường, cô ấy là ai vậy? Người gì mà phá hỏng chuyện tốt của chúng ta thật bất lịch sự? Không có giáo dục!”

Hấn nghiêng mặt nhìn ta, sắc mặt kỳ dị. À, đây là lần đầu tiên ta gọi hấn bằng tên chứ không dùng chức danh hay họ của hấn, hấn thấy lạ, mà ta cũng đang nổi hết cả da gà.

Hấn kéo tay ta ra, nói:

“Làm tốt công việc sáng nay đi, buổi chiều tôi đi họp cần dùng đến.” Nói xong, hắn trở về phòng làm việc, đóng cửa lại. Chắc là phải đi an ủi tiểu công chúa của hắn rồi.

Ta trở về chỗ ngồi, móc gương ra xem đôi môi thê thảm của mình, tô son lại, trong lòng thất điên bát đảo.

Hắn bị làm sao vậy? Tối hôm qua đã nói lời chia tay, sao hôm nay lại bất chấp quy củ hôn ta ở chỗ này, không kiêng dè gì cả, mà còn phá vỡ quy tắc của chính mình đặt ra.

Muốn gì đây! Còn liên lụy hại ta biểu diễn suýt phát điên.

Chắc hắn không nuốt lời đâu, cho nên ta không nên quá lo lắng. Nhưng ánh mắt một lần nữa nhìn thấy bó hoa hồng màu tím, ta bất giác thở dài.

Đợi khi nào ta rảnh rồi thì nhất định sẽ “truy sát” đến nhà Chung Dân Chi, chém hắn thành tám khúc quảng cho cá mập xơi. Hắn chôn mũi vào chuyện của ta quá đáng rồi đó.

Ánh mắt dừng lại trên bông hoa bị dẫm nát trên tấm thảm trải sàn, kiệt tác của nụ hôn vừa nãy. Nhìn thế nào cũng thấy Phương Thận Triết có lẽ vốn định sẵn làm kẻ thất bại rồi vậy.

Nói thật, loại người như ta, muốn chơi trò chơi yêu đương, thì phải tìm những chàng công tử ăn chơi trác táng mới tương đối chắc ăn, bởi vì hai bên chán ghét nhau là một vòng tuần hoàn tự nhiên không thể khác được; sau khi chia tay không sợ liên quan gì nữa, mà ta cũng có thể có được tự do của mình. Còn đối với những trai gái tin tưởng vào tình yêu chân thật trọn đời, tốt nhất nên tìm một đối tượng có tín ngưỡng giống mình để mà yêu, có như vậy mới có thể sống trọn trời hạnh phúc bên nhau. “Hạnh phúc bên nhau trọn đời” không phải là tín ngưỡng của ta, nhưng anh chàng họ Phương kia lại có thể là một tín đồ trung thành với tình yêu.

Có thể làm rõ chuyện này tới mức nào, ta nên làm cho rõ ràng hết mức đó, bằng không trót gây “nghiệt chương”, thì thực oan uổng cho ta! Ta không gánh nổi tội trạng này đâu.

Dời bình hoa đến trước mặt, ta bắt đầu bứt từng cánh hoa ra, cho đến khi cánh hoa ngập đầy dưới chân bàn của ta, còn trơ lại những cành hoa trụi lủi ta mới hài lòng mỉm cười! Ấy da, ta 100% đích thực là đồ hư hỏng rồi đây!

Xin nghỉ một tuần, nhưng sau sáu ngày vui chơi thỏa thích ta mới nhớ ra là phải đi thăm mẹ. Mẹ tới Đài Bắc ba ngày rồi, mà ngày nghỉ cuối cùng ta mới chịu đi thăm hỏi bà, thực là bất hiếu quá mà!

Thế nhưng ta cũng có nỗi khổ của ta, suốt mấy ngày nay Phương Thận Triết gần như là một cái bóng bám theo ta đi chèo thuyền, chơi Bungee, chơi dù lượn. Nội tron hắn thôi cũng đủ mất thời gian rồi, Chung Dân Chi chết tiệt, ta sẽ băm hắn ra cho heo ăn! Dám khích lệ bạn mình theo đuổi ta.

Ta không cho Ứng Khoan Hoài biết việc mẹ đang ở Đài Bắc. Hai mẹ con thoải mái đi xem triển lãm, sau đó tìm một quán cà phê sáng sủa nói chuyện phiếm.

Chỉ có ở trước mặt mẹ, ta mới thật sự thả lỏng. Tuy đã hai mươi lăm tuổi rồi, nhưng ta lúc nào cũng xem mình như một đứa bé con, rúc trong lòng mẹ làm nũng, tâm sự.

Như hiện tại, hai tay ta ôm lấy cánh tay trái của mẹ, đầu tựa trên vai bà, cùng ngồi ở vị trí sát cửa sổ nhìn nước chảy xuống hòn non bộ bên ngoài.

“Chơi vui chứ?” Mẹ hỏi ta.

Ta thở dài một hơi đầy phức tạp:

“Loại trò chơi có độ yêu cầu cao này, kích thích rất nhiều; vui hay không vui vẫn chưa kết luận được.”

“Cái tên sếp háo sắc của con không đáng sợ như vậy chứ?” Mẹ cười hỏi.

“Ồ, là vậy đó, cho dù là đàn ông háo sắc thì cũng có một số người rất lợi hại. Điều con đánh giá sai chính là vị ‘quý ngài’ kia đã quá hiểu rõ loại con gái như con, chỉ cần biểu hiện của con có chút gì khang khác, hắn sẽ lập tức nhận ra, và sẽ dùng cặp mắt X-quang của hắn dò xét con.”

“Đây có thể nói là dụng phải thứ dữ rồi?”

“Vẫn chưa nghiêm trọng lắm.” Ta vén lọn tóc lòa xòa trước mặt lên. Đột nhiên nhớ tới mỗi lần ra sức trang điểm để đi gặp Lâu công tử, hẳn nhìn thấy cái đầu tóc bóng loáng vì keo xịt tóc của ta đều rất chán ghét, ta nghĩ, hẳn nhất định rất yêu thích mái tóc để xòa tự nhiên, sờ vào mềm mại như tơ, nhưng ta thì chưa bao giờ để hẳn nhìn thấy bộ dạng xòa tóc của mình. Đương nhiên lúc trên giường thì có, thế nhưng mồ hôi nhễ nhại trộn lẫn với keo xịt tóc, cái cảm giác dính dính của nó càng tởm lợm hơn.

Như hôm nay, không kiểu cạo không trang sức như vậy, để mặc tóc dài tự nhiên buông xòa trên vai, mái tóc hơi dợn sóng tự nhiên khiến ta trông có phần thanh thuần và tươi trẻ hơn; ngoài vẻ kiêu mị hồ ly ra, ta sẽ không để cho Lâu công tử thấy diện mạo khác của ta.

Mẹ vén mái tóc bên phải của ta ra sau, cười nói:

“Đôi bông tai ngọc trai này rất trang nhã, phối với áo khoác có đính hạt châu lấp lánh của con thì rất hợp.”

Ta sờ sờ bông tai, ồ, quên gỡ xuống, đây là quà tặng của Lâu công tử, là món ta ưng ý nhất, tinh xảo và dễ thương. Không quá hào nhoáng, nhưng trang nhã không gì sánh được, càng nhìn càng ưng ý; ta thậm chí vì đôi bông tai này mà đi xỏ lỗ tai. Nếu như một ngày nào đó ta đem hết đồ trang sức của mình đi cầm cố hết, đôi bông tai này nhất định không nằm trong số đó.

“Sếp của con rất rộng rãi.”

“Cũng rất có mắt nhìn.” Mẹ gật đầu.

Kỳ thực mẹ chưa gặp Lâu công tử bao giờ, cũng không tìm hiểu quá kỹ từ ta, bởi vì mẹ luôn luôn tin tưởng ta, và phóng túng ta nữa. Mẹ đối với Lâu Phùng Đường không phải là không hiểu kỳ, chỉ là hẳn chưa quan trọng đến mức để mẹ đi tìm hiểu, chỉ suy đoán hẳn thông qua những món đồ trang sức, hoặc lời nói và việc làm của ta mà thôi.

“Con định đi du học nước ngoài cũng tốt, đỡ mắc công dính tới mấy chuyện phiền phức.”

“Sao mẹ nói vậy?”

“Con cũng biết, ba con năm nay sáu mươi rồi, tuổi tác đã lớn, bọn con cái lúc nào cũng tính đến vấn đề tài sản, đặc biệt ổng lại có nhiều con như vậy, cả đám thê thiếp đều chẳng tốt lành gì. Mẹ không muốn con nhận một đồng nào của ổng, con đi du học thì quá khỏe, tránh được tất cả mấy chuyện đáng ghét này.”

Ta cười nói:

“Ba ít nhất còn có thể sống thêm hai mươi năm nữa, gấp làm gì?”

Mẹ cười nhạt:

“Người cần đề phòng đầu tiên chính là ba con. Nếu như không phải chính miệng ổng nói ra, mấy đứa nhỏ đứa nào dám động đây? Mặc kệ ổng muốn chơi trò gì, mẹ sẽ không để ổng có cơ hội đụng đến con đâu.”

“Con có cái gì đáng để ba toan tính chứ?”

Mẹ nhéo lên má ta:

“Sao lại không có? ổng vẫn luôn muốn con phải làm con gái nhà lành, mấy ngày trước ở miền nam đã chấm sẵn vài người, mẹ thấy nếu ổng không tìm cách gả con cho một tên giàu có nào đó thì không chịu được hay sao đó! ổng nghĩ đó mới là cách bày tỏ lòng yêu thương của một người cha.”

Thật vậy sao! Có khi nào ba làm thiệt không đây. ổng vẫn luôn ghét ta sống bừa bãi buông thả, theo gương những đứa con gái hư hỏng mà.

“Mẹ đừng có lo, nếu chỉ là chút việc vặt đó thì không cần lo lắng, ba không có cách nào ép buộc con được đâu.”

“Chung tiên sinh thực là buồn cười, bản thân mình thì phản bội hôn nhân, tam thê tứ thiếp, nhưng lại kỳ vọng con gái mình phải ngoan ngoãn kết hôn, vui vẻ sống cuộc sống vợ chồng. Nếu như cuộc sống hôn nhân thực sự có thể dễ dàng hạnh phúc như vậy, vì sao ông ta lại phản bội lại nó hết lần này đến lần khác? Sao ông ta lại ngây ngô cho rằng gả con gái cho người ta chính là biểu hiện tình thương của một người cha? Việc làm của ổng thật đúng là một trò hề mà.”

“Con người từ trước đến nay đều có hai mặt, không phải sao? Thời gian không còn sớm, tối nay mẹ con mình phải đi xem ca kịch, phải trở về tắm rửa trang điểm nữa chứ.” Ta kéo mẹ dậy, cùng đi ra quây tính tiền.

Thanh toán xong, chúng ta đi ra cửa, một mùi nước hoa quen thuộc truyền đến, khiến cho ta vốn đang cúi đầu đi ra vừa kinh ngạc vừa không tin nổi ngẩng đầu lên, trong một khoảnh khắc vô cùng quý dị, người đàn ông đang bước vào phía trước mặt cũng trùng hợp nhìn về phía ta, mà hần chính là cái tên họ Lâu đáng lẽ phải còn đang ở bên Hồng Kông kia, tiểu thư Hoa Kiều thì đang dựa sát bên người hần. Bọn họ vừa mới từ cửa tự động bước vào, ta không dám tiếp tục nhìn hần nữa, vội vàng giả vờ lơ đãng cúi đầu cho mái tóc xõa xuống, hóa thành một bức rèm, che đi ánh mắt đang nhìn về phía ta. Kéo mẹ đi ra cửa tự động, lúc bước ngang qua hần, ta thiếu chút nữa sợ đến mức quên cả thở. Hần... chắc là, tuyệt đối, không thể nào liên tưởng ta với Nhậm Dĩnh mà hần quen biết chứ? Nhất là cái kiểu nhìn nhau này, chỉ là lơ đãng nhìn lướt qua mà thôi.

“Này cô.” Cửa tự động đang sau lưng mở ra, một giọng nói mạnh mẽ trầm ấm gọi lại ta.

Ta đứng ngây ra như phỗng, trong lòng bắt đầu niệm nam mô a di đà Phật, hoàn toàn không có dũng khí đối mặt hiện thực, cho nên không dám quay đầu lại.

Mẹ vừa mới đi xuống tầng hầm lấy xe rồi! Lúc này ta chẳng có ai để giúp đỡ mình cả, còn Lâu Phùng Đường đang sắp đến gần ta như muốn đòi mạng rồi...

“Đây là bông tai của cô à?” Ngón tay thon dài đưa ra, trong bàn tay đang giữ một chiếc bông tai ngọc trai, mà lúc này ta quá choáng váng nên chỉ nhìn thấy mỗi ba đường chỉ tay cong cong rõ ràng trong lòng bàn tay của hần, đường trí tuệ của hần thậm chí dài đến mức chiếm hết cả lòng bàn tay...

Ta đưa cả hai tay lên sờ lỗ tai, phát hiện tai trái trống không, vì sao mà bông tai đeo trong lỗ tai lại có thể rơi mất được? Nhất định là vừa nãy đùa nghịch quá nên làm rơi. Hơn nữa còn rơi ngay trước mắt hần có chết không chứ... Ông trời muốn diệt ta sao?

“Đúng vậy. Cảm ơn.” Ta nhanh nhẹn đưa tay ra định lấy lại.

Nhưng bàn tay đang mở ra của hần cũng rất nhanh nắm lại, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, mặt nóng ran vì chột dạ, tất nhiên, thể nào cũng đỏ lên.

Hần nhú mày nhìn ta:

“Trông cô rất quen.”

Ta hơi căng thẳng nói:

“Kiểu bắt chuyện này cũ rích rồi.”

Hần lãnh đạm nở nụ cười:

“Bạn gái của tôi cũng có một đôi giống thế này.” (sao anh nhớ kỹ thế)

“Vậy sao? Tôi nói rồi muốn bắt chuyện ——” Âm thanh mất kiên nhẫn của ta bị nghẹn lại trong bàn tay hần vừa đưa ra. Cánh tay thon dài của hần xượt ngang qua cổ luồn vào mái tóc ta, nhẹ nhàng vén lên, gió thổi tung bay, sau đó, mái tóc dài nhẹ như tơ của ta lại xõa xuống trên vai ta. Ta giật mình lùi lại một bước, thiếu chút nữa ngã lộn nhào. “Tiên sinh! Anh hơi quá lỗ mắng rồi đó... Tôi...”

“Dĩnh nhi?”

Xe của mẹ vừa trở tới, tiếng kêu đó đã giải cứu cho ta nhưng đồng thời cũng hủy diệt ta luôn. Nhưng ta mặc kệ, lập tức chạy vội đi, sau khi lên xe rồi cũng không dám mở mắt ra, giống như một con đà điểu lúc gặp nạn, giấu mặt vào trong cát, coi như chẳng có việc gì.

Ta thảm rồi, trong đầu hiện ra cảnh ta bị Lâu công tử xé xác thành mảnh nhỏ. Hần... đã nhận ra ta rồi sao? Ta nghĩ chắc hần cũng không dám chắc 100% đâu?

Ngày mai phải đi làm rồi... Ta có nên đi không?

Thôi hết rồi!

HẾT CHƯƠNG 4

Một đôi hoa tai ngọc lục bảo trong suốt lấp lánh đến mức chói mắt xuất hiện ngay trước mắt ta. (chết nằng chưa)

Ta thiếu chút nữa chết vì nghẹt thở, trừ việc cười hề hề như con ngốc ra ta còn phải cố hết sức phô ra bộ dạng mừng như điên của một đứa tham tiền... Kiểu diễn xuất này thật đúng là làm khó cho người ta mà? Thế nhưng không làm thì không được!

Cho nên ta chỉ có thể nhào vào lòng hắn, vừa nũng nịu vừa đắc ý kêu lên:

“Em biết ngay anh nhất định sẽ hối hận, nhất định không nỡ bỏ em. Em đã nói rồi mà, dựa vào sắc đẹp của em chẳng lẽ không mê hoặc được anh sao? Hừ! Ngày mai khi đi làm, nhất định em phải phô diễn cho mấy kẻ cười nhạo em thấy! Lâu công tử vẫn chưa quên được em đâu.” (ta có cảm tưởng nằng đang méo trong lòng)

Hắn mỉm cười, thế nhưng không thể nhìn ra suy nghĩ của hắn.

“Tôi sao nỡ cự tuyệt yêu cầu của phụ nữ được chứ, cho dù tôi không hề hối hận.” Đẩy ta ra xa một chút, hắn châm điếu thuốc.

Bọn ta đang dùng bữa trong một nhà hàng Nhật, dưới ánh đèn mờ nhạt, ta chẳng thể nhìn ra hắn đang suy nghĩ cái gì. Chỉ có thể vuốt đuôi hắn mà nói:

“Anh mua đôi hoa tai này tặng em chẳng lẽ không phải là...”

“Cũng không hẳn. Nhưng bởi vì em biểu hiện rất tốt, đáng được tặng quà.”

Ông trời ơi. Cái tên này quen treo trái tim người khác lên giữa không trung rồi sao? Ta lại sáp vào người hắn, dùng khuôn mặt trang điểm đậm lì mà nịnh nọt hắn:

“Vậy, đêm nay, anh cần em sao?”

“Không.” Hắn thấp giọng trả lời chắc nịch.

Ta biết ngày mai hắn phải đi Hồng Kông dự họp, đi theo tháp tùng là một cô thư ký thật sự giỏi giang, còn thư ký như ta đây chỉ có thể dùng để xã giao với những khách hàng hám gái thôi. Ta nói rồi, Lâu công tử rất giỏi dùng người, chẳng những có thể phát huy hết năng lực của một người đến mức tận cùng, mà còn biết cách bố trí nhân lực hợp lý nhất, tuyệt không lãng phí, không lẫn lộn.

“Anh sẽ đi Hồng Kông một tuần, chẳng lẽ không sợ ngày tháng khô khan sao?” Ta khiêu khích hắn đến cùng. Đồng thời pha thêm chút giấm chua vừa phải: “Hay là anh muốn đi tìm Thi Lam Nhi? “Tu vi” của chị ta thật cao, khiến phó tổng không bao giờ chán ghét.”

Thành thật mà nói bản thân ta cũng rất tò mò sao cô ta có thể duy trì quan hệ với hắn được lâu như vậy. Hai năm! Hắn cũng đâu phải loại người “hoài niệm cái cũ”.

Hắn uống thêm một chén rượu sake, một tay vuốt nhẹ mái tóc xẹt keo bóng loáng của ta, đương nhiên cũng mò trúng lớp keo, mousse trên tóc. Thời nay phụ nữ muốn ngăn nắp gọn gàng xinh đẹp thì đành phải phủ mấy thứ kia đầy đầu mà thôi, đàn ông nếu muốn sờ được mái tóc óng mượt như tơ là yêu cầu quá xa xỉ rồi. Ta biết hắn không thích, bởi vì hắn rứt tay lại ngay.

“Đêm nay tôi không cần đàn bà.” Như vậy coi như là câu trả lời và giải thích rồi đó.

Ta lại nghiêng người dán vào người hắn, để cho tóc của ta vương trên vai hắn:

“Lẽ nào có cô nào đang chờ anh ở Hồng Kông?”

“Em đang tra xét tôi đó hả? Đừng quên thân phận của mình.” Hắn đứng dậy, khiến ta thiếu chút nữa ngã nhào, đủ thấy hắn lại bị ta chọc cho phát ngáy lên rồi.

Ha ha, vui thiệt.

“Lâu phó tổng, người ta——” ta đứng dậy, ra sức cố gắng diễn tiếp.

“Đi thôi! Tôi đưa em về.” Hấn kéo mạnh cánh cửa giấy, đi ra ngoài trước, không thèm chờ ta.

Đương nhiên cũng sẽ không thấy được bộ mặt quỷ quyệt của ta ở sau lưng.

Lấy đôi hoa tai trên bàn cho vào túi xách, ta bước nhanh đi theo sau hấn. Aizz, khi không có được món đồ trang sức đắt tiền này cũng không biết nên cất chỗ nào đây nữa. Nghĩ đến những thứ trên bàn trang điểm của mình, ta nghĩ sau này ta có thể lên kế hoạch mở một cửa hàng trang sức.

Nghĩ đến hấn sẽ vắng mặt một tuần, lòng ta vui như mở hội. Đương nhiên, bắt đầu từ ngày mai ta cũng phải xin nghỉ, để cho bản thân vui chơi thỏa thích. Lần trước Ứng Khoan Hoài nói với ta rằng chơi trò đùa lượn rất đã, quyết định rồi, ngày mai đã bảo anh ấy dẫn ta đi chơi. Đúng rồi đúng rồi, lần trước nói là vẽ cho ta một bức tranh chân dung, mà chỉ mới vẽ nháp thôi, phải bắt ảnh vẽ hoàn chỉnh tặng cho ta mới được. Tên kia nói ta có khí chất của phụ nữ Đường triều, ảnh muốn vẽ ta thành một cung nữ nhà Đường. Rất thú vị, chắc ta phải dụ ảnh vẽ thêm một bức ta-cổ-lỗ-sĩ để mà đối chiếu.

9. Chương 05 Part 1

Sáng sớm đi làm, ta chờ đợi trong thấp thỏm không yên. Ta cá là hấn không nhận ra ta, cho nên ta đánh bạo đi làm. Thế nhưng, người xuất hiện trước không phải là Lâu công tử, mà là cái tên Phương Thận Triết hện ta nhiều lần không được, tìm ta chục lần cũng không gặp kia.

Tiểu tử này rốt cục cũng tìm tới đây rồi. Nhưng lúc này ta không còn lòng dạ đâu mà xử lý hấn. Hấn khẳng khẳng không chịu đi, còn ôm đến một bó hồng bụi, khiến căn phòng làm việc 10m2 của ta hết như một cửa hàng bán hoa.

“Tối nay em rảnh không? Có thể bớt chút thời gian dùng cơm với anh không?” Phương Thận Triết dịu dàng nhìn ta, dùng giọng nói vô cùng nhã nhặn lễ độ của hấn hồi ta.

Loại người này thường khiến người ta không đành lòng làm cho bề mặt, thế nhưng ta thực sự không còn hơi sức đâu mà đối phó hấn. Chỉ có thể cười giả tạo nói:

“Dùng cơm? Có lẽ anh phải đặt hẹn đến năm 2000 lận đó.” (truyện này sáng tác năm 96)

“Dĩnh nhi, đừng vậy mà.”

Ta đưa bàn tay đeo đầy nhẫn sáng loáng lên ra hiệu cho hấn dừng lại:

“Thứ nhất, không được gọi nhũ danh của em, anh chỉ được phép gọi Nhậm Dĩnh, hoặc cô Nhậm, thứ hai, em không có thời gian để lãng phí với anh. Mấy anh chàng nhà nghèo không có sức hấp dẫn đối với em, xin anh xem lại bản thân mình. Em_____”

Phương Thận Triết nở một nụ cười toe toét, đưa tay chụp lấy bàn tay lấp la lấp lánh của ta.

“Anh đâu có nghèo, đủ khả năng cho em một cuộc sống xa hoa.”

Không thể nào! Tên này có của cải sao?

“Nói miệng không có căn cứ! Khi nào anh quang vinh leo lên bảng vàng danh nhân của tạp chí Tycoon rồi hãy trở lại theo đuổi em! Ai biết anh có tiền đồ hay không.” Ra sức công kích nhược điểm của hấn, sao vẫn chưa đá trúng gót chân A-sin của hấn vậy cà? Kỳ quái.

“Nhậm Dĩnh. Cho anh năm năm, không, ba năm cũng được, anh sẽ không kém hơn Lâu Phùng Đường đâu, thật đó.” Hấn chân thành giữ lấy hai vai ta, khuôn mặt tuần tú vô cùng xán lạn.

Thánh thiện quá, làm ta vừa không dám nhìn gần lại vừa thở không nổi.

Ông trời ơi, ai tới cứu ta, giúp ta xử lý anh-chàng-tốt-bụng-yêu-nhằm-người này với?

“Phương Thận Triết, anh hãy nghe em nói ——” Ta muốn đẩy tay hắn ra.

Nhưng hắn không chịu buông, đôi mắt phóng điện thẳng vào ta.

“Nhậm Đình, anh thật lòng mà.”

“Buông ra đi! Áo em sắp tuột xuống đất luôn rồi nè!” Ta tức giận gắt gỏng. Khi hắn vội vã rút tay lại, ta cũng vội vàng kéo sửa lại bộ âu phục hở ngực ôm sát người, kéo hai sợi dây áo bị tuột xuống trở lại trên vai.

“Nhậm Đình —— “

“Được rồi! Phương tiên sinh, anh đi về mau đi! Tối nay chúng ta sẽ cùng ăn tối, nói chuyện cho rõ ràng, bảy giờ rưỡi, gặp ở ‘Phúc Hoa.’” Ta hết nhìn nổi vậy tay chào tạm biệt. Đẩy hắn ra khỏi cửa, cuối cùng, thô lỗ giơ chân đá cánh cửa cái rầm.

Ta ôm cửa thở phào, hơi thở còn chưa kịp ra hết, thì một cánh cửa khác ở phía sau lại bị gõ nhẹ ‘cộc cộc’ hai tiếng, ta cuống quýt xoay người lại, thì thấy Lâu công tử đang đứng ngay chỗ cánh cửa thông qua phòng hắn; mỉm cười nhìn ta.

Nuốt liên tục mấy ngụm nước bọt, mà ta vẫn không nói nên lời; ta nhìn hắn.

Hắn lên tiếng trước:

“Thì ra đây là cách em tống cổ những ‘cái đuôi’ mà mình không thích.”

Trời ạ! Hắn thấy ta đá cửa rồi sao!

“Ôi trời! Anh về rồi à, cả tuần nay em nhớ anh muốn chết.” Ta bước lại gần hắn, cố nặn ra một nụ cười quyến rũ.

Hắn nhìn chằm chằm vào hai lỗ tai của ta, nói:

“Đeo bông tai ngọc lục bảo có nặng quá hay không?”

“Không mang nó thì làm sao có thể bộc lộ giá trị con người của em được?”

“Tôi nghĩ rằng chắc là em đã biết tôi trở về từ hôm qua rồi.”

Đôi mắt hắn thâm sâu khó hiểu, còn trái tim ta thì bị treo lơ lửng trên không trung.

“Làm sao mà em biết được? Anh là cái đồ vô lương tâm đáng ghét, bình thường làm gì mà nhớ đến em, nói không chừng chỉ có Thi Lam Nhi mới có vinh hạnh được biết lịch làm việc và nghỉ ngơi của anh thôi?”

Hắn cười cười, đổi đề tài.

“Đôi bông tai ngọc trai của em đâu?”

“Ở nhà. Anh không nghĩ rằng em sẽ đeo cái thứ nhỏ xíu như hạt đậu xanh để người ta khinh thường chứ? Quá xoàng xĩnh.” Ta ra sức vung vẩy hai bàn tay lấp lánh của mình.

Hắn đưa tay ra sờ sờ tai trái của ta, sau đó trượt xuống bờ vai trơn mịn của ta, móc ngón tay vào sợi dây áo trên vai trái, nghịch ngợm.

“Tối mai có một buổi dạ hội, em hãy đeo đôi bông tai đó, tôi có một bộ đầm dạ hội màu xám bạc rất hợp với nó, tặng cho em.”

Taờ ra. Hắn đang chơi ta!

Ông trời ơi, hắn... hắn... rốt cuộc đang nghĩ cái gì đây?

“Tặng áo cho em? Lâu công tử trở nên keo kiệt rồi sao? Không tặng trang sức nữa mà đổi sang tặng quần áo, em có nên vui vẻ mà nhận không ta?” Ta châm chọc đáp trả hắn.

“Này em, đối với em, ngoại trừ việc tôi chắc chắn không bạc đãi em ra, tôi còn sẽ giữ em bên cạnh cho tới cùng. Bởi vì, tôi đột nhiên phát hiện, em là một người rất đáng để tìm hiểu.” Hắn buông dây áo của ta ra, khề hôn ta một cái, trở lại phòng làm việc của hắn.

Bỏ lại ta bi thảm như rơi vào trong dầu sôi lửa bỏng.

Ta nghĩ ta sắp lún sâu trong kịch bản của một bộ phim truyền hình nhiều tập mất rồi.

Trên đời sao khéo có chuyện trùng hợp như thế?

Ăn tối với Phương Thận Triết thực sự chẳng có gì hay ho để nói cả. Giận dữ đối với hắn cũng chẳng ích lợi gì, nên đơn giản nhất là lãnh đạm mà đối phó. Ta tin rằng sau một thời gian, hắn nhất định sẽ thấy chẳng ích gì mà rút lui, dù gì ta cũng sắp chuồn ra nước ngoài rồi, còn sợ gì nữa.

Điều duy nhất ngoài dự đoán của ta chính là cô em họ Lâu đánh đá lon ton đi theo đuôi kia, thì ra Phương Thận Triết lại là chàng bạch mã mà cô nàng ngưỡng mộ trong lòng! Mà tiếp theo, con ranh đó biểu diễn một tiết mục vô cùng ‘sôi động’, hắt đầy rượu vào người ta, hắt đổ hết những thứ trên bàn, sau đó moi tìm moi phổi bày tỏ với Phương soái ca, lại còn lớn tiếng bảo ta là đồ dâm phụ dĩ thảo.

Ta nhếch nhác thừa lúc náo loạn mà thoái lui.

Lúc này, ngâm mình trong bồn tắm, ta mệt mỏi thở dài, mừng thầm trong đau khổ, biết đâu Phương Thận Triết sẽ vì chuyện này mà áy náy không xuất hiện nữa.

Aizz! Vì sao con người vừa bắt đầu xui xẻo, thì mọi việc đều liên tiếp không thuận lợi hết vậy? Nước đã bắt đầu nguội, ta bước ra khỏi bồn tắm, lau khô người, xoa tóc xuống, khoác đại lên người chiếc áo choàng tắm.

Ngồi xuống trước bàn trang điểm mới nhớ đến một nỗi phiền não khác của ta. Lâu công tử ngày mai ‘ra chỉ thị’ muốn xem đôi bông ngọc trai của ta, mà lúc này trên bàn của ta chỉ còn lại lẻ loi một chiếc; chuyện này phải trách Lâu công tử ra tay quá hào phóng, mỗi lần tặng đồ trang sức đều là đồ thiết kế riêng, khắp cả Đài Loan cũng tìm không ra đôi thứ hai, khiến ta ngay cả nghĩ đến việc đi mua một đôi khác cũng không thể.

Hắn đã biết rồi sao? Hắn chỉ đơn giản là có hứng thú chơi với ta, nhìn bộ dạng run rẩy sợ hãi của ta; nhưng mà, bộ hắn rảnh lắm sao? Đối với hắn mà nói, ta chỉ là một cô nhân tình mà thôi, và hắn thậm chí cũng đã chán ngấy ta rồi, tuyệt đối không có chuyện liếc mắt đến ta lần nữa. Nhưng vừa nghĩ đến những cử chỉ lạ lùng gần đây của hắn, ta không thể không cảm thấy lo lắng trong lòng.

Dùng cảm đối mặt với vấn đề mà ta không dám thừa nhận, kỳ thực ta biết thái độ của hắn đối với ta không giống với những cô gái khác. Hắn phong lưu hào sảng không sai, nhưng chưa đến mức ngu muội, thậm chí đối diện với loại phụ nữ như ta, mà vẫn giữ được một cái đầu lạnh. Có lẽ là đôi khi ta hợp tác thái quá, khiến hắn nghi ngờ. Khi đi làm thì an phận làm bình hoa, không quần lầy hắn; sau khi tan sở thì có thể cùng khách hàng ve vãn bàn chuyện làm ăn, lại còn có thể ‘hầu’ hắn phóng đàng qua đêm.

Mấy cô khác cũng thế, không sai, đáng tiếc là ta không có khoa trương sắm vai cô thư ký được sủng ái mà có thái độ kiêu ngạo, vênh mặt hất hàm sai khiến mọi người; cũng hết cách, trời sinh ta tính tình biếng nhác, những hoạt động nào không cần thiết thì dứt khoát không làm.

Đột nhiên tiếng chuông cửa reo lên làm ta giật bắn người, tay cũng giật theo khiến toàn bộ đồ trang sức trên mặt bàn rơi tán loạn trên tấm thảm dưới sàn nhà, hơ, mặc kệ nó đi.

Vội vàng mở cửa bước ra phòng khách, đầu óc đang suy nghĩ lung tung nên tức thì không nghĩ ra được là ai tới... Thế nhưng... lạ thật! Nếu có người đến tìm ta, nhân viên quản lý dưới lầu sẽ thông báo trước mà.

Suy nghĩ này nảy ra quá trễ, khi ta nghĩ ra, thì cửa đã bị ta mở toang rồi! Mà ta thậm chí còn sơ ý cầu thả đến mức không hỏi người đến là ai nữa chứ.

Khuôn mặt tuần lãng của Lâu Phùng Đường, nụ cười tà khí đập ngay vào mắt ta, thêm cái máy bộ đàm bên cạnh cửa còn kêu lên “bì bì”, khiến ta nhất thời không biết có nên đóng sầm cửa lại hay không. Có lẽ mau chóng nhận cuộc gọi từ bộ đàm đã.

Ta xong rồi. Ta xong rồi, ta xong rồi...

Đây là tiếng gào thét vang dội không ngừng trong lòng ta, một tiếng rồi lại một tiếng, thảm thiết vô cùng.

Ta chụp lấy ống nghe như một cái máy, đầu kia truyền đến giọng cười ha hả của lão Lý quản lý:

“Cô chủ nhà, cô nhận được niềm vui bất ngờ của tôi chưa? Hiếm thấy khi nào có một anh bạn trai tuấn tú khô ngô giữa đêm khuya tới thăm cô, nên tôi không thông báo trước cho cô, để cho cô vui một tí. Cô sẽ không để bụng chứ?”

Ta không để bụng —— mới là lạ! Thành cha chết tiết này, đồ ngu ngốc mà tự cho là mình thông minh, một tháng thu bảy ngàn đồng phí quản lý để nuôi mấy kẻ dấn dện này hay sao?

Gác ống nghe xuống, ta hầu như không còn chút can đảm nào đối mặt với cái tên môn thần đang đứng ở cửa kia, thế nhưng dưới chân làm gì có đồng cát nào để ta chui đầu vào chứ, ta đành phải chọn cách đối mặt với hiện thực, thấy chiêu đỡ chiêu mà thôi.

“Sao biết em ở tòa nhà G này?”

“Đưa em về vài lần, viên quản lý nhận ra tôi, không đợi tôi hỏi, đã nhiệt tình nói cho tôi biết.” Hấn dựa người vào khung cửa. Lại nói: “Không mời tôi vào sao?”

Ta lắc đầu:

“Em chưa từng cho người khác bước vào một bước.”

“Vậy tôi sẽ là người đặt ra tiền lệ vậy!” Hấn sải bước tiến vào, một tay ôm lấy eo ta, đồng thời đá cửa một cái, khóa lại.

Ta trợn tròn mắt! Kẻ này là thổ phỉ à! Sao dám xâm nhập vào địa bàn của ta? Hành vi này chẳng khác nào cưỡng ép xâm nhập vào nội tâm ta, khiến chân tay ta luống cuống.

“Ý của em là anh về đi.” Ta đẩy hấn.

Người này nhất định một tay ôm chặt ta, bước đến sofa ngồi xuống, giam ta trong lòng hấn, nhìn ta thật kỹ rồi nói:

“Lúc em không chút phần son không ngờ lại đẹp như thế này.”

“Anh tới làm gì? Khuya lắm rồi!” Ta nhìn về phía chiếc đồng hồ trên tường đã chỉ mười hai giờ rưỡi.

Hấn cười, đảo mắt quanh căn phòng khách nhỏ chỉ 10 m² của ta, đồ nội thất Châu Âu, bộ sofa bằng da thật, trên tường còn có một bức tranh “Diên vĩ” họa theo lối vẽ công bút, giá trị vô cùng, cuối cùng ánh mắt quay trở lại trên mặt ta:

“Căn nhà này là của vị đại gia hào phóng nào tặng vậy?”

“À, nhiều đại gia quá, nhất thời nhớ không ra.” Ta bực bội trả lời nửa thật nửa giả.

“Nhà hơi nhỏ, theo tôi, em chỉ ít cũng đáng giá năm mươi mét vuông, không phải sao? Cô nàng nhiều mặt?”

“Đa tạ lời khen của các các hạ, có điều mục tiêu cuối cùng của bản nữ tử là ngôi nhà mấy trăm thậm chí hơn một nghìn mét vuông ở núi Dương Minh kia.”

Khi ta không trang điểm đậm, rất khó diễn ra bộ mặt của một cô gái kiêu diễm. Gương mặt trong như nước này, chỉ có vẻ thanh thuần của một cô nữ sinh trung học. Ta ngồi trên đùi hấn mà cứ động đậy không yên, nhưng thế lại càng bị hấn giữ chặt hơn. Hấn nhìn chiếc áo choàng tắm mỏng manh trên người ta, bị dính nước nên có phần hơi trong suốt, vạt áo cũng không kéo lên cao lắm; còn ta thì lại thấy dục hỏa mờ ám trong mắt hấn.

Hấn dịu dàng dùng một tay luồn vào mái tóc đen nhánh của ta, mãn nguyện với cảm giác đó. Giọng khàn khàn nói:

“Có lẽ, em có tư cách có một ngôi nhà như vậy, có điều trước tiên tôi nghĩ nên tặng em một căn hộ đã, để em ở đó, hoàn toàn thuộc về tôi.” (ặc)

Ta căng thẳng cười khan hai tiếng:

“Cho em xin đi, đâu phải anh chưa đoạt được em, đừng giả vờ như chưa từng chạm đến em vậy có được không?” Hơn nữa... ánh lửa hừng hực trong mắt trước đây chưa bao giờ ta nhìn thấy! Làm ơn đi. Đã xảy ra chuyện gì? Bọn ta đang trong giai đoạn chia tay mà! Nói gì thì nói, đàn ông đối với miếng thịt mỡ được

dâng lên tận miệng sẽ mất đi cảm giác mới lạ, thì mới là bình thường! Trước đây không lâu thì hẳn đúng là như thế, nhưng, lần này biến thành như vậy là bởi lý do gì? Cho dù có nhìn thấy ta không trang điểm thì cũng không nên có loại biểu hiện này chứ!

“Khuôn mặt này của em, có phần mê hoặc tôi, điều đó có nghĩa là tôi chưa từng chạm đến sự thanh tân của em.” Hắc cú hôn lên môi ta: “Có thể thuần túy hôn lên môi em, mà không chạm vào son môi, cảm giác rất tuyệt.”

Ta không rảnh trả lời, ta chỉ muốn nhảy xuống khỏi đùi hắn.

“Buông em ra trước có được không? Trước giờ anh có ôm người ta thế này đâu, làm vậy em thấy mình giống như trẻ con vậy.”

Hắn thả lỏng tay ra một chút, ta lập tức nhảy ra, kéo áo lại cho ngay ngắn. Vừa ngồi xuống phía đối diện, thì nhìn thấy nụ cười xấu xa của hắn.

“Em bảo thủ như vậy từ khi nào?”

Ta cố bình tĩnh lại, để cho bộ não khôi phục trí tuệ thường ngày:

“À, đại gia tiếp theo của em rất ưng ý sự bảo thủ của em.”

Hắn vỗ vỗ cằm, xem như lời nói của ta không đáng bình luận. Chỉ nói:

“Em gái tôi lúc tối tìm em dương oai có phải không?”

“Tin tức nhanh ghê.” Ta liên tục nhìn đồng hồ, không có tâm tình nói chuyện phiếm với hắn! Ta vốn hoàn toàn không có phòng bị nên chẳng có chút lợi thế tác chiến nào, chỉ có thể ám chỉ ý đồ muốn tiễn khách của mình.

10. Chương 05 Part 2

Hắn không giả vờ không nhìn thấy, chỉ là không thèm lưu tâm, móc trong túi áo ra một chiếc bông tai, bước đến ngồi xổm trước mặt ta.

“Hôm qua vì sao giả vờ không nhận ra tôi?”

“Dù gì anh cũng đâu có nhận ra.” Được rồi, nói huych toẹt ra vậy, hẳn quả thật đã biết rồi.

Hắn nâng cằm ta lên:

“Em hơi xem nhẹ nhãn lực của tôi rồi đó.” Ánh mắt chuyển sang sâu thẳm: “Tôi đang nghĩ, thân mật bốn tháng nay, phải chăng tôi đang bị một nữ diễn viên hoá thân thành người khác để lừa gạt mình hay không?”

“Oh?” Ta đón cái nhìn của hắn: “Anh có tổn thất gì không? Ai lại lừa gạt anh như vậy? Em sao? Em bắt quá chỉ hiểu được loại vai mà đại gia muốn em đóng mà thôi. Anh nhìn trúng vẻ quyến rũ của em, thì tương tự, vị đại gia ‘kế nhiệm’ lại nhìn trúng vẻ thanh thuần của em, chuyện chỉ có thế. Em là một cô nhân tình rất có đạo đức nghề nghiệp.” ‘Lời khai để thoát tội’ này ta đã nghĩ ra từ tám mươi đời rồi. Hơn nữa nói thật, trò chơi của ta cũng không có ý xấu hãm hại gì ai.

“Kế nhiệm? Chức vụ hiện tại vẫn còn đang làm mà đã nghĩ đến công việc tiếp theo rồi sao? Tôi vốn chỉ định nhận em lại một lần này thôi, nhưng nhìn kỹ diện mạo này của em, một cô gái thanh thuần kiêm lãng lợ, chắc là có một trái tim bất định dễ thay đổi, tôi rất có hứng thú tìm hiểu, thế nào? Em nói xem?”

Ta đẩy tay hắn ra:

“Vậy thật đúng là suy đồi, mưu đồ toan tính trên người một cô-gái-chỉ-giao-dịch-bằng-tiền, Lâu công tử, anh rảnh quá rồi đó? Hơn nữa không phải anh đã nói chấm dứt rồi sao, sắp bốn tháng rồi, anh không chán ngấy em, nhưng em thì chịu hết nổi rồi, em cần một người đàn ông khác —— Áaaaaaaaaaaa! Anh làm gì vậy!” Giọng nói mĩa mai lạnh lùng của ta bỗng biết thành tiếng thét chói tai không dứt.

Lúc này Lâu công tử đang ý sức mạnh bỗng ta lên, cười to nói:

“Vậy sao? Chán ngấy? Chúng ta thử xem như thế nào?”

Hắn bước về phía phòng ngủ của ta một cách chuẩn xác không nhầm lẫn!

Á. Không! Thiệt là quá đáng!

“Buông em ra, không ai được phép vào phòng ngủ của em hết!”

Hắn nhún một bên lông mày lên:

“Vì mục đích công bằng, em không nghĩ rằng thỉnh thoảng cho tôi qua đêm ở đây là một chủ ý rất hay sao? Trước đây tôi chưa từng cự tuyệt em ngủ trên giường của tôi mà.”

Vừa nói vừa đi, rất nhanh đã bước vào thế giới hoàn toàn riêng tư của ta, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó ta chỉ có thể giãy dụa trong hoảng hốt, trong lòng dâng lên một cảm giác bi thảm, nơi hắn bước vào không chỉ là căn phòng của ta, mà còn là nội tâm mà ta không để cho bất kỳ ai xoi mói. Vì sao hắn lại có thể dùng sức mạnh để thâm nhập vào thế giới của ta chứ?

Hắn đặt ta lên chiếc giường rộng lớn mềm mại, ngồi ở mép giường, còn ánh mắt thì nhìn vào đồng vàng bạc trang sức rơi đầy trên mặt đất. Nở một nụ cười khêu gợi, cúi người nhặt lên một chuỗi dây chuyền ngọc trai, đóng đưa trước mắt ta.

“Cũng chỉ có em là coi thường đối đãi với mấy thứ này như vậy.”

Ta biết chứ. Bởi vì những người khác nếu không phải bỏ vào tủ khóa chặt lại, thì cũng gói vào kết sắt ngân hàng. Không ai vứt bừa bãi xuống đất như vứt đồ chơi của trẻ con như vậy.

Ném sợi dây chuyền lên bàn trang điểm, hắn quay lại dè xuống hôn ta.

Ta đẩy hắn:

“Giờ em không có tâm trạng làm chuyện này, với lại không được làm dơ giường của em.”

Hắn ngừng hôn, nhưng vẫn không buông ta ra, như thể đã hiểu rõ nói:

“Quan điểm của em về tình dục là như vậy sao?”

Ta căn bản không có cơ hội trả lời, hắn đã nhanh chóng cướp đoạt đôi môi của ta. Từ trước đến nay, hắn đối với ta chưa bao giờ thực sự nồng nhiệt như lửa, nên hành động hôm nay chính là hắn cố ý, chỉ là, vì sao hắn phải làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì trêu chọc ta, nhưng hắn làm thế chẳng phải cũng đồng thời ‘mở ngõ’ chính mình hay sao?

Hắn thực sự biết bản thân đang làm gì không vậy?

Linh cảm về một điều chẳng lành như một đám mây đen bao phủ trên bầu trời của ta. Theo tần suất lên xuống của tình cảm mãnh liệt, ta sẽ bị đẩy vào chốn mịt mù của vũ trụ...

Cái kết cục này, nên làm thế nào để đặt dấu chấm hết đây?

Không chơi nữa, ta không chơi nữa!

Trước ánh mắt tròn tròn của Ứng Khoan Hoài, ta – tay xách một túi hành lý nhỏ gọn bước vào chiếm lấy căn nhà nhỏ bé của anh ấy. Thở phào một hơi, ta ngồi ngây ra như phỗng trên chiếc ghế trong phòng khách nhỏ như cái lỗ mũi của anh.

“Hello.” Ta yếu ớt vẫy vẫy tay chào anh.

“Em rốt cuộc đang làm gì vậy?” Anh ấy chỉ vào hành lý của ta, lại hỏi: “Không phải em muốn đến sống chen chúc ở đây với anh vài ngày chứ?”

“Mau mau giúp em làm xong thủ tục xuất ngoại, đi nước nào cũng được. Em không chơi nữa.”

Aizz! Ta chạy trốn chết thật sự không phải vì vụ xì-căng-đan mà Nhậm Dĩnh ta gây ra, mà thực ra là vì thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông Nhậm gia chúng ta!

“Nhậm Dĩnh, em sao vậy?” Anh ấy ngồi xuống bên cạnh ta, nhìn ta đầy nghi hoặc.

Lúc này ta mới để ý thấy mặt anh có chút tiều tụy.

“Anh sao vậy? Sao trở nên xấu xí thế này?”

Ảnh lắc đầu nguầy nguậy, đại khái cho rằng ta cố ý lãng sang chuyện khác.

“Anh hỏi trước. Trả lời anh đi.”

Giọng điệu kiên trì thế, thôi được rồi.

“Không sao cả, chẳng qua chỉ là không tiếp tục chơi với Lâu công tử nữa, cách đơn giản là trốn biệt tăm biệt tích.”

Ảnh lại hỏi:

“Sợ rồi à? Đụng trúng thứ dữ phải không? Gã này điên cuồng quán lấy em sao? Nếu anh nhớ không lầm, thì lần trước mình nói chuyện, em nói hai người đang thỏa thuận chia tay mà.”

Ta gơ cả hai tay lên:

“Đúng đúng! Sau một chuyến hành trình trở về, tình huống hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát. Em sợ rồi, coi như là đụng trúng thứ dữ rồi. Những cử chỉ quái lạ của hắn khiến em phải đề phòng việc hắn có thể đang tính đến chuyện dán mắt vào em cả đời cho đến chết. Ông trời ơi! Đúng thật là xỉ nhục cho uy danh đại thiếu ăn chơi của hắn mà!”

Ứng Khoan Hoài không chút đồng tình với vẻ mặt tươi cười của ta, nhìn vào ánh mắt ta rõ ràng thấy ta chẳng vui vẻ gì. Một hồi, anh ấy nói:

“Hai người thành một đôi cũng không tồi, công tử phong lưu và tiểu thư phóng khoáng, không ai có ý định trói buộc ai, cả hai đều sợ chết khiếp bị người khác phái bó buộc tay chân. Bọn tình kiều này có thể nói là tuyệt phối.”

Qua giọng nói đầy cô đơn của ảnh, ta nhận ra một chút manh mối:

“Mẹ em đã nói rõ với anh rồi hả?” Nếu không anh ấy sao có thể sa sút tinh thần đến thế này.

Anh ấy gật đầu, thờ dài nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vậy anh sẽ buông tay chứ?” Ta lại hỏi.

Lần này ảnh lắc đầu.

“Đến khi nào trái tim của anh đập loạn vì một người khác, anh sẽ buông tay; còn bây giờ anh không hề có ý định thay đổi. Dù sao yêu được một phụ nữ như cô, cũng coi như là vinh hạnh của anh. Nhậm Dĩnh, hai mẹ con em rất giống nhau.”

Ta nghe vậy liền dựa vào người anh ấy, một tay câu qua vai ảnh:

“Vậy hai chúng ta kết hợp thành một đôi có được không?”

“Đừng trốn tránh, trước tiên hãy làm rõ mọi chuyện với anh ta đi rồi hãy nói tiếp! Đến lúc đó anh sẽ suy nghĩ.”

Hơ! Đồ đàn ông tự phụ! Thực ra thì ta không có ý định tiếp tục yêu đương nhăng nhít gì ở nước Mỹ cả, chắc là phải tính đường khoảng một năm rưỡi rồi mới tính đến. Mới vụ đầu tiên mà đã kích thích quá mức, làm ta sợ phát khiếp.

“Mặc kệ nó đi, dù gì trẻ nhất là đầu tháng sau em nhất định phải ra nước ngoài. Anh giúp em chút thôi mà.” Nói xong, ta kéo hành lý của mình đi thẳng vào buồng ngủ của lão huynh.

“Nè nè! Em quá đáng lắm rồi đó.”

“Để thuận tiện cho ‘các hạ’ vẽ tranh, hay là huynh hãy ngủ trên ghế sô-pha trong phòng vẽ đi nhé!” Ta rút lấy một tấm chăn trên giường nhét vào trong tay anh ấy, đóng sập cửa lại trước khuôn mặt đầy ảm ức của anh. Quay vào phòng thở dài náo nức.

Aizzz! Ta là một đứa trẻ không có nhà để về.

Tuyệt đối không phải ta chuyện bé xé ra to, mà là căn cứ vào trực giác và sự hiểu biết của ta đối với Lâu đại thiếu gia, ta cho rằng hắn sẽ không chịu để yên! Nhất là khi hắn bắt ngờ qua đêm ở nhà ta, chiếm dụng một nửa cái giường của ta ngủ một mạch tới sáng. Ai cũng biết Lâu đại thiếu gia không qua đêm ở nhà phụ nữ, và từ trước đến nay sau khi ân ái xong đều đứng dậy bỏ đi; trước đây ta ngủ ở căn hộ của hắn cũng chưa từng bao giờ ngủ chung giường, bởi vì hắn là một thằng cha kỳ cục, nếu như ta chiếm mất giường của hắn, hắn sẽ dậy đi làm việc hoặc đọc sách. Đa phần là ta sẽ không ở lại, thỉnh thoảng muốn ở lại cũng sẽ bị hắn nói khéo đuổi về.

Coi đó! Hắn là người vô tình đến cỡ nào. Giải quyết nhu cầu sinh lý xong là thôi đó, chẳng bao giờ dịu dàng vuốt ve an ủi gì gì cả; bên dưới lớp da mặt phong lưu phóng đảng là một tính cách lạnh lùng tự chủ.

Cho nên vừa sáng ra, tiễn hắn đi, ta lập tức thu thập mấy thứ đáng giá, bỏ nhà chạy tới xin nương nhờ Ứng Khoan Hoài. Không phải ta chẳng còn nơi nào khác để đi, chỉ là ta tính hết rồi; giả sử chẳng may để bị Lâu công tử bắt gặp, ta có thể đem Ứng Khoan Hoài ra làm bia đỡ đạn. Lâu công tử không thích dùng chung đàn bà với kẻ khác, điều này ta quá rõ, vậy nên có thể kết thúc mọi chuyện; cho hắn thấy tình yêu mới của ta là đủ để cho hắn buông tay.

Vứt túi hành lý lên giường, ta lao cả người lên trên, nằm sấp trên giường, chẳng ngờ phía dưới tai trái có cái gì cân cân. Ta đưa tay lên sờ, ngẩn ra, vội vàng ngồi dậy chạy ra trước gương, soi vào thì thấy mỗi bên tai ta đeo một chiếc bông tai ngọc trai.

Là hắn đeo vào cho ta lúc ta đang ngủ sao? Vì sao này giờ ta vẫn không phát hiện?

Hắn làm vậy là ý gì? Trong lòng bỗng cảm thấy bất an.

Có lẽ lần này ta thực sự phải chịu báo ứng rồi.

Lâu Phùng Đường này xưa nay vốn thông minh, hắn có chơi kiêu gì cũng sẽ không để bản thân dính líu tới chuyện hôn nhân, trừ phi có được lợi ích to tác nào đó; thế nhưng dựa vào tâm cơ của Lâu gia hiện nay, căn bản không cần phải đem hôn nhân của hắn ra đối chác, cho nên từ trước đến nay hắn vui vẻ với cuộc sống độc thân. Nghe nói ba mẹ hắn chỉ mong con trai nắm vững sự nghiệp, còn chuyện khác thì vô tư, đúng là bậc cha mẹ của thời đại mới.

Như vậy, nếu như hắn muốn tiếp tục dây dưa với ta, phải chăng có điều gì mờ ám? Chơi chán rồi, sao còn không đi tìm em nào mới mẻ mà chơi tiếp chứ.

Suy đoán đủ kiểu, vấn đề chỉ quy về một đáp án, mà đó là cái ‘kết luận’ mà ta tuyệt sẽ không bao giờ dám ‘kết luận’.

Không thể nào! Đối với cả ta và hắn đều không thể nào.

Nếu như “tình yêu” quả thật xuất hiện giữa ta và hắn, thì thật đúng là một sự báng bổ; đối với loại người chỉ biết đến vật chất, không hiểu được cái gì gọi chân tình huyền ảo như chúng ta mà nói, tình yêu chẳng qua chỉ là hai từ dùng để trào lộng mà thôi.

Cho nên, không có khả năng.

“Nhậm Đình, chúng ta cùng đi ăn tối đi! Anh mời em một bữa thịnh soạn.”

Ứng Khoan Hoài cất giọng gọi to bên ngoài.

Ta thu gọn mớ tâm tình lộn xộn lại, đáp lời:

“Ra ngay đây, ba mươi giây.”

Nhìn vào gương lần nữa, ta dứt khoát kiên quyết gỡ đôi bông tai xuống, vút bừa lên giường, xoay người bước ra ngoài, để mặc mớ tóc dài vẽ thành một vòng cung lãnh đạm vô tình đọng đưa sau lưng.

Có một đêm, ta và Ứng Khoan Hoài leo lên tầng thượng của tòa nhà, mang theo một tá bia cùng một túi mồi to, ý định “ngắc đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu uống say sưa” một phen, sau đó mới phát hiện độ cồn trong bia có hàm lượng quá thấp, căn bản không thể say chết người, cùng lắm là làm cho hai đứa tửu lượng thấp hơn ta hơi xỉn một chút. Hơn nữa, ngắc đầu cũng không nhìn thấy trăng sáng, hôm nay mới mừng năm âm lịch, ngay cả mặt trăng nằm ở đâu bọn ta còn tìm không ra nữa là. Không khí Đài Bắc ô nhiễm nghiêm trọng, có lẽ so với sự tưởng tượng của chúng ta còn ghê hơn, nếu không sao trên đỉnh đầu lại có một tầng mây đen to tướng che phủ thế kia. Dù gì, nhìn không thấy trăng sáng.

Xưa nay người buồn thì nhìn cảnh cũng thấy buồn. Ứng Khoan Hoài là vì người phụ nữ anh ấy yêu không được, biểu lộ rồi mà chân tình cũng không được chấp nhận. Còn ta thì sao? Aizz... vì sao con người ta không thể uống rượu chỉ bởi vì muốn say, mà cứ phải tìm một kẻ đang thất ý làm bạn nhậu chứ?

Nếu đã như vậy, được rồi, ta đang than khóc vì không thể hoàn thành trò chơi của mình, cười nhạo cuộc trốn chạy trốn chết của mình. Sau đó, bởi vì không có căn đảm tưởng tượng đến về mặt Lâu công tử mà tê dại cả người.

“Nhậm Đình, em xem thử, anh có cái gì không tốt?”

Ứng Khoan Hoài hai mắt đỏ ngầu không biết có phải là bởi do rượu hay không, mà hỏi ra một câu tỉnh rụi như vậy.

Ta nhào người ra ngoài lan can sân thượng, hai tay đóng đưa bên ngoài, tì eo lên trên, đầu và chân đóng đưa y như hai bên của cái cân, nhìn như một cái bập bênh. (xin rùi hả???)

“Lão huynh, thế anh có cái gì tốt?”

Hắn trượt xuống ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào lan can, có chút chán nản nói:

“Anh có chút danh tiếng, có thể kiếm được rất nhiều tiền, và cuối cùng là chung thủy với một phụ nữ, sẽ không thay lòng đổi dạ; anh sẽ mua nhà, mua xe, yêu thương gia đình, lại là một thằng trai tân tốt bụng, không phải như thế rất đáng được tuyên dương hay sao?”

“Trai tân thì nên phối với gái tân! Không phối với đàn bà hư hỏng. Đàn bà hư hỏng chỉ dùng để ‘nhúng vào nồi lẩu’ chung với mấy tên ‘củ cải’ phong lưu.” Ta lắc đầu đến choáng váng mặt mày, đành phải thu tay rút đầu lại, ngồi xuống chung với anh ấy, lại nói tiếp: “Anh đó, chỉ là tìm nhầm đối tượng.” Giống cái tên Phương Thận Triết “yêu” ta lúc trước, thực sự là không hiểu nổi.

Anh ấy cười nhẹ hai tiếng, vùi mặt vào hai bàn tay, chẳng biết trong tiếng cười có hay không một chút ghen ngào.

Ta vươn tay, khoát lên vai anh, ngắc đầu nhìn lên bầu trời đen thui.

“Nếu như anh khóc, em có cười anh không?” Giọng anh ấy thiếu não.

Ta cười hỏi:

“Anh cũng để bụng chuyện bị em cười sao?”

“Anh thì không ngại!” Anh ấy ngắc đầu lên, mặt hướng lên trời.

Ta thấy nước mắt anh chảy dọc theo gò má.

Là nghệ thuật gia cũng có cái hay, bất kỳ lúc nào cũng có thể bày tỏ tình cảm thật của mình, ánh mắt của người đời đối với anh chẳng nghĩa lý gì cả.

“Nhậm Đình à, phụ nữ tốt chưa chắc là thứ anh cần. Nhưng rõ ràng anh không có cái phẩm chất của một thằng đàn ông xấu.”

“Đúng đó, anh mà xấu gì nổi, lại còn ghét cái cảm giác xác thịt hồng trần, cũng không trêu ong ghẹo bướm, thứ anh cần chính là phương diện tinh thần. Nói cách khác, nếu như mẹ của em mà đột nhiên đối xử với anh nhiệt tình phóng dật hết như một nàng Carmen[1], thì bảo đảm anh sẽ co giò chạy trốn chết.”

“Anh không biết, anh chưa từng nghĩ tới. Chính khí chất phong thái của cô mê hoặc anh, chứ không phải cơ thể và sự nhiệt tình.”

Ta vỗ về anh ấy:

“Cho nên không chiếm được đối với anh mà nói mới là một thứ hạnh phúc. Mau mau đi xuống lầu sáng tác thôi, đem nỗi bi thương hóa thành nghệ thuật, vậy mới không uổng phí tài hoa và nỗi thương tâm của anh.” Ý kiến này vô cùng thực tế. Loại đàn bà hư hỏng như chúng ta căn bản không biết cái gì gọi là an ủi, lại càng không chỉ bởi vì đối tượng ảnh hưởng đến là mẹ ta mà cho rằng ta có nghĩa vụ phải khuyên giải ảnh, đó dù gì cũng là chuyện riêng của ảnh, có an ủi thì cũng vô dụng.

Ta đứng dậy, đi ra phía cầu thang.

“Em buồn ngủ hả?” Ảnh hỏi.

Ta xoa xoa tay:

“Đừng quên ngày kia em phải đi Anh quốc rồi, em phải bắt đầu gói ghém hành lý, kiểm kê những thứ cần thiết, ngày mai còn phải đi mua đồ đạc.”

“Ồ, vậy, ngủ ngon.”

Bầu trời đêm u ám thích hợp cho những kẻ thương tâm soi rọi tâm hồn, còn ta thì ... không cần thiết. Một cô gái ‘không-có-tim-gan-phèo-phối’ như ta làm gì có chuyện thương tâm nào chứ.

Xuống tới căn hộ của Ứng Khoan Hoài, đột nhiên lại không muốn bước vào. Ta đưa xâu chìa khóa trong tay lên, trong bảy tám chìa này, duy nhất chỉ một chìa màu vàng có nạm một viên đá mắt mèo chính là chìa khoá của nơi-mà-ta-đã-năm-ngày-nay chưa từng trở về.

Mò thấy trong túi quần jeans có mấy tờ tiền mặt, ta không do dự chạy xuống dưới lầu. Đã mười hai rưỡi khuya rồi, trở về từ biệt căn nhà nhỏ của ta một cái!

Nếu như ta đã từng sợ bị làm phiền mà rơi vào cảnh không nhà, ta tin rằng đến hôm nay tất cả mọi chuyện cũng nên đến hồi kết thúc! Sẽ không còn Lâu Phùng Đường, cũng sẽ không còn những người khác. Cuộc đời ta sẽ bước vào một giai đoạn khác, tất cả sẽ làm lại từ đầu.

Chỉ ít ta cũng nghĩ như vậy.

HẾT CHƯƠNG 5

11. Chương 06 Part 1

Xe mới chạy vào bãi đỗ, ngay lập tức có một người từ trong bóng tối lao ra, đứng ngay cạnh cửa xe.

Người ta nhìn thấy chính là anh chàng Phương Thận Triết tiều tụy, hốc hác.

Vì đang còn bất ngờ, nên trong một khoảnh khắc ta không biết nên phản ứng thế nào, nếu như ta thật sự có món nợ nào chưa giải quyết dứt điểm, thì người đến đây thanh toán với ta cũng không thể nào là anh chàng trước mắt này.

“Anh tới đây làm gì?” Ta bước xuống xe, nhìn thẳng hấn.

“Anh chờ em.” Hấn nói giọng trầm trầm, trong giọng nói không có chút oán hận nào.

“Tốt, đợi được rồi, sau đó thì sao?”

Con người hấn chớp động sáng rõ:

“Anh biết em đã rời bỏ anh chàng kia, cho nên anh chờ em về, anh cũng biết anh nhất định có thể đợi được em.” (ôi, si tình thế)

Lời hắn nói có hai tầng ý nghĩa.

Ta lắc đầu, dựa lưng vào thân xe, thở dài nói: “Vô ích thôi, Phương Thận Triết, em không phải là đối tượng của anh. Anh chọn nhầm người rồi.”

“Em không thử một lần mà đã từ chối dễ dàng vậy sao? Anh đã nói rõ với Lâu Phùng Hân từ lâu rồi, lần trước để em phải chịu nhục thực sự rất xin lỗi, nhưng anh rất thật lòng mà. Nhậm Dĩnh, thử chấp nhận anh đi có được không?” Hắn tha thiết đặt hai tay trên vai ta.

Ta bình tĩnh nhìn hắn, cũng không muốn khuyên bảo gì thêm nữa, chỉ nói:

“Nếu như là vì sự hấp dẫn về thể xác, em có thể cho anh. Theo em đến khách sạn! Chiếm được em rồi, sự cuồng nhiệt của anh sẽ mất đi, đối với cả hai chúng ta đều tốt.”

Phương Thận Triết rút tay lại tựa như bị bỏng lửa, lắc đầu hai bước. Gầm nhẹ:

“Thân thể của em không phải là thứ duy nhất mà anh theo đuổi! Anh không phải muốn như vậy! Nhậm Dĩnh! Đừng xem thường tấm chân tình của anh!”

Ta cười nhạt:

“Nam nữ gặp nhau cuối cùng chẳng phải đều là lên giường hay sao? Thể xác và chân tình, không thể có cả hai, chỉ ít chỉ được một thứ. Có muốn hay không? Đêm nay em không thu tiền.”

“Nhậm Dĩnh!” Hắn lại lui một bước.

Ta tới gần hắn:

“Muốn không?” “Nhậm Dĩnh, anh xin em...”

Ta túm lấy hắn áo, cười quyến rũ:

“Khiến cho anh vỡ mộng, anh mới có thể biết được tùy tiện dâng hiến tình cảm của mình cho người khác là chuyện buồn cười tới cỡ nào. Không có chân tình thì đã sao? Ít nhất anh từng có được thể xác của em; theo lời một chàng tình nhân của em nói, cơ thể của em cũng không tồi——”

“Nhậm Dĩnh!” Hắn đẩy tay ta, lui ra thật xa, khuôn mặt thanh lịch trắng trẻo chảy dài hai hàng nước mắt. “Đừng như vậy mà! Anh biết em đang trừng phạt anh! Nhưng, tình yêu vốn không sai, em đừng dùng gương mặt của một kỹ nữ đối với anh, anh biết em chỉ muốn ép anh phải tránh xa!”

Ta lại dựa trở lại thân xe, lạnh lùng cười tỉnh rụi:

“Không muốn sao? Vậy đó là tổn thất của anh.”

“Anh có tiền! Anh thực sự có tiền. Em muốn bao nhiêu? Anh có thể cho em!” Hắn thì thào buồn bã: “Nhưng, nhất định đừng cố ý giả ra bộ mặt kỹ nữ đối với anh, anh biết, em có rất nhiều diện mạo, anh chỉ cần em bày ra bộ mặt thật của mình, và... yêu anh.”

Ta không trả lời hắn, dưới tàng cây u tối bên đường đột nhiên lóe lên ánh lửa, châm vào một điếu thuốc, và...ta nhìn thấy kẻ mà ta không muốn gặp bấy lâu nay—— Lâu Phùng Đường.

Sự xuất hiện của hắn cướp đi sự chú ý của ta dành cho Phương Thận Triết. Hắn lảng lảng di chuyển, bước thẳng tới bên cạnh ta, nghiêng người dựa vào xe ta, dưới ánh trăng mờ nhạt, ta nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng âm u của hắn.

Ta thò tay vào túi áo trong của hắn, móc ra một bao xì gà, rút một điếu, chạm vào đầu thuốc của hắn: “Xin tí lửa.”

Một lát sau, ta phun ra một làn khói trắng dài. Đây thật đúng là một đêm tự chuốc lấy phiền phức lại bức mình; kỳ thực ta nên lường trước sẽ có loại kết quả này, thế mà vẫn không tin ngu ngốc quay về để xác minh.

Điều khác biệt duy nhất là có thêm anh chàng Phương Thận Triết này.

Ta đi về phía Phương Thận Triết:

“Nếu như em khao khát tình yêu và hạnh phúc, vậy thì em sẽ yêu anh; nhưng em không phải như vậy. Mấy thứ tình yêu, hạnh phúc gì đó chưa bao giờ được em đặt vào trong cái gọi là “khoái lạc”. Vì thế, tình yêu, đối với em có thể sẽ chỉ là tai họa; em có thể cho anh thể xác, nhưng không thể cho anh tình yêu. Nên để cho anh được giải thoát sớm thì hơn! Em không cần tình yêu, cũng không yêu ai cả, không phải em không có tình yêu, mà là thứ tình cảm này đối với em mà nói chẳng quan trọng hơn những tình cảm khác dù chỉ chút ít. Tình cảm sâu đậm của anh, em không thể nhận.”

Hắn nhìn ta chằm chằm, nhưng tay lại chỉ ra phía sau lưng ta:

“Còn anh ta thì sao? Em không nhớ rồi xa anh ta sao?”

Ta cười nhẹ, cũng quay đầu lại nhìn anh chàng họ Lâu một cái:

“Anh cho là người đàn ông đó có thể trung trinh một dạ, thề non hẹn biển với phụ nữ sao? Anh ta chỉ cần thể xác của em mà thôi.”

“Em dám quả quyết chứ? Em khẳng định hẳn thực sự nghĩ như vậy chứ?” Phương Thận Triết cũng không hồ đồ, khôn khéo và sắc sảo hỏi ta.

Ta lại rít một hơi thuốc, suýt nữa bị sặc, dụi tắt điếu thuốc, vứt vào thùng rác ven đường.

“Khi em phát hiện anh ta không phải như vậy, anh đoán em sẽ làm như thế nào?”

“Sẽ lại cầm dao chém nát trái tim si tình của đối phương ư?” Hắn cười: “Như số phận cuối cùng của anh.”

Ta vỗ vỗ vai hắn, hy vọng hắn sẽ thấy khá hơn một chút.

Ta nghĩ, hắn đã đỡ hơn chút ít rồi:

“Anh đi đây, nhưng, vẫn sẽ đến thăm em, được chứ?”

“Em hy vọng anh lúc nào cũng bận rộn, không rảnh đến đây.” Ta thẳng thắn cự tuyệt.

Kết cục, hắn cúi đầu, quyến luyến hôn ta hồi lâu, rồi mới lái xe bỏ đi. Ta nghĩ, cơ hội hắn xuất hiện một lần nữa là bằng không; mà ngày kia ta cũng sẽ không còn ở trong nước nữa, kết thúc như vậy cũng tốt.

Nhưng mối “phiền phức” còn lại kia mới là khó mà tổng cổ đi nhất.

Ta xoay người đối mặt hắn, mới phát hiện hắn đã đứng sau lưng ta từ lúc nào, đồng thời không nói không rằng kéo ta lên lầu, nhắm phía căn hộ của ta thẳng tiến.

“Em hy vọng anh thực sự có chuyện quan trọng, nếu không thì em không muốn cho anh vào nhà em thêm lần nữa đâu.” Trong thang máy, ta xoay người nhìn vào mặt gương của thang máy.

Hắn sắp lại gần ta từ sau lưng, hai tay chống lên thanh vịn, kẹp hai bên người ta, nhìn ta trong gương, mà ta cũng nhìn thấy rõ ràng những sợi tơ máu trong mắt hắn. Nghĩ lại, có lẽ hôm qua hắn ngủ không được ngon, hôm nay lại làm việc quá mệt mỏi; hoặc có lẽ bị cô bạn gái mới nóng bỏng làm cho thân thể ‘suy nhược’? Nghĩ tới điều này, ta bật cười thành tiếng, xoay người lại đối mặt hắn, mũi của hắn đè lên mũi của ta.

Động tác đầu tiên của hắn là hôn chặt lên môi ta, khiến ta làm thế nào cũng không thoát ra được.

Ta vẫn biết kỹ xảo của hắn luôn khiến người ta ‘hồn siêu phách tán’, cho nên cũng không cách nào vùng vẫy được; kết quả sau khi ta hoàn hồn, mới phát hiện không những hắn thành công đánh vào nhà của ta, mà còn chiếm cả giường của ta mất rồi.

Tắm rửa sạch sẽ bước ra, ta vừa lau tóc, vừa ngồi trên thăm hỏi hắn:

“Chắc không phải anh cũng đợi em nhiều ngày rồi chứ?”

“Mấy ngày nay em ở cùng với một họa tượng?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy.” Làm sao hấn tìm ra được chứ?

Ta quan sát khuôn mặt căng ra nhưng chứa đầy tâm sự của hấn, phỏng đoán dụng ý của hấn. Còn hấn chỉ nhìn ta chăm chăm, không nói một lời, làm ta thấy hơi khấn trương. Ta cười khan phá tan sự trầm mặc:

“Chắc anh không nổi máu ghen lên chứ? Cho dù giữa hai chúng ta có không chia tay nhau đi nữa, thì anh cũng chẳng có quyền gì đối với em hết.”

Hấn bật cười giễu cợt, bước xuống giường, ngồi xuống trước mặt ta:

“Tôi chưa bao giờ biết cái gì gọi là ghen. Không một cô gái nào có thể làm tôi ghen, huống chi là loại con gái không hề biết đến quan niệm trinh tiết như em.” (ôi! Anh nói không mà sao em nghe giọng điệu là ‘có thể’.)

Lời hấn nói khiến ta cười ngả lẩn ra trên thảm. Ông trời ơi, một thằng đàn-ông-chơi-bời-phóng-đăng lên án một cô-gái-phóng-đăng-chơi-bời không có “trinh tiết”? Được thôi! Ta không có đó, nhưng kẻ có tư cách lên án ta tuyệt đối không phải là hấn. Nếu như là những kẻ chuyên bảo vệ truyền thống đạo đức mà nói những lời này thì may ra còn chấp nhận được.

“Vậy anh là người có ‘tiêu chuẩn kép’ sao?” Ta chống người ngồi dậy, một ngón tay chạm vào vai hấn, trượt xuống cơ ngực săn chắc của hấn.

Bị bàn tay hấn gạt ra, ta nhìn thấy vẻ chán ghét chợt lóe rồi biến mất trên mặt hấn.

“Em luôn luôn tùy tiện lên giường với đàn ông sao?”

Ôi, định làm rõ mọi chuyện đây! ?

Ta cười nhạt:

“Sự thực không phải đã chứng minh rồi ư, vì sao biết rõ rồi còn hỏi?”

Hấn túm lấy ta, thiếu chút nữa bóp nát hai cổ tay ta:

“Từ hôm nay trở đi, tốt nhất là em nên ngoan ngoãn giữ gìn thân thể của mình, bởi vì tôi không muốn trên người em có mùi của bất kỳ thằng đàn ông nào khác! Giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu.”

Ta vùng vẫy không được, chỉ biết sững sốt kinh ngạc nhìn hấn. Hấn cho rằng hấn đang làm cái gì chứ? Công tử ăn chơi đâu có cái kiểu hành động như vậy!?

“Lâu Phùng Đường, em không muốn tiếp tục với anh nữa, tốt nhất anh hãy tìm một người khác —— “

Hấn buông một tay ra, đưa lên chặn miệng ta lại, ánh mắt u ám phức tạp, đồng thời có một chút gì đó như tự khinh bỉ.

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Không nói thêm lời nào, hấn dùng sức ôm siết ta vào lòng, hai tay ghì chặt gần như khiến ta tắt thở, còn lồng ngực nóng hừng hực của hấn thì lại bốc lên toàn hơi thở của ta.

Hấn không cần ta, nhưng đồng thời hấn cũng không thể buông tay!

Là như vậy sao? Ta đáng lẽ nên thấy bi thảm vậy mà tự nhiên chỉ muốn bật cười. Ta thực sự làm cho một tên công tử phong lưu choáng váng đầu óc rồi sao?

Đến cuối thế kỷ hai mươi này rồi, ta không tin đàn ông lại có thể mê đắm vì tình. Mặc dù con cháu Trung Hoa được xưng có năm ngàn năm lịch sử, nhưng vẫn không thể làm thay đổi tính cách đàn ông Trung Hoa được, bọn họ vẫn mang trong mình tính độc chiếm rất mạnh, coi mình là chúa tể, sự bá đạo và ngang ngược đã ăn sâu vào trong máu.

Cho nên, dù là hoa tâm thiếu gia như Lâu công tử đây, cũng sẽ không cho phép ta đồng thời vừa có quan hệ với hấn lại vừa vui vẻ với đàn ông khác.

Rất buồn cười, đây là vấn đề thể diện, cũng là ý muốn chiếm hữu của công tử phong lưu. Nếu một người đàn ông muốn cưới một cô gái về làm vợ, sẽ luôn nghiêm khắc yêu cầu đối phương phải là trinh nữ, thậm chí tốt nhất là ngay cả đến tay cũng chưa từng cho đàn ông nào chạm vào.

Thế nhưng, một người đàn ông nếu không muốn cưới một cô gái nào đó làm vợ, trái lại sẽ hy vọng cô gái kia không còn là trinh nữ. Căn cứ vào phức cảm tự tôn về vấn đề trinh tiết, trở thành người đàn ông đầu tiên của một cô gái có nghĩa là sẽ vướng vào trách nhiệm, cho nên tốt nhất không phải là trinh nữ; nhưng hắn sẽ đòi hỏi đối phương chỉ được dâng hiến cho một mình hắn, trong lúc hắn vẫn còn mê luyến nàng. Cho đến khi chán ngấy rồi, thả tay đẩy ra, hy vọng nàng kia lập tức ‘thủy tính dương hoa’[1] đi tìm người khác mà bám víu, đừng dính líu gì tới hắn nữa thì càng tốt.

Ta khẳng định, đàn ông phạm những việc đung đến vấn đề giới tính sẽ luôn ưu tiên cho sự ích kỷ của bản thân mình, đồng thời cũng không từ một thủ đoạn nào.

Lâu công tử đối ta vẫn chưa chán ngấy, nhưng lại vô cùng căm ghét; ta nghĩ hắn tự ghét mình nhiều hơn là ghét ta. Điểm này rất mâu thuẫn, ta không rõ hắn đang khẳng khái giữ ta làm gì. Nhưng hắn muốn làm gì đi nữa, cũng không có quyền can thiệp tự do của ta.

Tại lối vào sân bay quốc tế, ta bị chặn lại. Lúc này ta mới biết thì ra mình vẫn luôn bị theo dõi.

Lâu Phùng Đường phái hai gã nhân viên bảo vệ của công ty giám sát ta chặt chẽ những lúc không có hắn, mà ta rõ ràng là chẳng biết tí gì về chuyện này.

Hắn kéo ta ra bãi đỗ xe, không nói gì, như thể ta phải giải thích mọi chuyện là điều đương nhiên.

Ta đặt vali trên đất, hai cánh tay để trần của ta bị bỏng rát vì ánh nắng; cách lớp kính râm, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong mắt kính của hắn.

“Anh cũng bay sao? Trùng hợp vậy.” Ta mỉm cười hỏi.

Lâu Phùng Đường cười nhạt lên tiếng:

“Muốn bỏ đi sao?”

Hắn đang tức giận, đồng thời cũng đang cố gắng kiềm chế. Ta kinh ngạc hỏi:

“Từ khi nào quyền tự do thân thể của em do anh kiểm soát chứ? Hành động của anh giống như giữa chúng ta thật sự có gì vậy. Em muốn đi, đó là chuyện của em, không phải là “bỏ đi”, em không nợ anh gì cả.”

Hắn quay phắt mặt đi, như thể muốn gạt phăng thứ gì đó ra, lại tựa như muốn làm rõ điều gì đó. Sau đó, một lần nữa quay mặt lại đối diện ta:

“Em làm tôi quay mòng mòng.”

“Là anh tự làm mình mâu thuẫn, đừng liên lụy đến em.” Mấy ngày gần đây, ta có thể cảm nhận được sự yêu thích lẫn chán ghét mà hắn dành cho ta, cảm giác mâu thuẫn cứ giằng xé trong lòng khiến hắn không được yên. Hắn thích ta, nhưng cũng ghét bản thân đã thích một cô gái “dùng để chơi” như ta. Đối xử thờ ơ lạnh nhạt, thực ra là chuyện của bản thân hắn, thế nhưng hắn lại cho rằng ta cũng có trách nhiệm, thực sự là oan ức cho ta.

12. Chương 07 Part 1

Đối mặt với sự thực là điều duy nhất ta ‘được phép’ làm. Lúc trở lại căn hộ thì đã quá 12 giờ đêm.

Nếu như lúc vừa tìm được ta ở nhà hàng, ba đang nổi trận lôi đình; thì sau bữa ăn tối, ông vui vẻ ra về với tâm trạng thoải mái vì sự việc tiến triển bất ngờ ngoài dự định. Không cần nghĩ cũng biết trong lòng ta đang mù mịt đến mức độ nào. Ta biết ba đang tính cái gì trong đầu! Lão hồ ly đó vốn đang ra sức dùng của cải vật chất để “ám chỉ” mong muốn có một mối quan hệ thông gia.

Cũng còn may, chỉ có một mình ông hy vọng điều này mà thôi. Ta tin tưởng với bộ dạng yêu nữ ngày hôm nay của mình, những bậc trưởng bối bình thường, thậm chí là cả những bậc cha mẹ không có của cải địa vị, nhất quyết cũng sẽ cảm tuyệt ta qua lại với con cái nhà họ. Ta có phải là con nhà giàu có hay không, không quan trọng. Dưới vẻ mặt tươi cười lịch sự của vợ chồng bác Lâu, không giấu nổi ý tứ phản đối tới cùng. Có thể thấy hôm nay ta đã hoá trang thành công đến mức nào.

Cũng bởi vì ta đã chọc cho vợ chồng bác Lâu kinh tởm vô cùng, cho nên bộ mặt đáng sợ của Lâu công tử cứ hết tái mét rồi lại xám xịt, cơn thịnh nộ đã gần đến điểm giới hạn, chỉ luôn chực chờ bùng nổ. Nói tóm lại — ta rút cuộc cũng sắp xong đời.

Xem đó! Đúng là một hiệu ứng liên hoàn tài tình a! Đầu tiên ta chọc tức ba mình, sau đó ba ta quyết tâm gả phứt ta đi như quặng cục nợ cho vợ chồng bác Lâu, tiết lộ việc bọn ta đang ở chung với nhau, muốn Lâu gia chịu trách nhiệm, sau đó vợ chồng bác Lâu trách móc con trai không có mắt nhìn người, cuối cùng Lâu công tử không thể làm gì khác hơn là đi tìm kẻ đã khởi xướng tất cả những chuyện này – tức là ta – quyết tâm bóp chết mối thôi.

Có điều, ta vẫn cho rằng Lâu Phùng Đường không tư cách tức giận với ta.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, ta hồi phục lại thân thể nhẹ nhàng khoan khoái. Lâu Phùng Đường vẫn giữ nguyên tư thế như tượng ngồi ở trên giường, gần như biến thành một cục hoá thạch.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy hấn biểu hiện cơn tức giận ra ngoài. Đã từng có lúc ta khiến hấn không hài lòng, hấn chỉ đẩy ta ra rồi xoay người bỏ đi, hoặc thỉnh thoảng hôn ta, rồi bỏ lại ta. Sự tự chủ này của hấn vượt trên tất cả những tính cách khác khiến ta rất yên tâm. Ta thường nghe nói có một số cô gái bị bạn trai sống chung đánh tới mức bầm mình bầm mẩy, cầu cứu không ai giúp; chỉ ít Lâu Phùng Đường có một khả năng tự chủ tuyệt vời khiến hấn không vì phần nộ mà đi đánh người. Thành thật mà nói ta rất bội phục hấn điểm này.

Biết rõ hấn có chuyện cần nói, không nói rõ ràng hấn sẽ không để yên cho ta lên giường gặp chu công[1], nhưng ta cũng không ngờ gần đến mức mà đi châm ngòi quả bom thịnh nộ của hấn. Nếu hấn không tự mình mở miệng, thì ta cũng liệu mình nghĩ rằng không có chuyện gì xảy ra hết, đơn giản đi ngủ một mình.

Đang muốn lặng lẽ kéo chăn nằm lên giường. Hấn ngồi xoay lưng về phía ta, đưa tay ra giữ chiếc chăn lại, lãnh đạm nói:

“Đừng trốn tránh, chúng ta phải nói cho rõ ràng.”

Ta hai tay bó gối, ngồi ở đầu giường, nhìn bóng lưng hấn:

“Được thôi, dù gì ngày mai người phải đi làm là anh. Em còn nhiều thời gian để ngủ bù mà.”

Hấn từ từ xoay người lại đối diện ta, rõ ràng hấn cần hỏi để làm rõ mọi chuyện.

“Đầu tiên, tôi muốn biết vì sao em đột nhiên lại trở thành con gái của một đại địa chủ?”

“Em là con vợ nhỏ, chẳng có gì hay ho để nói hết. Em cũng không mang họ Chung.” Không ngờ ba lại đặc chỉ giới thiệu ta là “Nhậm” Dĩnh, là con gái duy nhất của “Chung” gia. Mặt mũi của ông như vậy, mà lại không sợ bị người khác chê cười. Thành thật mà nói ta cũng vô cùng kinh ngạc.

Hấn đưa tay sờ lông cà- vạt, như thể để bản thân dễ thở hơn một chút, nhưng chung quy vẫn không tìm được sự dễ chịu mong muốn, liền vung tay kéo tung cà-vạt, vứt xuống giường.

Ta thò tay ra chạm đến một đầu cà- vạt, như thể chơi trò kéo co, ta kéo từng cm một về phía mình, nghịch ngợm quần vào tay, nhưng lại bị hấn đưa tay ra nắm lấy đầu bên kia, giật mạnh một cái, cả người ta bổ nhào về phía hấn, rơi vào vòng tay của hấn.

“Tôi chỉ là trò chơi của em, có đúng không?” Hấn nghiêng rằng hỏi ra. Rõ ràng, điều này tổn hại nghiêm trọng đến lòng tự tôn đàn ông của hấn. Lúc biết được gia cảnh của ta, càng khiến hấn không thể nào chịu đựng được. Hấn đã biết rõ rằng đây chỉ là một trò chơi.

Ai chơi ai, có gì khác biệt sao? Hai người nam nữ quan hệ với nhau không phải chân tình thật ý thì vốn chỉ là một trò chơi mà thôi, lão cao thủ như hấn chẳng lẽ lại không rõ điều này?

“Em cũng chỉ là trò chơi của anh thôi, Lâu công tử.” Ta đưa tay lên vuốt ve gương mặt hấn. Ngọn đèn lơ mờ nơi đầu giường tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, gương mặt anh tuấn của hấn hiện lên những đường cong lập thể như một pho tượng. Ta không tự chủ được áp lại gần, cắn nhẹ lên môi hấn, hai tay quấn quanh cổ hấn. Mọi quan hệ giữa ta và hấn, từ trước đến nay chỉ được xây dựng trên cơ sở thể xác, nên mọi việc đơn giản hơn rất nhiều; những cấp độ nguy hiểm khác, không phải là thứ mà ta và hấn muốn đạt được, vẫn chưa chạm đến điều tuyệt vời nhất.

Hấn hôn ta rất lâu. Sau đó, khẩu khí lại lạnh lẽo như lúc ban đầu.

“Tôi càng lúc càng không hiểu được em, Nhậm Dĩnh. Té ra em cố ý ăn mặc như vậy là để tôi chán ghét em, có đúng không?”

Ta đã nói người đàn ông này rất lợi hại rồi mà. Chỉ ít ở chung ba bốn tháng nay, hấn đã có thể hiểu được ta ở một số phương diện nào đó.

“Đáng tiếc không có thành công.”

“Không, em thành công rồi.”

Nhìn sắc mặt sa sầm lại của hấn, ta đương nhiên hiểu rõ cái mà hấn gọi là “thành công” có nghĩa gì. Vô nghĩa làm sao, ba mẹ Lâu công tử tuyệt đối không bao giờ chấp nhận ta làm con dâu của Lâu gia, bọn họ không coi trọng gia thế, nhưng tuyệt đối coi trọng phẩm giá đức hạnh, tính cách tâm tính của cô gái. Cho nên, trong suốt cả buổi tối ta luôn nhìn thấy một điều ánh lên trong mắt họ—— bọn họ vẫn biết con mình có bồ, nhưng không nghĩ tới lại thấp hèn đến như thế; nói không chừng bọn con gái quán bar so với ‘bộ dạng’ của ta còn cao quý hơn.

Ta mỉm cười, ngón tay xoa xoa hai bên thái dương hấn: “Anh để ý làm gì? Cảm nhận của ba mẹ anh về em đối với hai chúng ta đâu có gì quan trọng? Chỉ cần em không làm con dâu của Lâu gia thì không ai có quyền xét đoán em hết.”

“Em khẳng định mình sẽ không bước chân vào cửa Lâu gia?”

“Chắc chắn là không.” Ta trả lời không một chút chần chờ.

“Em không hề thích tôi một chút nào sao?” Đôi mắt sáng quắc của hấn khóa chặt ánh mắt đang mãi ‘rong chơi’ của ta, buộc ta phải nhìn hấn.

“Thích chứ, anh là người tình tốt nhất mà em từng gặp, khuôn mặt đẹp trai, thân hình vạm vỡ, ai mà không thích?” Trên thực tế, hấn là người đàn ông duy nhất mà ta thân mật. Cho đến hiện tại làm gì có ai để mà so sánh cùng, nhưng tất nhiên ta ngu gì mà cung khai chuyện này.

“Phụ nữ đều muốn giữ chặt tôi, vì sao em không muốn?”

Ta nở nụ cười tựa hồ ly:

“Vậy mới xứng đáng để anh bất chấp thủ đoạn giữ chặt em! Nếu không thì lúc này em đã ung dung tự tại ở ngoại quốc từ lâu rồi.”

Hấn cũng bật cười! Là nụ cười đầu tiên trong suốt buổi tối hôm nay.

“Đáng lẽ tôi nên biết em rất khác biệt.” Nụ cười đó rất nhanh chóng vụt tắt: “Thế thì, tôi muốn biết thiên kim tiểu thư vì sao lại muốn chơi trò chơi này?”

Aizz, hấn nhất quyết không chịu buông tha có phải không? Suýt tí nữa là qua ải rồi, nhưng đột nhiên lại bị cuốn vào một câu hỏi khác. Ai mà làm ăn với hấn nhất định khó mà chiếm được tiện nghi. Thủ đoạn của hấn chính là không cần biết có quang minh chính đại hay không, có thể dùng nữ sắc đối phó với những

khách hàng háo sắc, nhưng cũng có thể dùng những lời thuyết phục sắc sảo đối với những đối thủ khó chơi. Tập đoàn Lâu thị có được hẳn thật đúng là hạnh phúc! Thật đáng buồn chính là lão huynh hẳn không ngờ lại đem thủ đoạn thương trường của mình mà đối phó ta, chết tiệt thật.

Ta liếc nhìn đồng hồ treo tường, nhưng hẳn đã kịp lên tiếng trước:

“Trước khi tôi nhận được câu trả lời, em đừng hòng đi ngủ.”

Ta rời khỏi vòng tay của hắn, ngồi sang một bên, suy nghĩ xem nên thẳng thắn thành khẩn hay là qua loa chiếu lệ. Nhưng, tại sao chân tướng sự thật đối hắn lại quan trọng như vậy?

“Cô nhân tình nào cũng đều phải thú nhận hết với anh sao?”

“Tôi biết bọn họ muốn cả người lẫn tiền. Nhưng em thì không, đừng so sánh mình với những người khác; nếu như giống nhau, tôi cần gì phải hỏi?” Hắn trả lời không còn kiên nhẫn.

“Thôi được, em yêu thích những chàng công tử đa tình. Trên thế giới đàn ông phong lưu rất nhiều, nhưng đàn ông phong lưu mà có năng lực thì lại vô cùng hiếm hoi, em thích điều kiện của anh, bản lĩnh thành thạo, lại rất lý trí, sẽ không để bản thân mình si mê mù quáng, chỉ tiếc anh không chịu kết thúc tốt đẹp với em. Như vậy em càng đánh giá anh cao hơn. Chiều theo cách cũ, anh nên tìm con mồi kế tiếp đi là vừa.”

“Em không hề muốn lấy bất cứ thứ gì từ tôi sao?” Ánh mắt hắn càng thêm bén ngót, thấp thoáng một chút hoang mang, nghi hoặc.

Ta không chịu được ánh mắt như muốn nhìn xuyên thấu qua người ta của hắn, đành phải khoanh tay thông thả bước đến bên cửa sổ, ung dung nói:

“Vui vẻ đối với em mà nói chỉ là một cuộc hành trình, chứ không phải là một đích đến. Thời gian qua lại với anh chính là thứ mà em muốn có, không phải tài sản, cũng phải không trái tim của anh. Một mai nếu những thứ kia gây áp lực với em, đối với em mà nói đều rất phiền phức. Anh thấy đó, trang sức quá nhiều thì phải thuê tủ sắt, tiền quá nhiều thì tiêu không hết, mà một ngày kia nếu thật sự phải lòng nhau—vậy thì nguy rồi.” Ta lập tức phang thêm 1 câu: “Em tin anh sẽ không đại dột gì mà trao tấm chân tình cho em, em ngưỡng mộ nhất là sự vô tình lạnh nhạt của anh.”

“Trên đời nếu như có thêm nhiều cô gái giống em, chỉ biết biến “tình yêu” thành một thứ rẻ mạt như vậy, thì nên bị thiên lôi trừng phạt.”

Nói vậy, song hắn vẫn nở nụ cười, sắc mặt chuyển hóa thành bộ dạng công tử phong lưu hư hỏng điển hình, khiến ta phải cảnh giác một chút, ta đề phòng nhất là gương mặt lúc hắn tươi cười nhưng bụng thì tính kế, nó còn đáng sợ hơn cơn giận dữ của hắn.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Ta cố giữ vẻ tươi cười.

Hắn đến gần ta, hai tay vươn ra, gác lên bậu cửa sổ sau lưng ta, vây ta lại giữa thế giới của hắn.

“Tôi đang nghĩ, làm cho em yêu tôi chắc sẽ là một thách thức vô cùng thú vị.”

Không phải chứ? Lão huynh hẳn muốn nói chuyện yêu đương sao? Câu trả lời của ta gần như là lấp bắp trong miệng: “Anh... anh đang đùa chứ gì.”

“Xem cái kiểu em mỉa mai và tuyệt tình như thế, không biết một ngày nào đó khi có một người đàn ông làm em bận tâm, em sẽ có diện mạo thế nào? Tôi muốn biết.”

“Coi chừng chơi đến mức xương cốt cũng không còn. Đây không phải trò chơi mà anh và em có khả năng chơi, trả giá bằng thân thể thực tế hơn so với trả giá bằng tấm chân tình, anh là người hiểu rõ nhất. Hơn nữa, đem tấm chân tình duy nhất và nghèo nàn của anh ra mà trao đổi với một cô gái “không trong trắng” như em, thì tôn nghiêm của một đại thiếu gia như anh vụt đi đâu?” Ta cố gắng biểu hiện lý trí và sự lơ đãng, nhắc nhở bối cảnh của “bình hoa” ta cho hắn nhớ.

Trong lòng ta, ngọn đèn đỏ báo hiệu nguy hiểm không ngừng nhấp nháy, ta nghe được tiếng tim đập thình thịch, là của ta? Hay của hắn?

“Không sao. Em không phải là cô gái trong trắng. Tôi cũng không phải thằng đàn ông thuần khiết, không ai chịu thiệt.” Hấn cúi đầu mỉm cười, cắn lên vành tai: “Nói chuyện yêu đương với em hẳn là rất đáng kỳ vọng. Tôi đã hiểu nguyên nhân mình muốn giữ em lại rồi. Nhậm Dĩnh, ngoài thể xác ra, tôi còn muốn nhiều hơn nữa.”

Ông trời của ta ơi! Vỡ kịch này sao mà diễn tiếp được đây!

Một luồng khí lạnh từ dưới lòng bàn chân lan tỏa khắp toàn thân, ta biết bản thân một ngày nào đó sẽ vì ham chơi mà chết rất thảm, nhưng...

Vì sao lại nhanh như thế này? Ta không muốn chơi kiểu này!

Nhưng tình thế đã không còn theo ý ta nữa, ai kêu ta đùa cợt với hắn trước? Hấn mà buông tha cho ta mới là chuyện lạ!

Đánh giá tấm chân tình của mình, ta hoài nghi sự tồn tại của nó. Sự kích thích thể xác một khi được khơi lên thì có thể nhận ra được, nhưng cái gọi là ‘chân tình’ hư vô trừu tượng này, ngay cả bản thân ta cũng tìm không thấy nó ở đâu. Trò chơi mà Lâu công tử phát động này có thể rất khó chơi.

Dù gì, ta vẫn cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

[1] Đi ngủ và nằm mơ

Bốn mùa xuân hạ thu đông ở thành phố Đài Bắc này, cảnh trí không có gì đặc biệt. Những trận mưa rào rích cứ hết trận này đến trận khác, ngẩng đầu chẳng thấy trời xanh mây trắng, cúi đầu không gặp hoa cỏ xanh tươi, không khí lúc nào cũng mờ mịt xám xịt, tất cả đều là khí thải của các phương tiện giao thông nhả ra. Cũng khó trách ung thư phổi thịnh hành như vậy. Khí quản của người Đài Loan còn có mấy người được khỏe mạnh, đa phần là bệnh hết.

13. Chương 07 Part 2

Để có một cuộc sống tốt, con người không thể tránh khỏi việc hủy hoại môi trường. Đặc biệt là cái đất Đài Loan chật hẹp nhỏ bé này, nói thật, cũng chỉ có thể sống như thế mà thôi.

Ở Đài Bắc không có bốn mùa, xuống đến Đài Trung lại bị cái nắng nóng như lửa của mùa hè hành hạ, ta đã quên mất khung cảnh trời thu như thế nào rồi. Trời ả, ba mươi độ, giết ta đi!

Ta ngồi xe đến phòng tranh “Băng Tinh Phu Nhân” mà mồ hôi tuôn ra như tắm, mang theo một cái vali nhỏ, lết tới được cái ghế quý phi trong phòng làm việc của mẹ, ta lập tức ngồi phịch xuống không động đậy dù chỉ một ngón tay.

“Chạy trốn chết rồi sao? Dĩnh nhi.” Mẹ nhận lấy hai ly nước trái cây cô thư ký bưng vào, ngồi bên cạnh ta mỹ lệ ưu nhã cười hỏi.

“Vì chuyện gì?” Ta cắn ống hút hỏi. Để xem bà mẹ vĩ đại của ta có thể đoán được bao nhiêu.

“Không đi nước ngoài được, cho thấy con gặp phải một gã thứ dữ, hay còn gọi là đá trúng thiết bản. Nửa tháng trước, ba con vô cùng đắc ý về đây tuyên bố với mẹ rằng không lâu nữa con sẽ gả vô nhà giàu có — mẹ cho rằng ông ấy đang nằm mơ. Còn nữa, gần đây bọn họ không làm phiền con quá đó chứ?”

“Bọn họ” là tên thường gọi của những người đang cố gắng tranh thủ càng nhiều tài sản càng tốt. Kỳ thực cũng không tồi, sau khi ta đến ở với Lâu Phùng Đường, không ai biết địa chỉ bên kia. Cùng lắm là lợi dụng điện thoại liên tục gọi cho ta, nhưng có nhận cuộc gọi hay không thì còn phải xem tâm tình ta thế nào. Nếu không phải đang lúc ta sắm vai nhân tình nhàn hạ quá buồn chán, thì ta làm gì mà có thời gian ở không đi gặp mấy kẻ thân thích kia?

“Mẹ, hẳn thực sự đang theo đuổi con.” Ta gối đầu lên đùi mẹ.

“Ba con hẳn mở miệng ra là khen nó là một nhân tài ưu tú nhất trong số các hậu bối của những tập đoàn tài chính ở Đài Bắc.”

“Thì đúng là vậy. Thế nhưng con không hiểu nổi, một người đàn ông nếu như đã chiếm được thể xác của một cô gái rồi, vậy thì hẳn còn theo đuổi cô ta làm cái gì? Mọi thứ cứ lộn tùng phèo, thật là làm cho người ta không thể nào hiểu được.”

Mẹ cười nói:

“Cũng bởi thằng đó quái dị như vậy, mới có thể khiến con đá trúng thiết bản, bằng không sao con có thể bỏ của chạy lấy người như vậy? Nói thật chứ mẹ cũng chưa từng gặp phải loại đàn ông này. Con gái à, chắc con chọc người ta điên dữ lắm! Phải biết rằng, một công tử phong lưu thường là kẻ không có trái tim, thế nhưng con lại to gan đi trêu ghẹo hắn, khơi dậy tình cảm mà hẳn xưa nay chưa từng có được, như vậy, con mà không bị báo ứng, thì đúng là không có thiên lý.”

Ta lật người, ngồi dậy, mái tóc vốn được buộc lại gọn gàng giờ xõa tung trông như bà điên.

“Thế nhưng mà mẹ ơi, làm gì có tên đàn ông nào đã biết rõ cô gái kia không từ chối bất kỳ gã nào đến với mình vậy mà vẫn chấp nhận trả giá bằng trái tim của hắn kia chứ? Chẳng phải đàn ông đã chơi bởi ông bướm chán chê rồi thì chỉ ái mộ loài hoa bách hợp thanh khiết thôi sao? Cũng bởi vì con đã nắm chắc tính cách ích kỷ đó của đàn ông nên mới mạnh tay mà chơi hắn! Con thậm chí còn từng ở trước mặt hắn rũ thằng đàn ông khác lên giường, chẳng lẽ hắn không để ý chuyện đó? Cho dù là công tử phong lưu cũng có tiêu chuẩn tìm bạn đời nghiêm khắc chứ? Tốt nhất là xử nữ, cả đời này chưa từng cặp kè với đàn ông thì càng tốt.”

Đôi mắt long lanh cơ trí của mẹ chợt sáng lên, búng ngón tay cái tách:

“Mẹ nghĩ mình có thể hiểu được.” Liếc nhìn ta: “Thực ra nên trách bản thân con. Con có thể tính đến những đức tính cần có của một thằng nhà giàu ăn chơi, sao không nghĩ ra đối phương cũng có thể biết rõ những hành vi gắn liền với một đứa con gái ham tiền? Nhất định là con đã diễn xuất chưa đạt, khiến nó mê mẩn con. Con không thà chết cũng bám lấy nó, yêu tiền mê địa vị, phải lột tả được sự dung tục thấp kém.”

“Có mà!” Ta phản bác ra chiều oan ức: “Cái gì cũng có! Bám lấy hắn, đòi vàng bạc trang sức, ăn bận trang điểm lòe loẹt —— à đúng rồi, hẳn bắt đầu chính thức thay đổi thái độ là vì lần trước sau khi nhìn thấy bộ mặt không trang điểm của con, thế là không còn thái độ như lúc ban đầu nữa! Vốn bọn con đã thảo luận xong việc chia tay rồi, nhưng hắn tự nhiên lại đổi ý!” Ta chống hai tay trên má: “Con không tin mình không trang điểm lại có thể khiến hắn thay đổi 180o như vậy được.”

“Khi con không trang điểm đích thực rất xinh xắn rất hấp dẫn người khác. Nhưng mẹ nghĩ, có thể từ trước tới nay, trong lòng nó đối với con vẫn luôn cảm thấy một điều gì đó khó hiểu, nên khi mới vừa thấy được bộ mặt thật của con, liền muốn tìm hiểu sâu hơn? Đối với đàn ông mà nói, con là một sự thách thức.”

Ta trầm tư suy nghĩ, nhưng mọi thứ dường như cứ rối beng rối mù trong đầu. Ông trời ơi, tháng chín ở Đài Trung thật đúng là nóng chết người ta mà, máy lạnh cũng không làm vơi đi mớ phiền não này.

Đành lắc đầu:

“Con không hiểu.”

Mẹ lại nói ra một quan điểm khác:

“Nó nhất định là một chàng trai rất đặc biệt. Chúng ta đều biết, cái cuối cùng mà một người đàn ông theo đuổi chính cảm giác khoái lạc, vậy thì, vì sao lúc nó sắp mất hết hứng thú với con, lại vì sự phát hiện mới mà trở nên cuồng nhiệt hơn lúc trước? Không tiếc vứt bỏ thân phận phong lưu của mình, dùng tấm chân tình mà theo đuổi con, hẳn nhất định không đơn giản.”

“Con cũng không dám xem nhẹ hắn điểm này,” ta cười khở.

“Nhưng, không đủ để khiến con động lòng sao?”

Ta nghĩ một chút, rồi gật đầu:

“Con có động lòng, bất luận là vì thân thể vẻ ngoài của hần lúc đầu hay là vì sự theo đuổi mấy ngày gần đây của hần, con đều có chút động lòng. Thế nhưng con cũng cảm thấy bị trói buộc,” ta nghiêng mặt: “Phải chăng nguyên nhân là bởi vì hiện tại hần là người đàn ông duy nhất mà con có quan hệ xác thật?”

Mẹ cười nhẹ, hớp một ngụm nước trái cây, nói nhỏ:

“Chưa chắc, ba của con có được thể xác của mẹ, nhưng không chiếm được trái tim của mẹ, đủ để thấy rằng thể xác không phải tất cả.”

Ta sắp lại gần mẹ:

“Đâu có giống nhau. Mẹ luôn nhớ rõ mẹ chỉ bán thân thể của mình, đây là một loại giao dịch, cho nên giữ chặt lấy trái tim mình, không muốn chịu lỗ vốn vì một người đàn ông không xứng đáng mà trả giá nhiều hơn. Con tin rằng, nếu như hiện tại Lâu Phùng Đường có tam thê tứ thiếp, lại dùng tiền để mua con, thì ngay cả một cộng đồng tư của con hần cũng không có cách nào cảm động được. Thế nhưng con không biết phải đối đãi với hần như thế nào mới được đây, bởi vì sau khi cảm động rồi, cái giá của nó con thật sự không trả nổi.”

Có lẽ mẹ cũng có chân tình chứ. Thế nhưng trong sự vận chuyển luân hồi của thế giới này, mẹ không sẵn sàng chấp nhận số mệnh cuối cùng của hai con người yêu nhau—— kết hôn, sống chết, bên nhau suốt đời—— Ôi! Ông trời của ta ơi, sao mà đáng sợ như vậy!

Định nghĩa “hạnh phúc” đối với ta mà nói cũng là một loại xiềng xích.

“Nếu con không có một chút yêu thích nào, vậy thì nó cũng không giữ nổi con. Con cũng không dễ dàng bị nắm giữ.”

“Đúng vậy, nhưng chỉ đến đây là đủ rồi, con không muốn phải trả thêm cái giá nào nữa.” Ta nghịch mái tóc dài, bất giác thở dài, ta nghĩ Lâu Phùng Đường thực sự vậy khốn ta rồi.

Mẹ cười thích thú:

“Nó theo đuổi con kiểu gì mà lại khiến con bất an đến thế này?”

Ta lơ đãng nhìn lên trần nhà, mặt không khỏi ửng đỏ.

Cũng vẫn ở chung, cũng vẫn lên giường, ta cũng vẫn là tình nhân của hần, thẳng thắn mà nói không có điểm khác biệt nào so với lúc trước cả. Nhưng khác biệt là ở thái độ, trước đây ta hiểu rõ bọn ta quan hệ thể xác chỉ duy nhất là vì nhu cầu sinh lý; còn mấy cái chuyện yêu đương gì đó, chưa từng có bất kỳ nghiên cứu tỉ mỉ nào.

Cho tới tận bây giờ ta vẫn thực sự nghĩ rằng tình dục chỉ là tình dục, không nên kéo tình yêu vào để tăng thêm khoái cảm của nó, khiến cả hai bên không sao gánh vác nổi. Có điều, ta phải thừa nhận, thêm một chút hương vị tình yêu vào thì thật đúng là mê người.

Không hổ là một công tử ăn chơi có tiếng! Nếu như hần muốn, hần có thể tái thiết hoàn cảnh tựa như ảo mộng, ngoài giường ngủ ra, hần còn biết dùng mọi phương thức khiến ta kinh ngạc (dĩ nhiên có vui sướng nữa), cũng biết khiến cho ta phải tham gia vào cuộc sống của hần. Trước đây, những chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Hần thực sự có thể khiến cho ta lúc nào cũng cảm thấy mình được trải nghiệm đầy đủ mọi sự quan tâm chăm sóc cẩn thận!

Haizzz! Chả trách người ta nói tình yêu là một thứ ma túy mạnh nhất trên đời. Không một người phụ nữ nào mà không bị tóm gọn dưới một chiêu này? Ngoan ngoan dâng trọn hai phần ba cuộc đời còn lại của mình làm trâu làm ngựa cho một thằng đàn ông, chịu khổ chịu cực cho tới chết.

Ta nặn ra một nụ cười méo xệch:

“Hần theo đuổi con giống như một người đàn ông bình thường, cộng thêm hần lại là cao thủ tình trường, chiêu thức đã đạt đến mức thượng thừa, vô cùng đáng sợ.”

“Mục đích của hần là muốn cưới con sao?” Mẹ lại hỏi.

Ta lắc đầu. Điều đáng buồn là lắc vậy thôi chứ cũng không dám khẳng định! Có thể thấy lòng tin của ta hiện nay đang trên đà xói mòn.

“Con nghĩ chắc không đâu. Ba mẹ hẳn ghét con dữ lắm, mà hẳn dù sao cũng là một người đàn ông, lại còn là con trai của tập đoàn tài chính lớn, sao có thể cưới một cô gái bình hoa về làm vợ được? Đó là chưa nói đến việc con làm cho hẳn nghĩ con đã mất trinh. Sáu mươi phần trăm khả năng, hẳn sẽ không cưới con.”

Mẹ chậm rãi lắc đầu:

“Có một số đàn ông rất khác người, con đừng quá chắc chắn.”

Ta đương nhiên biết chuyện đó. Thế nhưng con người sống phải nên lạc quan thì mới tốt. Trước khi sự thực chưa được xác định, ta thà rằng tin tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát của mình.

Đèn đỏ trên điện thoại nhấp nháy, truyền đến giọng nói ngọt ngào của cô thư ký của mẹ:

“Tổng giám đốc, Chung tiên sinh đến phòng tranh cùng mấy người bạn, hiện đang ở dưới lầu.”

“Tôi biết rồi, cô Lâm, làm phiền cô xuống trước tiếp đãi.” Mẹ dặn dò xong, nhìn về phía ta: “Ông ấy lại đến Đài Trung làm gì không biết?”

“Mẹ là một trong mấy vị thiếp của ba, lão gia đến đây sung sướng sao có thể nói lời bất kính như vậy?” Ta giở giọng bỡn cợt đáp lời.

Mẹ nhéo má ta một cái, giả vờ cá giận nói:

“Sung sướng? Vì cuộc sống của ông, có thể ông không đảm đương nổi hai chữ đó đâu, tám phần là tới vì con rồi.”

“Ba không thần thông như vậy chứ. Mới đây đã biết con đang ở Đài Trung rồi sao?” Ta kinh ngạc hỏi.

Mẹ chỉ âm thầm cười, kéo ta đang xuống lầu, đi chào ba. Khiến ta chẳng hiểu gì cả. Trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm đang rình mò, lẽ nào ba vẫn luôn nắm rõ hành tung của ta? Có thể sao? Ta không tin. Lão nhân gia ông không có bản lĩnh này, cũng không có sức mà đi làm chuyện đó, đặc biệt là ông đâu phải người rảnh rỗi buồn chán không có việc gì làm. Thỉnh thoảng chộp được thời cơ hãm hại ta đem gả cho người ta thì có thể, nhưng nếu muốn nắm giữ ta dài hạn thì không có khả năng.

“Mommy ——” Ta nhất định muốn đuổi theo hỏi cho rõ ràng.

“Suyt.” Mẹ đưa tay chặn lên môi ta: “Buổi tối đến chỗ mẹ nói chuyện tiếp. Mẹ nghĩ đêm nay chắc ông không ngủ lại Đài Trung đâu!”

Vừa tới dưới lầu, nhìn thấy người đến, ta mới biết mình sắp lâm nguy rồi. Lão hồ ly đầu thai – ba ta quả nhiên có mục đích mới đến Đài Trung.

Nhìn xem, khách mà ông đưa đến chẳng phải là vợ chồng bác Lâu đó sao?

“Đến đây, Bằng Tinh, đây là chủ tịch Lâu Nam Quang và phu nhân của tập đoàn Lâu thị. Lâu chủ tịch, khiến anh chê cười, đây là một phòng tranh nho nhỏ của bà nhà tôi. Vinh hạnh được anh chị đến tham quan.”

Trời ạ! Khắp thiên hạ đàn ông có thể dương dương tự đắc giới thiệu vợ bé của mình với người khác cũng thật hiếm có à nha? Ta cố gắng nép mình sau lưng mẹ, sao cho không ai chú ý tới.

“Từ lâu đã nghe danh cô Nhậm, hôm nay mới được nhìn thấy, vô cùng vinh hạnh.” Lâu chủ tịch lịch sự gật đầu, cũng giới thiệu vợ mình: “Bà nhà tôi vẫn luôn muốn học vẽ công bút, có thể thỉnh giáo cô Nhậm đây vài chiêu hay không. Đây là vợ tôi, họ Cao, Cao Tinh Văn.”

Bốn vị “đại nhân” đang khách sáo hàn huyên một bên. Dừng ánh mắt của người ngoài nhìn vào, thì thái độ cư xử của vợ chồng bác Lâu cũng không tệ, không có cái vẻ trưởng giả màu mè. Cư xử đúng mực, hiểu được trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không nên có thái độ thất lễ đối với bất kỳ loại người nào trong xã hội; trong lòng có thể có nhận xét rất nhanh chóng, nhưng tuyệt không thể hiện ra ngoài. Thật là lợi hại, thảo nào có một đứa con như Lâu Phùng Đường! Ô! Nếu nói vậy thì, đại tiểu thư kiêu căng lại ngây thơ dễ bị lợi dụng Lâu Phùng Hân kia là một đứa đột biến bất hạnh rồi?

Nghĩ lại, lần trước vợ chồng bác Lâu chán ghét ta như vậy, chỉ sợ đó là lần duy nhất trong đời bọn họ thất thố vì không kèm chế nỏi như thế? Vậy thì, sự nghiệp vĩ đại tươi sáng của ta chẳng phải đã phát triển thêm một bước rồi sao? Lợi hại thiệt!

“Dĩnghi, núp ở phía sau làm cái gì, con đã gặp vợ chồng chủ tịch Lâu rồi mà, còn không mau chào hỏi?” Ba cất giọng sang sảng.

Ta liền biết “ngày tàn” của mình đã tới rồi. Giả vờ vui vẻ trong đau khổ là việc duy nhất ta có thể làm. Từ sau lưng mẹ bước ra, nở một nụ cười gượng gạo, kỳ thực trong lòng ta đang gào thét không ngừng, đang tức giận bản thân vì sao lại quên không trang điểm sắc sỡ lòe loẹt một chút chứ? Quá thất sách rồi.

“Chào bác trai, bác gái.” Ta nói lí nhí trong miệng.

Chỉ thấy ánh mắt Lâu chủ tịch sáng ngời, tấm tắc khen:

“Đúng là một cô bé xinh đẹp thanh tú. Anh Chung à, cô con gái này của anh rất xuất sắc, không hổ là con gái của một tài nữ trong giới họa như cô Nhậm.”

“Đúng đó!” Lâu phu nhân cũng cười toe toét nói: “Một cô bé rất tú lệ, anh Chung thật có phúc.”

Rõ ràng bọn họ đã tạm thời quên mất ba từng nói đời này ông chỉ có một cô con gái duy nhất, nên mới không liên tưởng đến bộ mặt ‘yêu nữ’ của ta một tháng trước, mới có thể nhìn ta bằng một con mắt khác.

Đây chính là điều mà ba mong muốn, ông cười khoái trá nói:

“Ày da! Anh chị đã gặp nó rồi mà! Lần trước tại Đài Bắc, đứa con gái nghịch ngợm này của tôi bày trò, vẽ mặt như đi đóng kịch kịch. Có một đứa thôi, chính là Dĩnghi hiện đang hẹn hò với cậu nhà anh chị.” Ánh mắt kinh ngạc của hai bác lại bắn về phía ta. Ta mỉm cười xấu hổ.

“Ba, đừng có nhắc lại chuyện đó nữa mà. Con vừa mới xuống máy bay, nên rất mệt, mọi người cứ nói chuyện tiếp, con không quấy rầy nữa, tạm biệt.”

Mặc kệ luôn hành lý còn đang để trên lầu, ta lập tức chuồn ra khỏi cửa. Dưới ánh nắng chói chang độc hại của mặt trời, mà ta vẫn cảm nhận được hai cái nhìn chăm chăm bắn theo ở phía sau, hai vợ chồng bác Lâu này— quên đi! Không muốn nghĩ gì nữa.

Lúc này ta chỉ muốn tìm một cái giường, bật máy lạnh mức lạnh nhất rồi ngủ một giấc tám trăm năm. Ta đến Đài Trung để nghỉ ngơi, còn tất cả những cái khác ta mặc kệ.

HẾT CHƯƠNG 7

14. Chương 08 Part 1

Aizzz! Ta thực sự không thể mặc kệ mọi chuyện sao? Chắc năm nay ta phạm thái tuế rồi, làm chuyện gì cũng không suôn sẻ? Ngay cả đến Đài Trung rồi mà cũng không được yên thân.

Từ chỗ mẹ ta nghe được, từ sau khi ba tuyên bố để lại 50% tài sản cho ta thừa kế, lão nhân gia ông đã muốn hẳn một nhân viên bảo vệ giỏi đáng tin cậy đi theo canh giữ bên người ta, sợ ta bị người ám sát gì gì đó.

Đương nhiên, mấy người thân kia của ta cũng không đến nỗi mất nhân tính đến thế. Vì vậy, ta càng thêm khẳng định ta đã lọt vào bẫy của ba. Ông già chỉ muốn lợi dụng nửa năm qua để quan sát lòng tham của đám con cái đối với tài sản của ông như thế nào, đồng thời đối phó với cách sống của ta. Thảo nào trước đây mẹ từng nói ba ta chẳng tốt đẹp gì, thế nào cũng sẽ không để yên cho ta. Một mặt bảo các anh trai tìm chồng cho ta, để ta có thể xuất giá; mặt khác để xem thử trong số mấy đứa con của ông ai có bản lĩnh hơn, để ông có thể theo đó mà phân chia tài sản. Nếu như quý ngài Chung Thiệu Chính ba ta mà có thể đem

50% tài sản giao cho ta mới là lạ! Trừ phi ông thực sự muốn nhìn thấy con cháu của mình trở mặt thành thù, bằng không ông phải cẩn thận phân chia tài sản của mình một cách thỏa đáng nhất.

Cho đến hiện tại, chỉ có mẹ cả, mẹ hai, mẹ ba là chưa tìm đến ta mà thôi; cộng thêm ông anh cả Chung Tiểu Vĩ đang ở nước ngoài nữa. Mấy người vợ của ba ai nấy cũng đều có điểm lợi hại riêng, cũng không dễ gì tự vạch ra bộ mặt ham tiền của mình. Cho nên ta mới nói tiểu thiếp Phùng Thi Như của ba là kẻ không có triển vọng nhất. Không biết sử dụng những thủ đoạn âm hiểm hơn, chỉ biết ra vẻ ta đây trước mặt người khác, chỉ tỏ nhận lấy tiếng ác mà chẳng được tí địa vị nào. Theo lý thuyết mà nói người vợ nào xinh đẹp trẻ tuổi nhất thì sẽ được sủng ái nhất, nhưng ba ta lại gắn bó nhất với người mẹ vô tình và không hề yêu ông chút nào của ta.

Mấy anh em trai đến tìm ta ‘ôn chuyện’ đều vẫn còn có thể giữ được vẻ mặt bình thản. Có người muốn giới thiệu bạn trai cho ta, có người muốn hợp tác với ta, có người còn muốn xin làm cố vấn quản lý tài sản cho ta. Đương nhiên cũng có kẻ mắng ta, chính là tên tiểu tử Chung Dân Chi. Trình độ mắng té tát của hắn so với hình tượng nhã nhặn thường ngày thì vô cùng khác biệt. Hắn đến mắng ta là vì Phương Thận Triết, nghe nói anh chàng kia bị ta làm tổn thương quá nặng, bỏ ngang học vị thạc sĩ, ra nước ngoài, quyết tâm mở rộng thị trường hải ngoại cho tập đoàn của nhà hắn, trong vòng năm năm sẽ không về nước. Vấn đề này chả liên quan gì đến tài sản.

Không phải là không có mình tranh ám đấu, nhưng các anh em của ta hiểu rõ, thay vì châm chọc khiêu khích với ta, không bằng đề ra phương án hợp tác hai bên cùng có lợi thì càng thực tế hơn. Nếu như không có những bà mẹ lợi hại dạy dỗ, thì mấy tên tiểu tử này làm sao có thể biết cân nhắc nhẹ nhàng như thế? Không đời nào!! Hơn nữa bọn họ trùng hợp đều biết những lời nói xúc phạm căn bản không thể gây thương tổn cho ta được, bọn họ chẳng hơi đâu mà phí lời. Thật đáng thương, lúc này ta có phần tội nghiệp cho đứa con trai năm tuổi của Phùng Thi Như; một người mẹ chỉ biết chanh chua chửi rửa liệu có thể giáo dục được những đứa con như thế nào?

Aizz! Người ta ai cũng có số. Đành chịu thôi.

Ngoài người nhà ra, đương nhiên tin tức từ miền bắc truyền đến cũng không được phép lơ là. Ứng Khoan Hoài vừa đi chọn cảnh ở đại lục về là tìm ta ngay. Tiếc là ảnh vất vả cực nhọc tìm đủ loại tư liệu du học cho ta, vậy mà lại chẳng cần dùng đến. Có điều ta nói với ảnh thời gian còn dài, không vội, thể nào cũng có lúc cần dùng. Ta nghĩ mấy ngày nữa ảnh cũng sẽ xuống Đài Trung; tuy biết giữa mẹ và ảnh không thể có kết quả, nhưng lòng ngưỡng mộ của ảnh dành cho mẹ vẫn không giảm sút, có thể được nhìn thấy người cũng là tốt rồi.

Lại nói tới người vừa tìm ta tối hôm qua – Lâu công tử. Trước đó hắn đã đăng ký cho ta một số điện thoại di động, mà dãy số chỉ có mình hắn biết, khi điện thoại di động reo lên cũng chính là lúc hắn rút cục muốn tìm ta rồi. Hắn đã cho ta đến Đài Trung ở ba-bốn ngày, trong lúc hắn đang bận ‘vật lộn’ với đám khách Nhật Bản. Đối với mấy kẻ háo sắc đó, không ngờ lại không cho phép ta cùng đi dự họp; điều đó có thể thấy tư cách của ta đã khác xưa. Trước đây hắn đúng là luôn tận dụng triệt để, tuyệt không keo kiệt chia sẻ ta với mọi người, đặc biệt là khi thủ đoạn ‘đưa đẩy’ khách hàng của ta rất cao, đến cả hắn còn phải tán thưởng nữa là. Không sử dụng ta nữa, không biết có phải do cô thư ký hiện nay của hắn đủ khả năng đảm đương công việc?

Ta ở Đài Trung đã được mười ngày, ngày nào cũng chạy đến phòng tranh của mẹ, làm em gái kiêm nhân viên tạp vụ. Làm việc đến nỗi các khớp xương sắp rỉ sét cả. Thỉnh thoảng chiều chiều, ta hay ra bãi cỏ trước phòng mỹ thuật xem người ta thả diều.

Không biết có phải do chủ ý trong tiềm thức hay không, mà ta lại ở đây lâu như vậy. Ta cũng biết hắn rút cục cũng sẽ nhịn không nổi mà gọi điện thoại tìm ta. Đêm qua, ta chỉ hờ hững nói: “Còn muốn ở thêm vài ngày nữa,” rồi tắt máy; mà hắn hình như cũng chẳng vội gì việc ta có muốn trở về hay chưa.

Mối quan hệ này phiền chết đi được! Nếu như hắn có thể hoàn toàn lãnh đạm như lúc ban đầu, vậy thì ta sẽ thoải mái biết bao; nếu như hắn có thể si mê đeo bám như người bình thường, lộ ra bản tính vô lý độc chiếm, vậy ta càng dễ dứt áo ra đi, chứ không đến nỗi rơi vào tình cảnh thê thảm này. Là hắn quá cao cường chăng?!

Chiều tối nay, không có tâm trạng ngắm diều, ngồi trên bậc thềm trước cửa phòng triển lãm, ta ngửa mặt

nhìn lên bầu trời. Quang cảnh lúc năm giờ rưỡi, không có nhiều sắc màu hoàng hôn cho lắm, tẻ nhạt vô cùng, đang định vươn vai ngáp một cái, chẳng ngờ, xa xa thấp thoáng một người cao ráo đang bước tới khiến cơn uể oải của ta hoàn toàn biến mất, chỉ biết瞪 ra vì kinh ngạc trơ mắt nhìn kẻ đang tiến đến gần—— Lâu Phùng Đường!

Sao hần lại đến Đài Trung?

Chiếc áo veston vắt ngang trên cánh tay trái, chiếc áo sơ mi trắng mở hai khuy không thắt cà vạt, tay áo xắn cao, hần lộ diện dưới một hình ảnh phóng túng, nhàn hạ. Ngay cả đầu tóc của hần cũng không chải chuốt cẩn thận tí mĩ như thường ngày, một vài sợi rơi lòa xòa trước mặt.

Hần bước thẳng tới trước mặt ta rồi đứng lại, đầu ta ngẩng cao đến nỗi suýt nữa thì ngã ngửa ra đằng sau, hần đưa tay phải ra đỡ lấy sau cổ ta, khom người hôn ta một cái.

“Sao anh lại tới đây?”

Tay hần trượt xuống eo ta, ta thuận thế đứng dậy, cả người lọt thỏm trong lòng hần, cũng chẳng vội gì mà rời khỏi thân hình trắng kiêu của hần.

“Anh có ba ngày phép.” Hần ôm eo ta kéo đi ra hướng đường lớn.

“Đây là phòng tranh của mẹ em——” ta chỉ về phía sau, chẳng lẽ hần không biết sao?

Hần cười:

“Lúc khác vào xem cũng được.” Hần vẫy một chiếc tắc xi, bảo đến khách sạn Nguyệt Quế, rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhưng tay của hần trước sau vẫn không rời khỏi eo ta.

Thì ra hần đến bằng máy bay.

“Sao không lái xe đến?”

“Anh mệt.”

Ta dựa vào chỗ hõm trên vai hần, vô tình nhìn thấy trên vành tai hần có dính một vết son. Trời ơi, ta nên phản ứng thế nào đây? Nổi máu Hoạn thư ư? Kỳ thực tình cảm của ta vẫn chưa đạt đến mức đó; nhưng trong lòng cũng cảm thấy có chút khó chịu. Điều này cũng nằm trong dự liệu rồi, trong lúc ta không ở bên cạnh, hần đương nhiên cần có phụ nữ khác để giải sầu. Trước đây, chẳng phải hần luôn có rất nhiều bạn gái cùng một lúc hay sao? Hiện tại ta cần gì phải để ý chuyện này? Có lẽ, điều ta để ý chẳng qua là vì hần không chịu lau vết son đi! Ta vẫn biết hần không cho phép phụ nữ trang điểm lòe loẹt để lại vết tích trên mặt hần, bất quá trước đây cũng chỉ có một lần hôn phải son môi của ta, nhưng về sau thì không có lần nào nữa.

Hần mệt ư? Sau khi phát hiện ra vết son này, sự mệt mỏi khiến ta liên tưởng đến chuyện ám muội. Hần rốt cuộc ‘mệt’ đến mức nào?

Ta đưa tay quệt lên vành tai hần, có lẽ hơi nhột, cho nên bị hần chụp tay kéo xuống, hần không thém hé mắt dù chỉ tí hích. Ta lại dùng tay kia quào lên tai hần, rốt cục hần cũng mở một mắt ra, chớp lấy tay của ta. Sau khi nhìn thấy trên đầu ngón tay có màu đo đỏ, đầu mày hần bắt giắc cau lại không vui, rút lấy một miếng khăn giấy ra đưa cho ta, ta chậm rãi lau sạch cho hần, sạch hoàn toàn.

Sau khi đến khách sạn Trường Vinh Nguyệt Quế (Evergreen Laurel Hotel), hần kéo thẳng ta lên phòng trên tầng cao nhất. Dem quần áo quăng trong phòng khách, hần lập tức đi vào phòng tắm.

Ta giang rộng hai cánh tay ngã người lên chiếc giường mềm mại, trong lòng dâng lên một tâm tình khó tả. Hần đến Đài Trung, ta không nên cảm thấy vui vẻ nhiều như vậy; hần có cô gái khác cũng không nên khiến ta thấy có chút giận dữ như vậy. Dù loại tâm trạng trộn lẫn trong lòng, nhưng cũng chưa mạnh mẽ đến mức có thể phân biệt được, cũng không đủ để lộ rõ ra ngoài; cho nên ta mới nói khó tả.

Chỉ là, ta xác nhận mình có bận tâm. Hần nhớ mong ta, ta cũng nhớ tới hần, nhưng không phải là nhất thiết phải ở gần nhau từ sáng tới tối mới được. Cái cảm giác đó rất mờ nhạt, thể nhưng —— nó có tồn tại.

Nó khiến tim người ta loạn nhịp, loại cảm giác này có khác gì so với tình yêu không nhỉ?

Cửa phòng tắm mở ra, ta nhìn sang, thấy hấn không một mảnh vải che thân tiến về phía ta. Ta ngẩng đầu dậy, thiếu chút nữa mở miệng huýt sáo ghẹo hấn một tiếng rồi. Các số đo hoàn mỹ hệt như tượng Đại Vệ (David của Michelangelo, ai thích ngắm anh David thế nào để dễ tưởng tượng ra anh Lâu thì vào google, keke); vóc người như thế này không phải tự nhiên mà có được, hấn rất chú trọng tập thể hình, bơi lội, cho nên mới có thân hình kiện mỹ, nhưng lại cẩn thận không tập luyện quá mức để thành cơ bắp cuộn cuộn.

Hấn ngồi xuống bên cạnh ta, chậm rãi vuốt ve mái tóc của ta. Ta cười nói:

“Không phải anh “mệt” sao?”

“Về phương diện này, e rằng phải sau khi dâng hiến cho em xong thì mới có thời gian để ‘mệt.’” (quá hiếm)

Ta không tin cười phá lên:

“Đừng nói với em là suốt mười ngày nay anh không có cô nào nhé?”

“Không có đối tượng nào ngon lành cả.” Vừa nói tay hấn đã sờ đến cái nút áo trên cùng của ta, đang mở từng cái từng cái một.

Ta không muốn hỏi lại. Bởi vì mặc kệ hấn nói là thật hay giả, một khi hấn bắt đầu giải thích với ta, chính là lúc mối quan hệ giữa ta và hấn bắt đầu có sự ràng buộc. Không, ta không muốn hấn nói rõ, ta càng không thể ngốc nghếch mà đi thăm vấn hấn. Giữa chúng ta không nên tiến thêm một bước nào nữa, không cần thiết; ta lại càng không muốn hấn tưởng thật mà giữ mình vì ta. Cái giá đó ta không đủ khả năng để trả, thế nhưng ——

15. Chương 08 Part 2

Trời ạ, trái tim mâu thuẫn của ta đang nghĩ những gì vậy? Lẽ nào ta chưa đến ba mươi tuổi đã có “vinh hạnh” trở thành một bệnh nhân tâm thần phân liệt rồi sao? Không, ta không muốn suy nghĩ gì nữa.

Mà, sau đó, ta cũng không có cơ hội để mà nghĩ ngợi lung tung, ôm vai hấn, trầm luân trong cảm giác ham muốn, quên đi tất cả ——

Ta có xinh đẹp không? Ta đủ đẹp để hấn dồn hết tâm trí cho một mình ta thôi sao? Ta xinh đẹp, nhưng không phải là người đẹp nhất trong số những cô gái mà hấn từng quen. Thi Lam Nhi – người từng quan hệ với hấn suốt hai năm trời còn đẹp hơn ta nhiều; đó là chưa nói đến thân hình bốc lửa khiến người ta hồn xiêu phác lạc của cô ta. Ở chung với nhau đến nay đã được hai tháng, ta chưa từng hỏi đến chuyện giữa hấn và cô ta. Ta biết, trong mấy tháng mà ta có quan hệ thể xác với hấn, hấn cũng cùng lúc có vô số bạn gái, mà Thi Lam Nhi đó còn được coi trọng hơn nhiều so với ta. Nhưng, từ cái ngày mà hấn ‘túm’ ta lại ở sân bay, và sau khi gần như cưỡng bức ta về ở chung, thì hình như hấn thực sự chỉ quan hệ với mình ta mà thôi. Bởi vì đêm nào hấn cũng ngủ ngay bên cạnh ta, kể cả những khi hấn phải tiệc tùng xã giao đến gần sáng.

Có thể, theo tiêu chuẩn của hấn, một gương mặt xinh đẹp không phải là điều quan trọng nhất! Hấn không hấn cần thứ “đẹp nhất”, nhưng nếu có thể hấp dẫn được hấn lâu dài, thì còn phải xem đối phương có cái gì đặc biệt, ta có gì đặc biệt sao? Bất quá cũng chỉ là chơi đùa hấn một chút mà thôi, nhưng lại khiến hấn mang hận đến giờ. Cái tính tự tôn của đàn ông chẳng lẽ thực sự không chịu đựng nổi một trò đùa nho nhỏ của người khác hay sao? Chỉ ít ta biết Lâu Phùng Đường đúng là không chịu nổi.

Phải chăng cho đến khi nào ta tuyên bố rằng ta đã yêu hấn đến điên cuồng thì hấn mới chịu nhượng bộ mà lui binh, chính thức bỏ rơi ta? Trước mắt ta chẳng dám làm chuyện gì liều lĩnh, chỉ đành cẩn thận dè chừng.

Có thể hôm qua hấn thực sự mệt mỏi, nên mới có thể ngủ thẳng một giấc tới tận trưa hôm nay mà vẫn chưa thức dậy. Trước khi lên giường, “cơn mệt” của hấn là vì bận bàn bạc kế hoạch hợp tác với một tập đoàn lớn của Nhật trong năm sau; sau khi lên giường, “cơn mệt” của hấn là do đã được thỏa mãn về tinh thần, đuối sức về thể xác, ngã gục trong sự hài lòng.

Hắn nói muốn nghỉ ngơi ba ngày, chẳng biết sẽ nghỉ ngơi kiểu gì? Tên này làm việc như điên, lúc nhàn hạ duy nhất là đắm mình trong đám đàn bà làm công tử phong lưu. Chẳng biết khi nào hắn sẽ quyết định thôi không ở chung với ta nữa, để trở về với cái thân phận phong lưu phóng đãng của hắn?

Ta thôi không nghĩ ngợi miên man nữa, vươn người ngồi dậy, chợt nghĩ tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng!

Chết cha, đêm qua quên không dùng bao! Khách sạn đương nhiên sẽ không chuẩn bị cái này, ta lại không mang sẵn trong người, và lại đêm qua cũng quên bên đi mất. Ta ôm đầu ngồi tính toán ngày an toàn của mình, cố nhớ lại ngày có kinh lần trước, nhưng nhất thời trong khoảng thời gian ngắn không nhớ ra được. Là ngày mười hai chăng? Hai là ngày hăm hai?

“Làm gì vậy?” Một thân hình cường tráng từ phía sau đè tới, hai tay nhẹ nhàng ôm quanh eo ta, cái cằm lún phún râu của hắn tựa trên vai ta.

“Anh không dùng bao.”

“Em vẫn còn sợ anh có bệnh trong người sao?” Giọng hắn có vẻ giận.

Ta thở dài:

“Em đã xem bảng kiểm tra sức khỏe hồi tháng Năm của anh rồi, tất cả đều tốt, đó là nhờ trước nay anh luôn dùng bao, nên mới không nhiễm bệnh, cũng tránh trong lúc không cẩn thận để có con rơi con rớt tùm lum.” Hiện tại ta chỉ sợ mang thai.

“Em chưa từng cho người đàn ông nào cơ hội sao? Có ai từng có may mắn được em cho phép không cần dùng bao chưa?”

Câu hỏi của hắn hình như chẳng nghiêm túc gì cả, nhưng có lẽ hắn đúng là luôn muốn biết điều này, ta lắc đầu: “Anh là người duy nhất, nhưng em đâu có cho phép anh_____” Bỏ đi, nói làm gì nữa, dù gì cũng đã xảy ra rồi.

Là phúc thì không phải họa, tất cả cứ theo đó mà làm; là họa ta cũng tránh không khỏi!

“Em sợ mang thai?”

“Nói cũng như không.” Ta thúc hắn một cái, định đứng dậy, nhưng vẫn bị hắn ôm cứng ngắc. Ta xoay người nhìn hắn: “Không phải anh muốn nằm ỳ trên giường cả ngày chứ?”

“Anh và em đánh cuộc nhé?”

“Chuyện gì?”

“Trong ba ngày này, chúng ta sẽ không dùng bất cứ biện pháp tránh thai nào, nếu em có thai, chúng ta kết hôn; nếu như không có, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục mối quan hệ mập mờ không rõ này. Đồng ý không?”

“Anh... đang đùa sao!” Ta buột miệng không kịp suy nghĩ.

Hắn lắc đầu:

“Anh nói nghiêm túc.”

“Anh không cần phải bày ra cái trò cá cược vớ vẩn này, anh không cần phải cưới em. Trời biết anh và em căn bản không nhất thiết phải trở thành vợ chồng! Với lại... sao anh lại có thể nghĩ ra cái chuyện buồn cười này?” Lời nói của ta gần như lộn xộn không còn mạch lạc. Hắn không có việc gì tự nhiên cười ta làm chi?

Hai tay hắn vuốt ve trên mặt ta, sau đó luồn vào trong mái tóc bù xù của ta. Đây là việc làm hắn yêu thích nhất, đùa nghịch với mái tóc óng mượt như tơ, chứ không xơ xác như cỏ khô. Đối với mái tóc dài của phụ nữ, hắn có một sự yêu thích không cưỡng lại được, bởi vậy kiên quyết không cho ta dùng các loại keo xịt tóc, mousse gel gì bôi cho bóng nhảy lên; hắn từng nói tóc của ta là thứ có sức quyến rũ nhất mà hắn từng thấy. Nếu như ta muốn làm cho hắn chán ghét, thì chỉ cần đem một thùng mỡ heo đập lên đầu (dại thế, vỡ đầu thì sao), thì có thể khiến hắn nhượng bộ rút lui ngay thôi. Bất quá, bởi vì ta không bao giờ có ý định tự làm hại mái tóc của mình, nên cũng sẽ không bao giờ làm như vậy.

Không được chải bới, không được tạo kiểu, không được xịt keo, chỉ được để xõa tự nhiên hoặc buộc đuôi gà, là kiểu mà hắn thích nhất; mà ta cũng thường có một cảm giác dễ chịu khó tả mỗi khi hắn luồn tay vào tóc ta, có lúc còn khoái hơn cả cảm giác khi ân ái.

“Đối với cả hai chúng ta, đều là một sự mạo hiểm. Anh cũng không dám chắc bản thân mình có muốn em cùng anh tiến tới hôn nhân hay không, cho dù anh vẫn luôn bài xích chuyện kết hôn. Cho nên, chúng ta hãy giao cho ông trời quyết định đi!”

Hắn đối với hôn nhân cũng chẳng có hảo cảm gì, nhưng vì sao lại nảy ra cái ý nghĩ này? Ta nhìn hắn:

“Cười hay không cười, đối với chúng ta chẳng có gì khác biệt, anh hà tất phải mạo hiểm? Nếu đã không có sự ràng buộc, thì một tờ giấy chứng nhận bất quá cũng chỉ là hình thức mà thôi. Hơn nữa, nếu như anh có cưới vợ thì cũng sẽ không cưới ‘loại’ phụ nữ như em.” Không phải là hắn nhất thời nảy lòng tham, hoàn toàn không nghĩ tới những chuyện sau này chứ?

Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, ta cũng sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội trói chặt tự do thể xác và tinh thần của mình; cho dù đó chỉ là một tờ đăng ký kết hôn mang tính chất hình thức cũng không được.

Hắn siết chặt ta vào lòng, một tay vuốt ve trên bụng ta:

“Trong một khoảng thời gian ngắn, muốn cho cơ thể của em mang thai đứa con của anh. Nếu như anh có con, nhất định nó phải được sinh ra một cách hợp pháp, vậy mới không bất công với nó. Vì thế, kết hôn chính là điều cần phải làm.”

Thì ra hắn đột nhiên muốn có một đứa con. Nhưng ta xưa nay chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện đó, kéo hai tay hắn ra, ta bước xuống giường mặc quần áo:

“Thật vinh hạnh khi được Lâu công tử ‘gieo giống’ vào bụng em, nhưng rất tiếc, em không có ý định sinh con. Anh vẫn còn trẻ, nên mau chóng tìm một cô gái xinh đẹp thông minh giúp anh sinh con đi!”

“Em không yêu trẻ con sao?”

“Không yêu.” Ta trả lời không chút chần chờ.

Trời sinh ta tính tình ích kỷ, chỉ biết sống vì bản thân mình, tuyệt không tùy tiện mà đi chịu trách nhiệm đối với “vui buồn sống chết” của một sinh mệnh khác. Chưa nói đến việc sinh con chắc chắn sẽ làm cản trở bước chân của ta, không thể nào tùy ý chơi bời được nữa; một thân một mình thì chỉ cần chiếu cố bản thân là đủ không cần bận tâm lo lắng quá nhiều; quan trọng nhất là, ta không dám chắc bản thân mình có được tấm lòng vĩ đại của một người mẹ để mà nuôi dạy một sinh mệnh nhỏ bé thuần khiết hay không, có thể diu dắt nó từ một đứa trẻ vô tri trở thành một người có suy nghĩ độc lập, khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần hay không. Một trách nhiệm quá sức vĩ đại, mà từ trước đến nay ta vẫn luôn từ chối.

Thuở xa xưa, việc sinh sản là để nối dõi tông đường; trong xã hội hiện nay, phụ nữ nếu có muốn sinh con, thì chính là vì người đàn ông mà mình yêu, muốn sinh ra một “kết tinh của tình yêu” để thỏa mãn cái hy vọng cuối cùng của tình yêu. Tuyệt vời làm sao khi tổng hợp những cái đặc sắc nhất của hai người lại tạo thành một thứ gọi là “kết tinh”.

Cái kiểu yêu của phụ nữ cũng rất kỳ lạ. Chỉ có yêu mới có quan hệ thể xác—— tục gọi là hiển thân. Sau đó, sẽ toàn tâm toàn ý thụ thai, vì đàn ông xả thân quên mình sinh cho hắn một đứa con. Đây là toàn bộ quy trình của một tình yêu. Sau khi hoàn thành xong, sẽ gọi là viên mãn. Từ đó có thể suy ra, một khi phụ nữ biết được mình không thể mang thai, thì tất nhiên sẽ lặng lẽ bỏ đi, giống như bản thân mình đã trở thành người hạ đẳng, như thể có lỗi với tất cả đàn ông trong thiên hạ. Phụ nữ tự nghĩ bản thân mình nếu không thể sinh con, thì cũng tương đương như không có tư cách làm vợ của người ta, không có tư cách yêu người ta; còn bọn đàn ông thì cứ đơn giản thuận theo ‘lòng dân’ mà làm kẻ bạc tình. Ấy thế mà bọn họ vẫn có được sự thông cảm của cả thế giới.

Cứ xem trên TV thì biết, người phụ nữ xấu tính thường được đóng vai vợ của nam chính, còn nhân vật nữ chính sẽ là nhân tình của người đàn ông kia. Không cần nghĩ cũng biết người vợ kia nhất định không thể sinh con, thế là mọi người trong xã hội buộc phải tha thứ cho nỗi khổ ‘không thể không’ ngoại tình của nam chính. Về sau, người phụ nữ không thể có thai kia sẽ trở thành người đàn bà độc ác, đáng đời kẻ xấu xa, số phận cuối cùng trở nên thâm trầm. Người ta đã quên rằng người vợ không thể mang thai đó không phải

tội đáng chết vạn lần, mà chính việc ngoại tình kia mới nên là điều khiến người ta phải cảm giận. Gian phu dâm phụ lại nhận được sự thông cảm. Thật không biết quan điểm giá trị của con người đã thay đổi từ lúc nào? Những bộ phim truyền hình đã bóp méo tình đời, có lẽ chính là phản ánh quan điểm của tất cả mọi người – bao gồm cả phụ nữ, đối với tình cảm! Đáng đời cô ta không mang thai được, chồng ngoại tình là phải.

Còn nói nam nữ bình quyền, vì sao ta nhìn đâu cũng chẳng thấy?

Trong suy nghĩ của ta, tất cả đều rất đơn giản. Tình dục chỉ là tình dục, còn tình yêu lại là một chuyện khác, sinh con lại càng là chuyện hoàn toàn khác. Đây đều là những sự việc độc lập riêng rẽ.

Ta yêu hay không yêu hẳn chẳng liên quan gì đến tình dục, sinh hay không sinh con cũng không liên quan đến có tình yêu hay không; nhưng không ngờ hẳn lại muốn ta sinh con cho hẳn, thật buồn cười.

Cài xong khuy áo cuối cùng, ta ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh như tiền của hẳn trong gương.

“Nếu như đêm qua em thụ thai rồi thì sao?” Hẳn hỏi giọng trầm trầm.

“Chắc chắn là không. Hôm qua là ngày an toàn của em.” Nếu như ta tính ngày đúng.” Có thể nói trong ba ngày này em không có vinh hạnh được ‘trúng thưởng’.”

“Anh cho rằng em cũng có yêu thích anh một chút.”

“Đúng, nhưng chưa yêu thích đến mức muốn giữ chặt lấy anh, để mà ngồi trên ‘ngôi vị’ bà Lâu.” Có thể nói trong cuộc đời hai mươi lăm năm này của ta chưa từng nảy sinh ý muốn chiếm hữu bất cứ thứ gì; một khi có vật sở hữu rồi thì đó chính là gánh nặng. Nếu con người khi chào đời trên người chẳng có một thứ gì, thì khi chết đi cũng không thể mang theo được thứ gì, nên ta càng không cần đòi hỏi quá nhiều thứ; Nếu ta đã không thể hoàn toàn nắm tất cả trong tay, vậy ta chỉ việc bàng quan nhìn đời mà sống, ta chỉ cần bản thân mạnh khỏe bình an là đủ rồi.

Hẳn cũng bước xuống giường mặc quần áo, đứng ngay sau lưng ta, cũng nhìn ta qua tấm gương; ta mỉm cười, cầm chiếc áo sạch trên bàn đưa cho hẳn.

Hẳn cầm lấy.

“Có lẽ chính bởi cái vẻ mặt bất cần, chuyện gì cũng không quan tâm của em đã làm cho anh muốn có em bằng bất cứ giá nào.”

Thấy hẳn mặc áo xong, ta xoay người kéo tay hẳn lại, cài nút tay áo cho hẳn:

“Đối với những chuyện này, em không có hứng thú. Bởi vì em không muốn có con, nên e rằng kiểu gì anh cũng đều phải tìm một người phụ nữ khác.” Biết thế nào cũng sẽ có một ngày như vậy, nhưng ta lại có chút không nỡ. Thế nhưng, sau khi cân nhắc kỹ, ta không thể không từ bỏ; ta không muốn chung sống cả đời với bất kỳ ai, cho dù điều kiện có xuất sắc như hẳn hiện tại.

Hẳn thừa dịp kéo ta lại gần, cười nói:

“Vẫn chưa hết ba ngày, đừng có nói quá sớm.”

Ta khoan khoái tựa vào bờ vai to rộng của hẳn, không vội cử động, tựa như một con mèo lười đang uể oải nằm phơi nắng.

“Sẽ không có gì thay đổi đâu.” Ta đáp lời.

“Em khiến anh cảm thấy giá trị bản thân đang trên đà tuột dốc không phanh.”

“Đừng lo lắng, giá cả thị trường so với dự đoán của anh còn lạc quan hơn đến mấy lần.” Ta vỗ vỗ lưng hẳn.

Hẳn cười thâm hiểm, kéo ta đi ra cửa.

HẾT CHƯƠNG 8

16. Chương 09 Part 1

Chung Kiều Vân là con trai thứ hai của mẹ cả, cũng là anh hai của ta, ba mươi hai tuổi, là một cao thủ trong giới tài chính. Rất thông minh, suy nghĩ cũng khoáng đạt, nhưng những người quá thông minh thường hay suy tính quá nhiều và có khuynh hướng tự cho mình là đúng.

Sau ba ngày phép chơi bởi thỏa thích, Lâu Phùng Đường không trở về Đài Bắc ngay, mà ở lại Đài Trung để kiểm tra chi nhánh của công ty, nghe báo cáo và ra chỉ thị, dự tính sau hai ngày nữa mới trở về Đài Bắc.

Cũng chính vào cái lúc này, anh hai tới tìm ta, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Tốt nhất em nên cẩn thận với thằng Lâu Phùng Đường này.”

Ta nhướn mày. Cẩn thận với hắn ư? Ta còn có thứ gì có thể mất vào tay hắn đây?

Anh hai thở dài:

“Với tính nết thờ ơ lãnh đạm, mặc kệ mọi việc của em, nếu như tiền của ba toàn bộ đến tay em, thì em ngay cả vì sao không nhìn thấy đồng nào cũng không biết.”

Ta lơ mơ hiểu được ý anh hai, vô cùng kinh ngạc mà cười:

“Không phải ý anh là việc hắn tiếp cận em là vì tiền của em chứ?” Trời ơi, đường đường là Lâu công tử không ngờ lại bị xem là kẻ đào mỏ? Anh hai của ta thực sự thông minh quá mức rồi.

Anh hai lườm ta vẻ mặt không vui:

“Anh nghĩ tập đoàn nhà họ Lâu đang có ý mở rộng địa bàn xuống phía nam, mà nhà chúng ta chính là đại gia bất động sản có tiếng ở nam bộ, có chút khó mà giành được, giá đất lại đắt đỏ như vậy, và hầu như đều đứng tên chúng ta, lại đều nằm trong khu quy hoạch đô thị trong vòng mười năm tới. Nếu như nó cười được em, thì chẳng cần tốn chút công sức nào cũng nắm đất đó trong tay, như vậy có thể nói, Lâu thị vốn chỉ là một trong ba tập đoàn lớn của Đài Bắc, sẽ nghiêm nhiên trở thành tập đoàn tài chính lớn nhất của Đài Loan.”

Ta chẳng chút hứng thú hỏi anh hai:

“Anh thực sự cho rằng em sẽ kế thừa rất nhiều tài sản sao? Đừng có ngốc như vậy.”

“Dù gì thì gì, làm thông gia với nhà chúng ta, nó sẽ có lợi lớn, biết đâu còn dám xúi ba sáp nhập công ty vào tập đoàn Lâu thị. Anh biết ba rất khoái nó.”

“Anh hai à, anh không hiểu ba rồi. Ba chưa có bị mắc chứng bệnh đãng trí của người già đâu, cho dù có khoái người ta đến mức nào cũng sẽ không đem tài sản nhà họ Chung ra mà dâng tặng được, hơn nữa, em cũng chẳng có ý định gì với hắn cả.”

“Chỉ cần có một chút khả năng thì anh vẫn phải lưu ý. Bằng không em phải hứa với anh, nếu như ba thật sự muốn chia phân nửa tài sản cho em làm của hồi môn, thì trước tiên em phải ra tòa án làm giấy tờ nói rõ tài sản đó là của riêng, không liên quan gì đến gia đình chồng_____”

Trời ạ, anh hai ta bị thần kinh rồi chắc! Ảnh rất khôn khéo không sai, nhưng nếu ảnh cứ tiếp tục thần hồn nát thần tính lâu dài như vậy, thì chưa đầy bốn mươi tuổi chắc sẽ về châu ông bà mất. Nhìn miệng ảnh mở ra đóng vào liên tục, tâm tư của ta đã không còn nghe ảnh nói nữa, mà lại miên man nghĩ tới Lâu Phùng Đường. Aizz, nếu như hắn muốn đất đai cũng không sao, ta sẽ miễn phí tặng cho hắn coi như quà cảm ơn hắn đã làm bạn với ta trong thời gian qua, sau đó hai người sẽ nói goodbye không ai nợ ai gì nữa.

Nếu chỉ vì vật chất mà qua lại với nhau, vậy thì đơn giản quá rồi. Thế nhưng, đã là tình cảm thì khó mà giải quyết rõ ràng rạch ròi được.

Hắn đang dùng cách riêng của mình buộc chặt lấy ta, ta biết, từ cái khoảnh khắc ta về ở chung với hắn đó, ta liền biết tiếp theo sẽ dẫn đến kết quả này; bọn ta quan tâm lẫn nhau, và đã bắt đầu chung thủy với đối phương... cho dù ta với hắn không ai thừa nhận.

Trước khi ở chung, ta căn bản không để tâm chuyện quan hệ với người đàn ông khác, cho nên mới có thể rủ Phương Thận Triết lên giường, tuy rằng việc không thành, nhưng trong đầu ta chưa bao giờ có cái ý niệm chung thủy với một người nào đó; nhưng sau khi ở chung, mọi thứ đều có chút thay đổi, những thay đổi rất nhỏ, nhưng ta vẫn cảm nhận được, chỉ là vẫn tin rằng sự thay đổi này chẳng việc gì tới ta.

Nhưng, cho đến lúc này ta thực sự còn có thể bình chân như vại sao?

Sự hoảng hốt khó mà che giấu được đã hiện rõ trong lòng ta. Có lẽ mọi người đều cần tỉnh táo lại. Không biết khi khởi động lại nhịp độ của bản thân, liệu ta còn có thể tự nhiên thoải mái như trước không. Cho nên ta nhất định phải ra đi để hiểu rõ chính mình.

Dù biết rõ bản thân mình muốn hay không muốn cái gì, song hoàn cảnh thực tế không cho phép ta muốn chọn cái gì thì chọn. Một khi sự quan tâm của ta dành cho Lâu Phùng Đường ngày càng nhiều, tình cảm giữa bọn ta ngày càng thân mật càng hiểu rõ về nhau, vậy thì nguy rồi.

Nhất là khi hắn đã chế ngự được cái tôi của đàn ông, không còn giữ quan điểm phải cưới xử nữ nữa, chấp nhận cùng ta cuộc một ván “chung thân”, ta mới chợt nhận ra có một nguy cơ đang rình rập. Sau ba ngày, kể ra hắn cũng là quân tử, nên lại dùng BCS trở lại. Nhưng mà có một linh cảm chẳng lành cứ quanh quẩn trong đầu ta. Ta đương nhiên cũng theo hắn trong ba suốt ba đêm hoàn toàn không có phòng tránh gì, phải chăng ta cũng đang đánh cược?

Nhưng vì sao bây giờ ta lại muốn bỏ trốn?

“Dĩn nhi!”

Giọng nói bực bội của anh hai vọng vào “thế giới thần tiên” mà ta đang đắm chìm vào.

Ta hoàn hồn nhìn ảnh, nhìn trừng trừng, rồi lại cười khúc khích, đương nhiên biết ảnh đã nhìn ra thái độ bất lịch sự của ta, này giờ hoàn toàn không nghe ảnh nói gì cả.

“Anh đang hỏi, em có muốn làm quen với một vài người bạn của anh hay không, đều là những người thành thật tin cậy.”

Thì ra muốn tìm chồng cho ta, tốt nhất là một người đàn ông không quản lý tài sản của vợ cũng sẽ không ngập ngừng của hồi môn của vợ.

“Không, em cảm ơn.”

“Em cứ suy nghĩ đi, so với đàn ông Đài Bắc, em nên quý trọng sự chất phác của thanh niên miền nam. Đàn ông Đài Bắc đều rất xấu.”

“Anh từng bị ai lừa gạt sao?” Ta cười hỏi, lườm lườm bằng ánh mắt nghi ngờ.

Ảnh cúi đầu xem đồng hồ:

“Bỏ đi, không nói nữa, anh còn vội lên máy bay về Cao Hùng. Em tự xem nên làm thế nào, dù gì đi nữa, cũng hãy nghĩ đến tài sản của Chung gia trước tiên. Đừng để bị lừa.” Sau khi đứng dậy còn không quên tỏ vẻ anh hai xoa đầu ta.

Ta đưa tay đẩy ảnh ra:

“Em có phải trẻ con đâu.”

“Thế nhưng, anh vẫn không nhịn được muốn sờ lên mái tóc bóng mượt của em.” Ảnh lại vén tóc ta lần nữa, cầm lấy cặp sách và hóa đơn tính tiền rồi đi.

Bởi vì ta đang ở trên tầng cao nhất của khách sạn này, đương nhiên không cần phải đi ra chung đường với ảnh. Ngồi ở chỗ uống cà phê, ta đang định đứng dậy trở về phòng ngủ trưa, không ngờ trước mặt lại có người ngồi xuống, là Lâu Phùng Đường.

“Ừa, sao sớm vậy anh?”

“Anh ta là ai vậy?” Hân lãnh đạm hỏi ta.

Ta cười, không trả lời, ta không muốn cho hân cái quyền được chất vấn ta. Ta không cần phải báo cáo với hân, quan hệ giữa bọn ta không thể lại tiến thêm một bước, nhân nhạ là tốt rồi, không cần phải sâu đậm thêm nữa.

Thông minh như hân tất nhiên sẽ đoán được ý ta, sắc mặt liền sa sầm lại. Một lát sau đứng dậy, kéo một cánh tay của ta móc vào khuỷu tay của hân:

“Đi thôi, chúng ta lên phòng.”

“Ừ.”

Hân đưa tay lên vuốt tóc ta, thì thào bên tai:

“Đừng bao giờ cho người đàn ông nào khác chạm vào mái tóc này nữa.”

Ta cúi đầu, mái tóc theo đó rũ xuống như một bức rèm nhung, không nói một lời.

Ta hoàn toàn không thích cuộc sống của mình quá mức ồn ào, nhất là việc có cả đám người cứ tới tới lui lui thăm viếng; chỉ xuất hiện một vài lần cũng đủ khiến người ta phiền chết đi được.

Ở một mức độ nào đó, tính tình ta rất quái gở. Có lẽ ta quá coi trọng bản thân mình, quá coi trọng không gian tự do của mình, thà rằng hưởng thụ sự cô độc cũng không muốn có người lải nhải suốt bên tai mất thì giờ của ta; cho nên một khi sự thanh tĩnh bị người khác quấy rầy, sẽ có khuynh hướng muốn trốn đi.

Ngoại trừ mấy người anh em trai khác mẹ ra, những người đến tìm ta còn có mấy cô nàng ‘ngày xưa’ của Lâu Phùng Đường, những cô nàng này có lẽ vẫn chưa từ bỏ ý định. Đến cả cô em đã lâu không gặp Lâu Phùng Hân cũng tới góp mặt. Thật sự, ta đã chiếm lấy Lâu công tử quá lâu, đủ lâu để bọn họ như ngồi trên đồng lửa. Vì vậy, cho dù là những kẻ trước đây vốn rất lạnh lẽ, cũng đều nhảy đông đông lên tiếng công kích ta. Việc ta trú ngụ trong căn hộ của hân đã không còn là bí mật gì nữa, điện thoại suốt ngày reo liên tục, cho nên thời gian ta lang thang bên ngoài ngày càng nhiều.

Mấy ngày gần đây, việc tương đối đáng để thở phào nhẹ nhõm chính là sau khi trở về Đài Bắc, ta đã cảm “cờ đỏ”, chứng minh ba ngày đó ta không có khả năng thụ thai. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc chuyện hôn nhân của bọn ta không cần phải bàn đến nữa? Đó là sự hả hê của ta, nhưng chẳng phải là sự hài lòng của Lâu Phùng Đường. Không biết là vì việc ta từ chối gả cho hân hay là vì ta không muốn sinh con đã khiến hân thất vọng như vậy. mấy ngày gần đây hân có vẻ lạnh nhạt, còn ta thì ngược lại, cảm thấy thế lại hay.

Khoảng cách rộng rãi một chút mới không khiến ta cảm thấy ngột ngạt; nhưng mà, trong lòng ta vẫn ôm ấp một hy vọng tung cánh bay xa. Ta muốn đến những chân trời xa xôi, muốn tự mình cảm nhận trọn vẹn cái cảm giác khi đứng trên một đất nước hoàn toàn xa lạ.

Trước đây, nguyên nhân lớn nhất khi định đi du học là vì muốn tránh Lâu Phùng Đường, còn bây giờ ta muốn đi là vì chính bản thân mình.

Thực sự ta cần phải ra đi. Cứ tiếp tục cuộc sống mập mờ không có tương lai như vậy đối với cả hai người đều chẳng có lợi gì. Nếu luôn có sự tồn tại của ta, thì sao hân có thể có thời gian và cơ hội mà quen biết những cô gái khác? Nếu như ta không ra đi, làm sao có thể quen biết với những người đàn ông khác trên thế giới này? Ta không bao giờ có ý định nuôi dưỡng cái ý nghĩ trung thành với một người đàn ông. Cái cảm giác “phụ thuộc” đó không được phép tồn tại, nhưng mà rồi nó sẽ từ từ lặng lẽ nảy sinh trong lòng một cô gái; ta không biết bản thân mình có hay không, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để nó phát triển thành một “chân lý”.

Ta là Nhậm Đình, ta là một cá thể độc lập.

Cho dù có yêu đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi được điều gì, hay cướp đoạt được cái gì của ta.

Đến chỗ ở của Ứng Khoan Hoài, trước nụ cười kinh ngạc của anh ấy, bọn ta ôm nhau thắm thiết. Đã lâu không gặp, ta rất nhớ anh ấy.

Lần này, ta thực sự muốn ra nước ngoài. Ta nói với anh ấy mục đích đến thăm của mình, bởi vì nghe mẹ nói khoảng giữa tháng Mười anh sẽ đi Pháp dự triển lãm tranh. Ta định xin anh ấy nhân tiện dẫn ta đi theo du lịch, có lẽ là mười ngày hay nửa tháng, hoặc là mấy tháng cũng được; những người có trình độ tiếng Anh yếu kém thì không nên làm liều, nhưng mà Ứng Khoan Hoài chính là một người bạn đồng hành tuyệt hảo.

“Em sống không thấy thoải mái sao? Anh chàng đó không ngờ lại không đủ bản lĩnh để giữ chặt lấy em.” Anh ấy đưa cho ta một ly nước trái cây, rồi ngồi xuống đối diện.

“Cũng không phải cái gì gọi là thoải mái hay không thoải mái. Dù gì cuộc sống này nếu cứ tiếp diễn thì cũng chẳng có gì thay đổi cả, chỉ bằng đi xa mở rộng tầm mắt một chút.”

Anh ấy nhướn cao mày, không tin điều ta vừa nói:

“Anh thấy em đang sợ nếu tiếp tục sống như vậy sẽ có sự thay đổi lớn thì có? Một nam một nữ sống chung với nhau, trừ khi kết hôn, bằng không tất nhiên sẽ có sự thay đổi. Là em không chịu đựng nổi, hay là “con ngựa giống” của em không chịu nổi đây?”

Xí! Nói gì mà khó nghe, ta chẳng thèm trả lời.

Anh lại nói:

“Anh chàng nào yêu em thì sẽ muốn giữ chặt lấy em, nhưng em thì sợ hãi như vậy. Nếu như anh ta bất hạnh mà trót yêu em, em nên xem xét lại bản thân mình có phải đã biểu hiện điều gì quá xuất sắc hay không, có cố ý đùa giỡn với trái tim người khác hay không, có dùng mọi lực đặc biệt của mình để mà đầu độc đàn ông vô tội hay không.”

“Eh! Anh không phải đang ứng vào hoàn cảnh của mẹ em và anh đó chứ?” Ta ngay lập tức ra đòn phản công.

Anh ấy bỗng nghẹn lời, vẻ mặt không vui, sau đó rất nhanh lại trở lại bình thường, có chút oán giận lờm lờm ta:

“Đồ con gái tàn nhẫn vô lương tâm.”

“Đối diện với vết thương là phương thuốc chữa trị tốt nhất. Em không kiêng kỵ chuyện đó.” Ta vốn là người không có lương tâm – không có trái tim, anh ấy lẽ nào còn không hiểu?

“Được rồi, muốn đi nước ngoài cũng được, nhưng em có chắc chắn là đi được hay không? Bảo đảm sẽ không tái diễn vở kịch bị bắt trở về Đài Bắc như lần trước chứ?”

Tuy rằng Ứng Khoan Hoài chưa từng gặp Lâu Phùng Đường, và ta cũng ít khi kể chuyện gì với anh, thế nhưng xét theo tình hình của ta mấy tháng gần đây thì người thông minh như anh tất nhiên cũng có thể biết được sơ sơ, chắc cũng được tám chín phần mười.

Đúng như anh suy đoán lúc đầu, Lâu Phùng Đường những lúc cần cương quyết cứng rắn thì sẽ không dây dưa dài dòng, cứng rắn cho đến cùng; từ việc hấn bằng lòng cưới ta cũng đủ thấy. Cho dù tất cả các điều kiện của ta đều cho thấy ta không đủ tư cách để leo lên cái ghế Lâu phu nhân, cùng hấn chung hưởng sự tôn vinh; nhưng bởi vì ta có một sức hấp dẫn mà hấn xưa nay chưa bao giờ tìm thấy trên người những cô gái khác, và lại sức hấp dẫn đó vẫn chưa từng biến mất, cho nên hấn chấp nhận cưới ta, chứ không chịu đi tìm mấy cô thiếu nữ dài các tam tòng tứ đức mà kết hôn.

Làm sao mà ta biết được hấn lại khó trị như vậy? Làm sao ta biết được bản tính của mình lại hợp ý hấn như thế, để tiếp đó lại hấp dẫn được hấn, khiến ta không đủ can đảm nói lời chia tay với hấn? Hấn sẽ không cho phép, mà ta _____ cũng không chán ghét hấn; cho nên ta chấp nhận sự không cho phép của hấn.

Hấn có một cơ thể hấp dẫn, một gương mặt mê người, nắm giữ ta nhưng lại cho ta đến 90% tự do. Một tình huống rất kỳ quái, chỉ có thể nói hấn là một gã đàn ông cao cơ.

Hấn từng nói trong thời gian quan hệ với hấn, ta không được phép có bất kỳ người đàn ông nào khác, hấn coi trọng nhất điểm này. Sau khi đã nói đến hai lần, sẽ không nhắc lại thêm lần nào nữa, hấn cũng hoàn toàn tin tưởng ta; và lòng tin này sẽ vẫn duy trì cho đến khi nào hấn tận mắt chứng kiến ta nhảy lên giường của người khác mới thôi. Điều này đối với hấn mà nói nhất định không dễ dàng gì, đặc biệt là khi ta luôn

ở trước mặt hần khoe khoang khoác lác về việc trước đây tình nhân của ta nhiều như cá lội dưới sông như thế nào, ta làm như mình là Carmen tái thế vậy, thế nhưng hần vẫn tình nguyện tin tưởng ta. Không biết nên nói hần là kẻ quá tự tin, hay là kẻ sẵn sàng cho “người” của hần một cơ hội? Thế nhưng, một khi để cho hần biết được đối phương phản bội mình, vậy thì hần sẽ không cho người đó bất kỳ cơ hội nào nữa; một trăm lần trung thực cũng không gỡ nổi cho một lần bất trung.

Ta có sức hấp dẫn đối với hần, và ngược lại, hần cũng có sức hấp dẫn đối với ta. Tính cách độc đáo của hần có rất nhiều điểm mà ta yêu thích, thế nhưng... nên dừng lại ở đây là được rồi.

Ra nước ngoài, sẽ lại là một trò đặt cược khác.

Không từ mà biệt có bị xem là phản bội hay không? Về phần ta thì không, bởi vì bọn ta không có bất kỳ lời hứa hẹn gì; nhưng về phần hần thì không dám chắc. Không quang minh chính đại, thì sợ hần không chấp nhận được; nhưng nếu quang minh chính đại thì___ ta còn có thể đi được sao?

Ta chẳng việc gì phải báo cáo với ai cả, đây là lời tuyên bố ngầm của ta dành cho hần. Cũng nên nhân cơ hội này để cho hai người cùng bắt đầu lại; có lẽ một mùa xuân mới sẽ tới, thật tốt, có đúng hay không?

Ta lôi hộ chiếu và mấy thứ liên quan từ trong ví da ra:

“Khi nào đi?”

“Vốn định ngày mười lăm đi, nhưng nếu em thích dạo chơi lòng vòng Châu Âu trước, thì ngày mười mình đi luôn, có thể dạo chơi từ Anh sang Pháp.”

“Vậy là hẹn rồi đó nha.” Nụ cười của ta uể oải, nhưng ánh mắt thì sáng ngời vì sắp được ra nước ngoài. Bước sang một giai đoạn khác, được gặp gỡ những sự vật & con người khác là điều mà ta luôn mong ước bấy lâu. Mặc kệ kết quả tốt xấu, ít nhất ta sẽ không còn buồn chán nữa.

Ứng Khoan Hoài thở dài:

“Thật không hiểu nổi em. Anh thực sự nghĩ rằng nên có một ai đó quản lý em mới được.”

“Anh có sẵn lòng hi sinh không?” Ta khoác lấy vai anh ấy.

Anh khinh thường đẩy tay ta ra.

“Nếu em thèm muốn anh, kiếp sau hãy xếp hàng thử xem, có lẽ sẽ tới phiên em.”

17. Chương 09 Part 2

Anh chàng ngây thơ lại làm ra bộ dạng thuần khiết, làm ta cười chảy cả nước mắt. Trời ạ, những người có thể tìm vui trong đau khổ cũng thật đáng ngưỡng mộ. Nhưng anh thực sự sẽ giữ mình vì mẹ ta sao? Không tin được.

Một mình lang thang ở khu đông Đài Bắc, giữa dòng người tấp nập, vậy mà ta chỉ cảm thấy mình sao mà cô đơn lẻ loi đến thế. Một khuôn mặt không biểu cảm lặng lẽ giữa phố phường đông đúc và bận rộn. Con người cứ thế bước ngang qua nhau, dường như toàn bộ thế giới này đều không chút liên quan đến ta. Ta vẫn cho rằng sống ở Đài Bắc thật không dễ gì mà tìm được sự thanh thản và vui vẻ.

Ánh mắt đang lướt qua những khung kính cửa sổ bỗng nhiên bắt gặp một hình bóng rất quen thuộc. Người ngồi ngay cửa sổ bên trong quán cà phê chẳng phải chính là Lâu Phùng Đường sao?

Không nghĩ ngợi nhiều, bởi vì ta rất muốn gặp hấn nên hớn hỏ chạy ngay vào, cho đến khi đứng ở trước mặt hấn mới cảm thấy mình lỗ mãng đến thảm hại. Giữa ban ngày ban mặt, dĩ nhiên hấn sẽ không nhàn rỗi đến mức mà đi uống cà phê. Ngoài hấn ra còn có ba người khách khác mà ta không quen biết.

“Nhậm Dĩnh?” Hấn kinh ngạc đứng dậy, sau đó liền nở nụ cười với ta, nắm lấy tay ta.

Ta cần môi dưới, cúi thấp đầu:

“Nhìn thấy anh, nên em vào.” Ta thật không biết tại sao bỗng cảm thấy kích động như vậy, giống như kiếp này sẽ không còn cơ hội gặp lại hấn nữa, cảm giác vô cùng quyến luyến. Ta vẫn chưa thu xếp hành lý xong, vậy mà đã bắt đầu nhớ nhung hấn rồi.

Ta cẩn thận dò xét ba người phía sau lưng hấn, hai người đàn ông nước ngoài ngồi ở một bên, còn chỗ bên cạnh Lâu Phùng Đường là một cô gái đẹp đến mức kẻ khác phải chảy nước miếng vì thèm; hiển nhiên là cô thư ký kế nhiệm ta. Người đẹp kia cũng nhìn ta dò xét, đôi môi mọng đỏ tươi mề người khê hé, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người ta một phát. Trước đây ta quyến rũ thế nào, cũng không học được cái vẻ hồn nhiên thiên bẩm này được! Thực đúng là “giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại yêu cơ hoá diễm cơ.” (Đất nước thời nào cũng có nhân tài, thế hệ yêu nữ thay cho thế hệ kiều nữ. Thật ra em Dĩnh đã thay đổi về sau của câu thành ngữ này. Câu đúng là: thế hệ mới thay cho thế hệ cũ.)

“Thật ngại quá, làm phiền anh rồi.” Ta gật gật đầu, định rút tay lại, không muốn quấy rầy công việc của hấn.

Nhưng hấn vẫn giữ tay ta, xoay người nói vài câu tiếng Anh gì đó với khách, rồi kéo ta sang một bên.”Anh có vài phút.” Hấn nói.

Ta cười nhẹ, gục đầu vào ngực hấn: “Xin lỗi.”

“Làm gì mà mất hồn vậy.” Hấn nhìn vào hai bàn tay trống không của ta, biết ta chỉ đi lang thang không có mục đích.

Trong mắt người khác có lẽ ta đang lãng phí cuộc đời, nhưng đối với ta, bất luận làm việc gì miễn mình cảm thấy vui vẻ, thì đều không xem là công cốc. Hưởng thụ sự cô đơn, cũng là một cách tận hưởng niềm hạnh phúc, mà không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Hấn theo thói quen nghịch ngợm mái tóc ta, nâng mặt ta lên ta, hôn ta một chốc: “Tối nay em rảnh chứ? Mình đi ăn tối?”

“Ra ngoài ăn hả?” Ta nhướn mày.

“Lẽ nào em có cách khác tốt hơn sao?” Hấn cũng nhướn mày.

Chúng ta không thường dùng cơm tối chung với nhau, vả lại ta chưa bao giờ nấu một bữa cơm nào cho hấn, cho nên trong căn hộ bọn ta đang ở chưa từng thật sự “nổ lửa” một lần, chỉ trừ bữa sáng mỗi người tự pha cà phê sữa mà thôi. Ta vốn tham ngủ nướng nên ngay cả bữa sáng cũng không ăn chung với hấn. Cũng khó trách hấn lại hỏi như vậy, ta không nấu cơm.

Trái với trông đợi của hấn, ta nói:

“Về nhà ăn đi! Em có thể nấu được vài món, có thể gọi người ta mang thêm đồ ăn đến.”

“Anh cần chuẩn bị những gì?” Hấn nở nụ cười lơ đãng, như muốn chế nhạo ta.

Ta đẩy hấn. Tự mình lui ra sau một bước:

“Vác bụng về là được rồi.”

Hấn cười sảng sặc, một tay vịn lên trên cái cột nhà kiểu La Mã màu trắng, toàn thân phát ra vẻ quyến rũ nam tính chết người, ta cùng lúc cũng nhìn thấy vẻ mặt không thể tin nổi vào mắt mình của cô thư ký xinh đẹp của hấn — mấy khi được nhìn thấy sếp của mình cười vui vẻ khoái chí như thế? Tự nhiên ta lại cảm thấy thoải mái hơn, khi biết có một số diện mạo mà chỉ ở trước mặt ta hấn mới bộc lộ ra ngoài. Điều này khiến ta đặc ý.

“Bây giờ?” Ta không muốn tiếp tục làm lỡ công việc của hấn, hỏi.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Bây giờ.”

Ta vẫy vẫy tay, rồi đi ra cửa. Còn chưa đi tới cửa, hắn đã đuổi theo kéo ta lại, lúc ta vừa xoay người sang thì lại nhận được một nụ hôn của hắn.

“Giữ đây?” Ta kinh ngạc hỏi.

“Chỉ là muốn hôn em thôi.” Hắn vuốt tóc ta, lịch lãm xoay người trở lại với mấy người khách.

Ta mím môi, mỉm cười rời khỏi. Có lẽ bởi vì hôm nay ta không có tô son. Khi ta để mặt mộc, hắn sẽ đặc biệt thích thú để lại dấu môi của mình đầy mặt ta.

Một lần nữa quay trở lại với con đường tấp nập, tâm tình ta trở nên bất định. Sau khi ta đi rồi, có lẽ ta sẽ nhớ hắn nhiều hơn là ta nghĩ. Nhưng có sao đâu, có lẽ nhớ nhung cũng là một thứ hạnh phúc đáng để trải nghiệm.

Vẫn một chiếc tắc xi, chạy về hướng siêu thị, ta nhắm mắt nghỉ ngơi. Không thể không thừa nhận — ta yêu hắn; từ ưa thích nay đã “thăng cấp” lên một bước chuyển thành tình yêu. Có điều, tình yêu và chia ly là hai việc khác nhau; ta thực sự nghĩ như vậy. Ai nói cứ phải dính chặt lấy nhau cả ngày mới là tình yêu thực sự? Cảm giác của ta, thì chỉ một mình ta tự cảm nhận, không liên quan gì đến việc hắn có yêu ta không.

Một cô gái có thể đối xử với tình yêu một cách lạnh lùng như vậy liệu có tư cách yêu người khác hay không? Ngay cả ta còn phải thở dài ngao ngán, rõ là một kẻ phá hoại các quy tắc của tình yêu!

Giấu Lâu Phùng Đường việc ta chuẩn bị ra nước ngoài cũng không quá khó khăn, chỉ cần ta giữ vẻ mặt bình thường như bấy lâu nay, thì không lộ ra sơ hở nào.

Thứ nhất, là bởi vì ta không có thói quen sửa soạn hành lý. Cho dù dự định du lịch ở nước ngoài một thời gian dài, nhưng cũng chỉ cần xách theo một cái túi nhỏ, có hộ chiếu, đô la là đủ rồi, những thứ khác thì giảm thiểu tới đa. Cũng đâu phải đi tới sa mạc hẻo lánh, sợ gì không mua được quần áo đồ dùng? Thứ hai, Lâu Phùng Đường không phải là loại đàn ông bị ám ảnh với việc phải bám dính bạn tình cả ngày không buông. Ta chịu không nổi loại người đeo như sam, lại còn ương ngạnh tuyên bố rằng vậy mới chứng tỏ tình yêu là quý giá đó, chỉ tổ khiến người ta không thở nổi.

Ta thích hắn, hắn có rất nhiều ưu điểm mà ai cũng yêu thích. Nghĩ lại việc ta có thể chung sống với hắn lâu như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là cả hai đều cho nhau một khoảng không gian tự do. Ta cũng ngạc nhiên không ngờ mình lại có thể ở cùng hắn lâu như vậy; cho dù là ba mẹ mình ta cũng chưa từng ở chung lâu đến thế.

6:55, ta nhắc nồi canh ra khỏi bếp, đặt lên bàn ăn. Nhìn một bàn đầy thức ăn, tự nhiên ta bật cười tự giễu mình, sao mà giống Hồng Môn Yến quá. (thành ngữ dùng để ví với một cái bẫy. Ngoài mặt thì là một bữa tiệc vui vẻ, nhưng trong đó ẩn giấu đầy hiểm nguy, cạm bẫy.)

Có ba món chính gọi nhà hàng mang tới, ngoài ra ta còn làm thêm hai món rau một món canh, trông cũng không tệ. Sau đó, ta đến tủ rượu lấy một chai vang đỏ và hai cái ly chân cao, miệng vẫn không kèm được nụ cười chế nhạo.

Bỏ công sức ra nấu một bữa cơm hình như cũng chính là chuyện mà một cô gái nên làm để lấy lòng người con trai mình yêu. Cứ thấy ngốc ngốc thế nào đó, vì ta không ngờ mình cũng biết xuống bếp, không tự cười mình sao được?

Bởi vì mẹ ta chỉ là một người tình, nên từ xưa đến nay ta chưa bao giờ cảm nhận được cái cảm giác “gia đình” là gì; và cũng bởi vì ta vẫn luôn nghĩ rằng cuộc sống của mẹ vô cùng hoàn hảo, nên ta càng không bao giờ có bất kỳ một ảo tưởng tốt đẹp nào về “gia đình”.

Một cô nhân tình đúng nghĩa vốn không nên xem căn nhà mình ở là một gia đình ấm áp. Một thằng đàn ông nếu như thật sự yêu thương gia đình, liệu có thể nào nuôi nhân tình ở bên ngoài hay không? Song, hoàn cảnh này có lẽ không thích hợp áp dụng vào một kẻ độc thân như Lâu Phùng Đường. Tuy nhiên, cái bầu không khí “ấm áp hạnh phúc” này ta xưa nay chưa từng tạo nên, cũng chính vì thế, mà căn hộ này chưa bao giờ tỏa ra mùi hương thơm ngát của thức ăn.

Để nắm giữ được trái tim của một người đàn ông thì trước tiên cần nắm giữ cái dạ dày của hắn. Thế nhưng ta đâu có muốn. Ta không muốn trái tim của hắn, không muốn con người của hắn, không muốn tình yêu của hắn, nên đương nhiên ta cũng sẽ không nhân danh tình yêu mà giở bất kỳ thủ đoạn nào cả.

Ngày hôm nay là ngoại lệ, trong lòng ta bất chợt nảy ra ý nghĩ phải tổ chức một bữa tiệc chia tay. Trời ạ, chẳng lẽ trong tiềm thức ta tự nhận mình đã gây ra tội ác tày trời rồi chẳng! Sao bỗng nhiên lại cảm thấy có chút hổ thẹn với hắn như vậy.

Nghe tiếng mở cửa, ta xoay người nở một nụ cười chào đón Lâu Phùng Đường vừa bước vào nhà; không hơn không kém, đúng bảy giờ. Trên tay hắn cầm một bó “ngu mỹ nhân”^[i] khiến hai mắt ta sáng rỡ, liền nhào tới đón lấy: “Hoa này giản dị ghê, không ngờ Lâu đại thiếu gia lại có thể chọn mua loại hoa này?” Hiện tại không phải những loại hoa màu hồng tím đang rất thịnh hay sao? Hoa hồng, hoa lys, cát cánh, calla nê; chẳng ngờ hắn lại tặng ta một bó ngu mỹ nhân, lạ lùng thay, nó lại thực sự khiến ta yêu thích.

“Giữa một rừng hoa đủ màu sắc, nó không tươi đẹp cũng không bắt mắt nhất, nhưng cũng không phải quá mộc mạc. Anh định tặng hoa sen cho em, nhưng lại cảm thấy không tôn trọng lắm, có lẽ ngu mỹ nhân thích hợp với em nhất.” Những lời nói chân thật của hắn tựa như ướp đầy mật ngọt, không ngờ những câu như vậy cũng có thể biến thành những lời có cánh.

Ta vui vẻ tìm ngay một lọ hoa thủy tinh để cắm hoa vào. Mặc kệ giá trị của chiếc bình hoa này có là bao nhiêu đi chăng nữa, thì vào những lúc cần thiết, dù nó có được làm bằng vàng thì bất quá cũng chỉ là cái bình để cắm hoa mà thôi. Ta cắm hoa vào lọ xong, đứng tránh sang một bên nói với hắn:

“Có phải hợp nhau lại thì sẽ tăng thêm sức mạnh.” Một bình hoa thực sự và một cô gái “bình hoa”, hay là không?

Hắn đặt chiếc cặp xách lên trên kệ, bước tới ôm ngang eo ta, giọng trầm trầm cười nói:

“Em lúc nào cũng rất là đáng yêu.”

“Em có cần phải hiểu ý nghĩa của loài hoa này không?” Ta ngẩng đầu hỏi hắn.

Hắn lắc đầu:

“Không cần, anh mua nó, là bởi vì nó bắt mắt anh, chứ không vì ý nghĩa của nó hay vì lý do nào khác.”

Điều đó thật là tốt. Từ nào tới giờ ta chưa từng nghĩ rằng tặng hoa thì nhất định phải có một ý nghĩa gì đó, cứ để hoa chỉ mang đến vẻ đẹp đơn thuần thôi không phải là đủ rồi sao?

“Thế nhưng trước đây anh thường hay đặt hoa hồng tặng người khác mà.” Ta cố ý vạch lá tìm sâu.

“Đó chỉ là xã giao, vả lại bọn họ rất tin vào ý nghĩa của các loài hoa. Cũng may em hoàn toàn không tin mấy thứ đó. Em cũng biết đó, mỗi người mỗi kiểu mà.” Hắn nở một nụ cười vô tội đầy giao hoạt.

Ta xĩa xĩa vào ngực hắn: “Đồ cơ hội.”

Kéo hắn ngồi vào bàn ăn, ta lên tiếng cảnh báo trước:

“Cho dù chỉ tạm tạm, thì cũng xin anh ăn nhiều chê ít, bởi vì không có lần sau đâu đó.”

Hắn liếc nhìn một bàn đầy thức ăn:

“Nhìn cũng không tệ lắm. Nhưng mà sao anh lại có cảm giác nó giống như là một bữa Hồng Môn Yến vậy? Có thật đây chỉ là ý nghĩ em chợt nảy ra thôi không?”

Sự sắc sảo của hắn làm tim ta giật thót. Ta ngồi xuống phía đối diện, bới cơm cho hắn: “Yên tâm đi, em không phải là Chu Nguyên Chương, sẽ không thừa lúc anh cơm no rượu say ám sát anh đâu, anh chỉ cần lo cho cái bao tử [có nguy cơ] bị đau mà thôi.”

Nâng chén cộng ly với hắn, ta ngửa đầu uống cạn.

“Nào, hôm nay có rượu hôm nay say.”

Hào khí và lòng nhiệt tình hiếm có của ta khiến hắn cũng bị cuốn theo. Ta vừa ăn vừa uống, lại còn bật nhạc lên, kéo hắn ra khiêu vũ. Tuy có hơi ngà ngà say, nhưng cũng may chưa đến mức nhảy thoát y vũ. Ta

chỉ cất giọng cười phóng đảng, uống ừng ực hết ly này đến ly khác, khóe mắt tự nhiên rơi lệ, chảy xuống trước ngực hắn, khẽ thì thầm:

“Lâu Phùng Đường, em thực sự rất thích anh.”

“Anh cũng thích em.”

Ta hài lòng với câu trả lời của hắn. Đưa tay tắt đèn, ta kéo hắn ra đứng bên ngoài ban công cửa sổ, những ngọn đèn rực rỡ chớp tắt xa xa, rọi những ánh sáng ngũ sắc vào trong khung cửa sổ vuông tối thui của bọn ta.

“Em sao vậy?” Hắn nâng cằm ta, nhẹ nhàng hỏi.

“Không có gì, chúc mừng chúng ta thích lẫn nhau.” Ta hất tóc ra sau, từ từ kéo hắn cùng ngồi xuống thảm, hắn ngồi dựa lưng vào tường, kéo ta tựa vào lòng hắn, hai người cùng hướng mặt ra ngoài, mặc cho những ngọn đèn nê-ông chớp tắt hắt muôn vàn màu sắc lên mặt bọn ta.

“Loại người như chúng ta, thích nhau được cũng thật là một kỳ tích.” Ta thở dài, men rượu khiến cho giọng nói của ta càng thêm trầm thấp, ta không say, chỉ hơi ngà ngà. Ta thích cái cảm giác lâng lâng bay bổng này, đặc biệt khi được ngồi trong lòng hắn.

“Không. Đây là kết quả tất yếu.”

“Như vậy đã là “kết quả” rồi sao?”

“Đương nhiên còn có sau này nữa. Nhưng mà em đâu muốn suy nghĩ quá nhiều, có đúng không? Em sợ chết khiếp nếu có người muốn trói chặt em mà.”

Sao hắn lại hiểu rõ ta đến vậy! Không hổ là người đàn ông đầu tiên mà ta yêu thích trong đời. Nhưng cũng bởi vì hắn quá thông minh, nên ta phải gạt bỏ ngay cái ý nghĩ tiếp tục mù quáng ở bên cạnh hắn. Có một số đàn ông càng ở chung càng khó dứt bỏ. Nếu không phải vì hắn nhất quyết không buông ta ra, thì có lẽ ta cũng không rời khỏi hắn được; tình thế sẽ càng bi thảm hơn.

Ta không đáp lại lời hắn, nhưng giọng nói trầm ấm quyến rũ của hắn lại cất lên phía trên đầu ta: “Em xưa nay chưa bao giờ để bản thân mình quá yêu thích một thứ gì, không mê đồ trang sức, cũng không ham quần áo đẹp, không có ai gọi là bạn bè tri kỷ, anh nghĩ, ngay cả ba của em cũng chưa chắc đã hiểu được lòng em, đúng không?”

“Em có yêu mẹ của em.” Ta thì thầm.

“Chuyện đó là đương nhiên. Trong giới hội hoạ ai cũng biết, phu nhân Nhậm Băng Tinh là một người phóng khoáng như phụ nữ di gan. Tính tình của em cũng từ tay mẹ em mà ra, bà lại dành cho em tất cả tự do mà em muốn, nên em hoàn toàn yên tâm yêu mẹ mình. Nếu bà không phải là một người mẹ như thế, cho dù có quan hệ huyết thống, em cũng sẽ không yêu đâu! Cũng sẽ có thái độ như đối với ba em. Phần lớn thời gian, em miễn cưỡng lui tới gặp ông, trao cho ông những nụ cười lễ phép, nhưng vẫn giữ mình cách xa ngàn dặm.”

Ta khẽ nhích người, dựa lưng vào trong ngực hắn, gối đầu trên vai hắn, hai tay vòng lên đầu ôm lấy cổ hắn.

“Đúng vậy, em nhất quyết không để bản thân mình quá coi trọng những thứ không thể nắm chắc trong tay.” Yêu thích là một loại ám ảnh, không cần thiết để thứ tình cảm đó nảy sinh quá nhiều. Sức người có hạn, nếu cái gì cũng muốn, vậy còn có thể sống vui vẻ sao? Từ vật chất cho đến những thứ tình cảm khó có thể nắm giữ của con người, em đều không cưỡng cầu. Trên đời không có chuyện gì là đương nhiên ngoại trừ tình yêu của mẹ dành cho em, dù việc có em trong đời chỉ là ‘tai nạn’, nhưng em vẫn là máu mủ của mẹ. Em là một kẻ khá vô tình lãnh đạm. Ba mẹ cho em cuộc sống này, nhưng nếu không làm cho em yêu thương sâu sắc, thì em cũng chỉ xem như người dưng nước lã mà thôi.” Tối nay là ngày xưng tội của ta hay sao, khi không tự nhiên lại không tự chủ được mà trút hết nỗi lòng thế này? A, có lẽ là ta say.

“Em là kẻ bạc tình hay là quá đa tình?”

“Đều không phải, em chỉ là một kẻ không có trái tim mà thôi, anh cũng y như vậy, không phải sao?” Ta cười hì hì hỏi ngược lại hắn, “Chỉ có điều anh bá đạo kiêu căng hơn một chút; cộng thêm, sức kềm chế và

sự tuyệt tình, biết tận dụng triệt để người khác một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Trong “Lâu thị” có người tài ba, có người xoàng xoàng, có bình hoa, có tam cô lục bà (bà tám); trước đây, lúc còn làm ở phòng nhân sự, em không rõ vì sao nhân viên người tốt kẻ xấu lẫn lộn đến mức này, ai biết được anh từ đâu đã có mưu đồ. Bởi vì anh biết cách lợi dụng đặc điểm của bọn họ để dùng vào đúng việc. Lợi dụng xong, không còn tác dụng gì nữa, liền thẳng tay vứt bỏ không thương tiếc; cũng y như cách anh đối xử với phụ nữ... á, nhân tiện nói cho anh biết, sống chung với em thực sự là một sai lầm.”

Hắn không có nổi giận như ta nghĩ, mà chỉ cười phá lên, phóng đàng dấn sát vào lưng ta.

“Nhậm Đình, em nói đúng nhiều thứ, nhưng có một điểm sai, ở chung với em không phải là sai lầm. Chúng ta trời sinh là một đôi tuyệt hảo.” Hắn hôn lên gáy ta, hơi nóng phả ra hầm hập: “Chúng ta thậm chí xem chút nữa kết hôn rồi.”

“Anh làm gì mà nhớ rõ cái giao hẹn vớ vẩn đó quá vậy? Mau dùng bộ não thông minh của anh mà nghĩ xem, cưới em cũng chẳng đem lại cho anh tài sản lợi lộc gì. Anh xưa nay có bao giờ làm mấy chuyện lỗ vốn, sao có thể sai lầm trong cuộc hôn nhân này được.” Ta trượt người xuống dưới thảm, tránh nụ hôn nhờn nhọt của hắn. Không lâu sau cả người đã nằm dài dưới thảm.

Hắn cũng dè người xuống:

“Tài sản dễ kiếm, không cần dùng hôn nhân để đổi lấy. Bảo anh vì lợi ích mà kết hôn với một cô gái vừa nhìn đã thấy ghét, thì thà rằng tìm cô gái thú vị như em làm liều thuốc bổ cho cả thể xác lẫn tinh thần khô cứng của anh: cuộc sống thoải mái quan trọng hơn tất cả, anh không dại gì mà bỏ phí. Nhưng mà, chừng nào em mới chịu dừng chân vì anh đây?”

Ta không trả lời, không thể trả lời, dùng một cái hôn thật sâu để hắn quên đi vấn đề. Hắn muốn giữ chân ta, cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả, đàn ông luôn muốn giữ chặt lấy thứ mà hắn thích thú, nhưng ta sẽ không dừng lại vì bất cứ kẻ nào.

Chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ hiểu được điều này.

HẾT CHƯƠNG 9

18. Chương 10 (end)

Phần cuối

Sau khi đến Pháp, ngày tháng mới thực sự là buồn thê thảm. Ứng Khoan Hoài bận ngập đầu, còn ta thì chẳng đi tham quan được chỗ nào hết. Ngày nào cũng chỉ có thể dạo vòng vòng trong phạm vi 1km quanh khách sạn, sợ lạc đường nên chẳng dám đi xa. Mỗi ngày đều ngồi ở một quán cà phê ngoài trời trầm tư, nhâm nhi cà phê; đến một ngày rời khỏi Pháp, e rằng ta sẽ mang theo một cái dạ dày bị thủng vì uống quá nhiều cà phê mất. Không có hướng dẫn viên du lịch, tiếng Pháp lại dốt đặc cán mai. Thôi thì dù sao ngày tháng cũng còn dài, ta cũng không cần phải vội vã đòi đi chỗ này chỗ nọ cho bằng được. Nhưng mà mấy ngày gần đây trong lòng cứ có một cảm giác bất an khó chịu.

Bấm ngón tay tính toán, ta ra nước ngoài đã hơn hai mươi ngày. Có một cái dự cảm không hay cứ khiến lòng ta phiền muộn. Ta đang hy vọng dự cảm sẽ không trở thành sự thật. Hơn hai mươi ngày rồi, mà vẫn chưa thấy thảng, ta nhớ vẫn luôn sử dụng bao mả! Trừ phi ta cũng gặp xúi quẩy giống như mẹ, dùng phải một cái bao thủng? Không thể nào? Ta không muốn có em bé đâu!

Nghe nói cứ mỗi mười cặp vợ chồng thì có một cặp không thể thụ thai, mà muốn có được con còn phải hao tổn bao nhiêu công sức tiền bạc nữa chứ. Vì sao người mong thì không có, kẻ không muốn thì hết lần này tới lần khác tỉ lệ trúng thưởng lại cao khiến người như vậy?

Aizz! Uể oải lê bước trở về phòng khách sạn, bắt đầu có cái cảm giác “tự làm, tự chịu”.

Do hai mắt cứ dán chặt dưới đất, không để ý đường đi, nên vừa vào khách sạn, ta liền đụng phải một bức tường thịt rắn chắc, vội vàng nói lời xin lỗi: “Xin l...”

Chưa kịp nói xong, mặt của ta đã bị nâng lên một cách thô bạo, âm thanh cuối cùng đành tắc nghẹn luôn trong cổ họng. Nề... Nề... ... Lâu Phùng Đường!

Ta bị hoa mắt rồi sao?

“Có vẻ như em sắp ngất rồi thì phải.” Hần cười vô cùng thư thái. Nhưng trong mắt lại dâng đầy bão tố phong ba, chẳng có chút gì gọi là thư thái hết.

“Em...” Ta không thể thốt nổi một lời, cũng không biết nên nói cái gì.

“Đi thôi.” Hần ôm ta, đi về hướng thang máy.

Chỉ một lát sau, ta đã ở trong phòng của hắn, nhưng mà ta vẫn chưa thể hoàn hồn sau cơn hoảng hốt.

“Đây... đây có thể xem là trên đất khách gặp cố nhân không?” Vất vả lắm mới tìm lại được giọng nói của chính mình, một nụ cười cũng từ từ hiện lên trên mặt. Dù gì đi nữa, ở một đất nước xa lạ mà gặp được đồng bào của mình cũng là một chuyện đáng vui mừng, huống chi lại còn quen biết nhau. Nhưng mà hắn làm thế nào có thể tìm ra ta? À không, vì sao hắn lại đi tìm ta, tiếp đó mới đến tìm ra ta? Sự kinh ngạc của ta lớn hơn tất cả mọi thứ cảm xúc khác.

“Em có thể xem như đó là một sự “trùng hợp”, và hãy bắt đầu giải thích lý do tại sao ra đi.” Hần ngồi ở trước mặt, tựa như một con hổ dữ bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng lao vào giết chết con mồi. Điều đó cho thấy cơn thịnh nộ tích tụ từ lâu của hắn giống như một ngọn núi lửa sắp sửa phun trào.

Nhưng mà, hắn có nhất thiết phải tỏ ra giận dữ đến như thế không? Chẳng qua cũng chỉ là việc ta rời bỏ hắn thôi mà.

“Lâu Phùng Đường, vì sao anh lại nổi giận?”

Hần trừng ánh mắt khó tin nhìn ta, dọa ta sợ đến mức lùi hẳn vào trong ghế sofa.

“Em ra đi không một lời từ biệt, tin tức bất tàm, lại còn đi chung với một người đàn ông, ngay cả một lời cảnh báo trước cũng không có. Sáng sớm hôm đó em còn ngọt ngào vui vẻ ôm hôn anh chào buổi sáng, vậy mà đến chiều em đã bật vô âm tín! Tại sao anh không được tức giận?”

“Được rồi, không chào tạm biệt là lỗi của em, nhưng em là người tự do, ra đi chắc chắn là điều tất nhiên, không phải đi vì đàn ông khác.”

Hần nhìn ta chằm chằm:

“Anh biết. Bỏ đi theo đàn ông cũng không có nghĩa là có gì mập mờ giữa hai người, anh nghĩ em vẫn còn thích anh đủ để không chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào khác. Thế nhưng, anh nhất định phải cảnh cáo em, Nhậm Dĩnh, một ngày nào đó khi em có người đàn ông nào khác, mà điều kiện của người đó không bằng anh, anh sẽ giết chết em.”

Lời đe dọa của hắn vô cùng nghiêm túc. Ta cười khan một tiếng, chẳng qua cho đến hiện tại ta vẫn chưa rơi vào hoàn cảnh này, nên không cần lo lắng gì cả. Nhưng mà lòng ta vẫn thấy rất nặng nề.

Hần đưa tay ra kéo ta vào lòng, bắt đầu “bức cung”:

“Mau cho anh biết lý do em ra đi không lời từ biệt.”

“Dễ đoán thôi mà. Bởi vì nói lời chia tay với anh thực chất không có tác dụng, anh đã có một lần “thành tích” lật lọng rồi.” Hần chỉ cười khi khi đáp lại. Ta nói tiếp: “Em nghĩ, mình cần tạo cơ hội để cả hai chúng ta tách nhau ra bình tĩnh lại. Em không muốn mình thích anh quá nhiều, cũng không muốn lún sâu vào những khuôn mẫu tất yếu của tình yêu, vả lại, biết đâu còn có một người đàn ông khác đang chờ em tìm thấy thì sao. Còn anh, là con trai duy nhất của một ông chủ tập đoàn lớn, cuối cùng rồi cũng phải kết hôn sinh con, anh cũng nên đi tìm một cô gái tốt mà xây dựng một gia đình. Đừng lãng phí thời gian nữa. Anh không cảm thấy sống chung với nhau quá lâu, sẽ trở nên quá quen thuộc đối phương, cuộc sống sẽ từ từ trở thành một vùng ao tù hay sao?”

“Em đã chán cái cảnh chung sống với anh rồi sao?” Hấn hỏi.

“Không, em chỉ là không muốn bản thân ngày càng mê muội. Anh cũng biết, em nhất quyết không để bản thân mình coi trọng bất cứ thứ gì, em yêu bản thân còn hơn yêu người khác, suốt đời cũng sẽ chỉ coi mình là trung tâm, không muốn suy nghĩ cho bất kỳ ai. Đương nhiên, em cũng sẽ không vì yêu anh mà để mình thiệt thòi.” Ích kỷ là bản tính của ta, tự do là thứ nhất định ta phải có. Lại nói, tính cách của ta thực sự không có gì là tốt đẹp, trong lúc cả nhân loại ca tụng phẩm chất “hy sinh dâng hiến”, thì ta chỉ nghĩ làm thế nào để mình có một cuộc sống tốt. Thực sự ta là một cô gái xấu tính.

“Được, nếu như em có thể ích kỷ đến cùng, như vậy nói cho anh biết, sau khi rời bỏ anh, em có thấy hạnh phúc hơn không?”

Ta lắc đầu:

“Không, nhưng em ra đi là để ngăn ngừa tai họa chưa xảy ra. Em nghĩ rằng anh không nên tiếp tục chung sống với em nữa. Có lẽ đâu đó còn có một cô gái hấp dẫn đang chờ anh phát hiện, một người có thể toàn tâm toàn ý yêu thương anh, xem anh như trời-đất-không khí của cô ấy.”

“Anh cần gì cái thứ tình yêu mệt mỏi đó?” Hấn cúi đầu hôn ta: “Em sợ anh sẽ chán ghét em hay là sẽ yêu em quá sâu đậm?”

Ta kinh ngạc nhìn hấn. Hấn đang nói cái gì vậy?

Hấn lại nói:

“Em trước giờ chưa từng coi trọng bất cứ một việc gì, là bởi vì em biết rõ đời người là vô thường, không có gì là không thay đổi. Vì sợ bản thân mình rơi vào kết cục thương tâm, em biết “bản thân” mới là thứ duy nhất nắm chắc trong tay mình. Hơn nữa, em cũng sợ anh sẽ giống như những người đàn ông khác, sau khi yêu một cô gái rồi, liền buộc nàng phải hoàn toàn dâng hiến chịu đựng, sinh con đẻ cái, coi sóc nhà cửa làm một người vợ hiền mẹ đảm, phụng dưỡng cha mẹ chồng, hy sinh tất cả vì chồng vì con, mà đánh mất đi sự tồn tại của chính mình.”

“Đó là hôn nhân.” Ta ngắt lời hấn.

“Đúng. Chỉ vì chúng ta nhất định sẽ kết hôn, cho nên anh phải nói trước với em, anh sẽ không bao giờ yêu cầu em làm những việc đó. Còn về tình yêu — em không cho là chúng ta vốn đã yêu nhau ngay từ đầu hay sao?”

“Hồi nào?” Ta tuyệt đối không tin.

Về mặt hấn vừa muốn cười lại vừa có chút tức tối.

“Không có mới là lạ! Nếu như bộ não của em dừng một mực xem những công thức tình yêu cứng nhắc kia là thứ mà một người bình thường nào cũng phải trải qua, như vậy em sẽ phát hiện, thực ra chúng ta đã yêu nhau rồi. Chúng ta không nuông chiều lẫn nhau, không đi xem phim, không uống cà phê, không tra khảo nhau, mỗi người đều có được tự do của riêng mình; thế nhưng khi chúng ta ở chung thì lại không hề gượng gạo, lại còn có thể tâm sự, có thể hôn nhau. Ai nói đây không phải là tình yêu? Em cho rằng cứ phải nói những lời đường mật, cứ phải sớm chiều bên nhau, cứ phải dán chặt mắt vào nhau thì mới là chuẩn mực của tình yêu hay sao?”

Ta há hốc mồm vì kinh ngạc, lời hấn nói như một cây búa tạ đập nát những tư tưởng vững vàng của ta. Tại sao ta không biết việc ta và hấn đang yêu nhau? Ta cho rằng bọn ta chỉ là ngưỡng mộ lẫn nhau mà thôi, hấn quá lãng nhãng nên không thể yêu ta, ta cũng không trông mong điều đó.

“Em cho rằng chung sống một nhà thì phải như vậy.”

“Em nhìn thì có vẻ thông minh, nhưng thực ra là một cô ngốc.” Hấn đưa ra một kết luận không chút khách khí.

Đáng buồn thay, ta thật sự đồng ý điều hấn nói.

“Cho nên, em nghĩ, anh có thể không đi tìm em sao? Em có thể lang thang khắp chân trời góc biển, nhưng nhất định phải cho anh biết em đang ở nơi nào.” Hấn yêu cầu ta cho hấn một lời hứa hẹn nghiêm túc về việc này.

Bộ não của ta còn chưa kịp hoạt động bình thường trở lại, chỉ có thể gật đầu, không biết nên đối mặt như thế nào với cái tình huống mới phát sinh này. Ta và hấn đã phát minh ra một cách thức yêu đương mới rồi sao? Vì sao ngoài sự hài lòng ta còn có thể cảm nhận được sự tự do? Tình yêu chẳng phải là thứ trói buộc trái tim con người ta sao? Tuy vậy, cho dù một tình-yêu-kéo-dài-năm-mươi-năm đã chứng minh điều đó là sự thật, cũng không có nghĩa là nó không có cách chú giải mới? Ta phải suy nghĩ về điều đó.

Nhưng trước tiên ta phải hỏi vấn đề khiến ta tò mò nhất:

“Rốt cuộc anh làm thế nào mà tìm được em?”

Có lẽ Lâu Phùng Đường thấy vẻ mặt ta không vui, nên không tiếp tục vòng vo vấn đề yêu đương nữa, cho ta một ít thời gian để xả hơi, trả lời:

“Hai tuần trước, anh nhận được thư của em, liền vội bay sang Anh quốc, đương nhiên không biết tìm em ở đâu, may là còn có công việc làm anh bận rộn. Anh có một hợp đồng phải ký với công ty “Wilt”, nên quen được một gã con lai phong lưu phóng khoáng, tên là Warren Wilt.”

“Hả?” Không thể nào? Không ngờ một kẻ chẳng liên quan gì lại giúp hấn tìm được ta.

“Dĩ nhiên anh ta có nhắc tới một cô gái xinh đẹp đến từ Đài Loan, năm lần bảy lượt tán thưởng vẻ đẹp của con gái Đài Loan chúng ta, nhất quyết đòi lần tới khi đến Đài Loan, anh phải giới thiệu cho anh ta một vài người đẹp. Còn em, chẳng những cho anh ta biết tên, còn cho biết chuyện mình sắp sang Pháp, không phải sao?”

Thật là, trên đời sao lại có những chuyện trùng hợp kỳ lạ như thế?

Hấn lại nói:

“Vì anh còn có việc cần làm, nên phải trở về Đài Loan, liền nhờ Warren Wilt tìm giúp danh sách các khách sạn ở Pháp. Cũng may anh biết em đi cùng với một người bạn họa sĩ, cái người một dạo bị anh tưởng là tình nhân của em đó. Thông tin này vô cùng hữu ích, không lâu sau anh ta đã tìm được em cho anh, cả nước Pháp chỉ có nơi này đang có triển lãm tranh quốc tế.”

“Sao anh biết được ảnh với em không có quan hệ?” Ta giả giọng châm chọc.

“Bởi vì sau này anh có điều tra hấn mới biết được người hấn thầm mến chính là mẹ em.”

Ta gật đầu, vươn tay ra ôm lấy cổ hấn:

“Thực là vất vả cho anh quá. Tìm tới tận đây, em rất vui khi được gặp anh. Nhưng mà, em sẽ không kết hôn với anh đâu.”

“Chúng ta sẽ kết hôn, hơn nữa, còn là ngay ngày mai.”

Hai mắt ta tròn trắng:

“Ai cho phép anh —— “

“Không công khai, không đãi khách, không công bố thiên hạ.” Hấn nhẹ giọng trấn an ta.”Về điểm này anh rất cứng đầu, anh muốn em làm vợ của anh. Nhưng ngoại trừ là vợ của anh ra, em sẽ không mất đi tự do của mình; em không cần làm Lâu phu nhân, chỉ cần làm vợ của Lâu Phùng Đường. Em vẫn có thể đi du lịch tùy thích, thậm chí ngưỡng mộ đàn ông cũng được —— có điều, nếu như em không còn yêu anh nữa, thì phải cho anh biết. Anh tin em sẽ không cùng lúc qua lại với người đàn ông nào khác trong khi vẫn yêu anh. Và anh cũng làm như vậy. Chúng ta sẽ tạo nên một hình mẫu chung sống chân thành thẳng thắn.

Trời ạ! Ta nghe xong mà lỗ tai vẫn còn lùm bùm:

“Nhưng còn người nhà anh —— “

“Trước khi ba mươi tuổi, anh đều tự mình giải quyết tất cả mọi việc, không lý gì sau ba mươi tuổi có vợ rồi mà còn để người khác xen vào chuyện của mình. Người mà em cưới chỉ là một mình anh, và anh bằng lòng cho em tự do, đó là cách anh yêu chiều em.”

“Nhưng còn chuyện sinh con —— “

Hắn trả lời rất thận trọng:

“Chúng ta có thể tránh thai, không bắt buộc. Tuy nhiên, tỉ lệ phòng tránh cũng chỉ được 99% thôi, một khi rơi vào trường hợp 1% còn lại, anh tuyệt đối không chấp nhận việc phá thai.”

Có vẻ như các điều kiện đó hoàn toàn lợi cho ta; thế nhưng làm chồng như hắn có gì phải nhân nhượng ta đến mức đó? Chỉ cần một bên thấy miễn cưỡng, thì cần gì phải kết hôn.

“Lâu Phùng Đường, anh đã cho em tự do, thì cần gì phải cưới em?”

“Thực chất anh cũng đang vì mình.” Hắn bế ta lên, đi về phía giường, đặt ta nằm một bên, còn hắn thoải mái nằm bên cạnh dang rộng tay chân.

“Nếu anh muốn một cô vợ nhân danh tình yêu suốt ngày cứ bám dính lấy mình, thì anh sẽ không còn độc thân cho đến tận bây giờ, cũng không dùng tiền bạc để trao đổi quan hệ nam nữ. Bởi vì anh biết phụ nữ khi yêu sẽ trở nên cuồng dại chẳng khác gì một người điên. Có lẽ em vẫn luôn tự hỏi, vì sao một người lãng nhãng như anh lại có thể bỏ qua mấy cô thiếu nữ vừa xinh đẹp, lại ngây thơ trong trắng kia, mà chỉ muốn một cô gái có thành tích tai tiếng chẳng kém cạnh anh như em (mình nhớ anh điều tra giới lắm mà sao vụ ‘em Đinh có tai tiếng hay không’ này anh vẫn gà mờ thế). Thế nhưng, so với cuộc sống trọn đời, thì cái màng trinh kia chẳng đáng để anh mang cuộc sống sau này của mình ra mà đánh đổi. Anh yêu em vì sự tinh táo lý trí của em, cũng yêu em vì em không nhân danh tình yêu mà ghen tuông mù quáng. Nguyên tắc của anh là, nếu đã tin tưởng, thì không bao giờ được phép bắt bẻ, nghi ngờ. Nếu như anh đã nói yêu em, thì sẽ không để em ngày nào cũng lôi câu ‘anh có yêu em không’ ra mà hỏi như một con cóc. Nhưng em chính là một cô gái ngàn người có một, sẽ không bao giờ làm cái chuyện điên rồ đó. Nói như thế có nghĩa là anh cũng cần tự do, cần không gian riêng; cái cảm giác khi biết được trên đời còn có một người cùng chung tư tưởng với mình quả thật là tuyệt vời. Nó thôi thúc anh nhất định phải cưới em, để em hiểu được chúng ta thuộc về nhau. Sự chia xa trong hơn hai mươi ngày vừa qua chỉ càng khiến anh phải nhanh chóng đưa ra quyết định này.”

“Trời ơi, thì ra chúng ta là những người cùng chung tín ngưỡng, em còn tưởng anh chỉ là một kẻ háo sắc mà thôi.” Ta cười, nằm chồm lên người hắn, nhìn vào mắt hắn: “Thế nhưng, một ngày nào đó nếu một người chán ghét người kia thì chúng ta sẽ làm gì? Kết hôn xong rồi lại ly hôn phiền phức lắm.”

Hắn giữ lấy khuôn mặt ta:

“Cả đời thì quá dài, nên anh không thể hứa hẹn trước điều gì. Anh chỉ có thể nói với em rằng, nếu như có một ngày chúng ta không còn yêu nhau nữa, em vẫn sẽ là cô gái mà anh yêu thích nhất; chia tay rồi, cũng có thể là bạn. Một trong những nguyên nhân của việc kết hôn cũng là để phòng khi có con thì còn có thể cho nó một tư cách hợp pháp.”

“Xem ra anh thực sự muốn có một đứa con thì phải?” Ta phát hiện hình như hắn rất yêu trẻ con.

Hắn lắc đầu:

“Anh thường tưởng tượng nếu như có một đứa con với em, nhất định là một chuyện rất đáng kỳ vọng. Tháng trước, anh chính là vì quá mong muốn có một đứa con nên mới đánh cược với em trong ba ngày đó. Thử nghĩ xem, một cô con gái, có tính cách của em, khiến cho cả đám đàn ông thất hồn lạc phách, đó chính là sự hạnh diện của một người làm cha.”

“Hả, ba em có bao giờ nghĩ thế đâu.” Ta hôn hắn.

Yên lặng một lúc, hắn ôm ta vào lòng. Nói nhỏ:

“Kết hôn nhé.”

“Ừ.” Ta cũng trả lời rất khẽ, cảm thấy rung động tận tâm can.

Sau này thực sự có thể được tự do hay không? Ta không biết, nhưng bởi vì cuộc sống đối với ta là những cuộc phiêu lưu không ngừng nghỉ, nếu như ta có thể yêu thích trò chơi nhảy Bungee, thì sao lại không dám đối đầu với sự khiêu khích của hôn nhân dành cho mình?

Điều quan trọng là, người đàn ông này có cùng quan niệm sống với ta, đồng thời đã phá tan rất nhiều điều vô đoán của ta dành cho đàn ông.

Không ngờ hắn vẫn muốn ta, dù luôn tưởng rằng ta từng có rất nhiều bạn trai, chắc hắn đã từng giằng xé nhiều lắm. Thế nhưng, hắn biết rõ tương lai quan trọng hơn quá khứ; ta ngưỡng mộ hắn. Ngày sau muốn tìm được một người đàn ông tuyệt vời hơn hắn nhất định không phải là chuyện dễ.

Nhưng mà, tương tự, nếu như hắn yêu thích ta, nhất định cũng sẽ không tìm được một cô gái nào đặc biệt hơn ta.

Có thể yêu nhau trong bao lâu không quan trọng, quan trọng là ... ta yêu hắn, hắn cũng yêu ta, ngay bây giờ, ngay phút giây này; và mỗi một khoảnh khắc đều là một sự vĩnh hằng.

Hắn kéo ta đứng dậy:

“Em cười gì đó?”

“Sắp làm cô dâu rồi, không nên cười hay sao?”

Hắn mỉm cười, đương nhiên sẽ không tin câu trả lời lấy lệ của ta.

“Đi thôi, chúng ta đi mua lễ phục, tuy rằng sẽ không có nhiều người được nhìn, nhưng dù tự mình vui vẻ thì cũng không nên làm qua loa.”

“Đương nhiên.”

Ta ngẩng đầu nhìn vị hôn phu tương lai của mình, hắn cũng nhìn ta, cả hai đều đánh giá đối phương trong một vai trò khác và bằng một con mắt khác.

Hắn nở nụ cười trước:

“Hài lòng không? Lâu phu nhân?”

“Với tư cách một người chồng mà nói, thì 100% khiến em được nở mày nở mặt.”

“Em cũng vậy.”

“Vậy anh cũng hài lòng chứ, Nhậm tiên sinh?”

Hắn ôm ta đi ra ngoài, cười nói:

“Để cho công bằng, hoặc là chúng ta sẽ không sinh con; hoặc là phải sinh hai đứa. Một đứa họ Nhậm, một đứa họ Lâu mới được.”

“Chúa ơi, vậy quá tuyệt!” Ta bắt đầu cân nhắc khả năng này.

Ta nghĩ cuộc sống sắp tới chắc chắn là đáng trông đợi, tâm trạng vô cùng phấn khích. Sau khi bước ra khỏi khách sạn, mặt trời mùa đông ấm áp tỏa nắng, ta với hắn cùng nhìn nhau cười.

Có một ngày, ta sẽ nói cho hắn biết, ta chưa từng có một người đàn ông nào khác, có lẽ để đến khi ta bảy mươi tuổi hãy nói! Nhưng mà nếu hắn đã không ngại, đương nhiên đây chỉ là một việc nhỏ không cần bận tâm, chuyện hệ trọng lúc này chính là: bọn ta sắp kết hôn rồi.

Tuyệt vời, chính xác là như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-khong-can-qua-cuong-si>